

Profil ogólnoakademicki

Raport zespołu oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej

Nazwa kierunku studiów:

kulturoznawstwo i wiedza o mediach

Nazwa i siedziba uczelni prowadzącej kierunek:

Uniwersytet Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

Data przeprowadzenia wizytacji:

27–28 maja 2025 r.

Warszawa 2025

Spis treści

1. Informacja o wizytacji i jej przebiegu	3
1.1. Skład zespołu oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej	3
1.2. Informacja o przebiegu oceny	3
2. Podstawowe informacje o ocenianym kierunku i programie studiów	4
3. Propozycja oceny stopnia spełnienia szczegółowych kryteriów oceny programowej określona przez zespół oceniający PKA	6
4. Opis spełnienia szczegółowych kryteriów oceny programowej i standardów jakości kształcenia	7
Kryterium 1. Konstrukcja programu studiów: koncepcja, cele kształcenia i efekty uczenia się	7
Kryterium 2. Realizacja programu studiów: treści programowe, harmonogram realizacji programu studiów oraz formy i organizacja zajęć, metody kształcenia, praktyki zawodowe, organizacja procesu nauczania i uczenia się	19
Kryterium 3. Przyjęcie na studia, weryfikacja osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, zaliczanie poszczególnych semestrów i lat oraz dyplomowanie	35
Kryterium 4. Kompetencje, doświadczenie, kwalifikacje i liczebność kadry prowadzącej kształcenie oraz rozwój i doskonalenie kadry	40
Kryterium 5. Infrastruktura i zasoby edukacyjne wykorzystywane w realizacji programu studiów oraz ich doskonalenie	43
Kryterium 6. Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w konstruowaniu, realizacji i doskonaleniu programu studiów oraz jej wpływ na rozwój kierunku	47
Kryterium 7. Warunki i sposoby podnoszenia stopnia umiędzynarodowienia procesu kształcenia na kierunku	51
Kryterium 8. Wsparcie studentów w uczeniu się, rozwoju społecznym, naukowym lub zawodowym i wejściu na rynek pracy oraz rozwój i doskonalenie form wsparcia	52
Kryterium 9. Publiczny dostęp do informacji o programie studiów, warunkach jego realizacji i osiągniętych rezultatach	55
Kryterium 10. Polityka jakości, projektowanie, zatwierdzanie, monitorowanie, przegląd i doskonalenie programu studiów	57

1. Informacja o wizytacji i jej przebiegu

1.1. Skład zespołu oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej

Przewodniczący: prof. dr hab. Joanna Wójcik, członkini PKA

członkowie:

1. prof. dr hab. Igor Borkowski – członek PKA
2. prof. dr hab. Małgorzata Leyko – ekspertka PKA
3. mgr Dominik Postaremczak – ekspert PKA reprezentujący pracodawców
4. Zuzanna Bastek – ekspertka PKA reprezentujący studentów
5. mgr Jakub Bakonyi – sekretarz zespołu oceniającego

1.2. Informacja o przebiegu oceny

Ocena została przeprowadzona z inicjatywy Polskiej Komisji Akredytacyjnej w ramach harmonogramu prac na rok akademicki 2024/2025, zgodnie z obowiązującą procedurą oceny programowej przeprowadzanej stacjonarnie z wykorzystaniem narzędzi komunikowania się na odległość.

PKA oceniała jakość kształcenia na wizytowanym kierunku po raz pierwszy.

Wizytację poprzedzono zapoznaniem się zespołu oceniającego PKA z raportem samooceny przekazanym przez władze Uczelni. Mimo że kierunek prowadzony jest zarówno na poziomie studiów pierwszego, jak i na poziomie studiów drugiego stopnia, ze względu na brak studentów na studiach drugiego stopnia raport samooceny został sporządzony wyłącznie w odniesieniu do studiów pierwszego stopnia. Zespół odbył spotkania organizacyjne w celu omówienia informacji zawartych w raporcie, spraw wymagających wyjaśnienia z przedstawicielami Uczelni oraz szczegółowego harmonogramu wizytacji. Na prośbę członków zespołu Uczelnia przekazała szereg materiałów uzupełniających, które nie zostały załączone do raportu samooceny.

Wizytacja rozpoczęła się od spotkania z władzami Uczelni. Następnie odbyły się spotkania z zespołem przygotowującym raport samooceny, studentami (w tym przedstawicielami samorządu studenckiego i kół naukowych), nauczycielami akademickimi, przedstawicielami otoczenia społeczno-gospodarczego oraz osobami odpowiedzialnymi za doskonalenie jakości kształcenia, funkcjonowanie wewnętrznego systemu zapewnienia jakości kształcenia i publiczny dostęp do informacji. Ponadto dokonano oceny losowo wybranych prac etapowych i dyplomowych, hospitacji zajęć dydaktycznych oraz przeglądu bazy dydaktycznej. Przed zakończeniem wizytacji sformułowano wstępną ocenę stopnia spełnienia poszczególnych kryteriów. Spotkanie końcowe z władzami Uczelni poświęcono podsumowaniu wizytacji oraz przedstawieniu dalszych etapów postępowania oceniającego.

Podstawa prawna oceny została określona w załączniku nr 1, a szczegółowy harmonogram wizytacji, uwzględniający podział zadań pomiędzy członków zespołu oceniającego, w załączniku nr 2.

2. Podstawowe informacje o ocenianym kierunku i programie studiów

Nazwa kierunku studiów	kulturoznawstwo i wiedza o mediach	
Poziom studiów	studia pierwszego stopnia	
Profil studiów	ogólnoakademicki	
Forma studiów	stacjonarne, niestacjonarne	
Nazwa dyscypliny, do której został przyporządkowany kierunek	literaturoznawstwo – 56% nauki o komunikacji społ. i mediach – 20% nauki o sztuce – 14% nauki o kulturze i religii – 5% językoznawstwo – 5%	
Liczba semestrów i liczba punktów ECTS konieczna do ukończenia studiów na danym poziomie określona w programie studiów	6 semestrów – 180 ECTS	
Wymiar praktyk zawodowych / liczba punktów ECTS przyporządkowanych praktykom zawodowym	160 godzin / 6 tygodni – 10 ECTS	
Specjalności / specjalizacje realizowane w ramach kierunku studiów	–	
Tytuł zawodowy nadawany absolwentom	licencjat	
	Studia stacjonarne	Studia niestacjonarne
Liczba studentów kierunku	254	10
Liczba godzin zajęć z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich lub innych osób prowadzących zajęcia i studentów	1949	1327
Liczba punktów ECTS objętych programem studiów uzyskiwana w ramach zajęć z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich lub innych osób prowadzących zajęcia i studentów	180	180
Łączna liczba punktów ECTS przyporządkowana zajęciom związanym z prowadzoną w uczelni działalnością naukową w dyscyplinie lub dyscyplinach, do których przyporządkowany jest kierunek studiów	180	180
Liczba punktów ECTS objętych programem studiów uzyskiwana w ramach zajęć do wyboru	56	56

Źródło: raport samooceny.

Nazwa kierunku studiów	kulturoznawstwo i wiedza o mediach	
Poziom studiów	studia drugiego stopnia	
Profil studiów	ogólnoakademicki	
Forma studiów	stacjonarne, niestacjonarne	
Nazwa dyscypliny, do której został przyporządkowany kierunek	literaturoznawstwo – 57% nauki o komunikacji społ. i mediach – 17% nauki o kulturze i religii – 11% nauki o sztuce – 10% psychologia – 5%	
Liczba semestrów i liczba punktów ECTS konieczna do ukończenia studiów na danym poziomie określona w programie studiów	4 semestry – 120 ECTS	
Wymiar praktyk zawodowych / liczba punktów ECTS przyporządkowanych praktykom zawodowym	80 godzin – 2 ECTS	
Specjalności / specjalizacje realizowane w ramach kierunku studiów	menedżer i animator kultury (MiAK) coaching medialny (CM) cyberkulturoznawstwo i przemysł kreatywny (CiPK) zarządzanie wizerunkiem i publikowanie cyfrowe (ZWiPC)	
Tytuł zawodowy nadawany absolwentom	magister	
	Studia stacjonarne	Studia niestacjonarne
Liczba studentów kierunku	0	0
Liczba godzin zajęć z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich lub innych osób prowadzących zajęcia i studentów	MiAK – 1218 CM – 1208 CiPK – 1240 ZWiPC – 1280	MiAK – 776 CM – 776 CiPK – 796 ZWiPC – 838
Liczba punktów ECTS objętych programem studiów uzyskiwana w ramach zajęć z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich lub innych osób prowadzących zajęcia i studentów	120	120
Łączna liczba punktów ECTS przyporządkowana zajęciom związanym z prowadzoną w uczelni działalnością naukową w dyscyplinie lub dyscyplinach, do których przyporządkowany jest kierunek studiów	120	120
Liczba punktów ECTS objętych programem studiów uzyskiwana w ramach zajęć do wyboru	24	24

Źródło: materiały uzupełniające przekazane przez Uczelnię.

3. Propozycja oceny stopnia spełnienia szczegółowych kryteriów oceny programowej określona przez zespół oceniający PKA

Szczegółowe kryterium oceny programowej	Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium określona przez zespół oceniający PKA
Kryterium 1. konstrukcja programu studiów: koncepcja, cele kształcenia i efekty uczenia się	kryterium spełnione częściowo
Kryterium 2. realizacja programu studiów: treści programowe, harmonogram realizacji programu studiów oraz formy i organizacja zajęć, metody kształcenia, praktyki zawodowe, organizacja procesu nauczania i uczenia się	kryterium spełnione częściowo
Kryterium 3. przyjęcie na studia, weryfikacja osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, zaliczanie poszczególnych semestrów i lat oraz dyplomowanie	kryterium spełnione częściowo
Kryterium 4. kompetencje, doświadczenie, kwalifikacje i liczebność kadry prowadzącej kształcenie oraz rozwój i doskonalenie kadry	kryterium spełnione częściowo
Kryterium 5. infrastruktura i zasoby edukacyjne wykorzystywane w realizacji programu studiów oraz ich doskonalenie	kryterium spełnione
Kryterium 6. współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w konstruowaniu, realizacji i doskonaleniu programu studiów oraz jej wpływ na rozwój kierunku	kryterium spełnione częściowo
Kryterium 7. warunki i sposoby podnoszenia stopnia umiędzynarodowienia procesu kształcenia na kierunku	kryterium spełnione
Kryterium 8. wsparcie studentów w uczeniu się, rozwoju społecznym, naukowym lub zawodowym i wejściu na rynek pracy oraz rozwój i doskonalenie form wsparcia	kryterium spełnione
Kryterium 9. publiczny dostęp do informacji o programie studiów, warunkach jego realizacji i osiągniętych rezultatach	kryterium spełnione
Kryterium 10. polityka jakości, projektowanie, zatwierdzanie, monitorowanie, przegląd i doskonalenie programu studiów	kryterium spełnione częściowo

4. Opis spełnienia szczegółowych kryteriów oceny programowej i standardów jakości kształcenia

Kryterium 1. Konstrukcja programu studiów: koncepcja, cele kształcenia i efekty uczenia się

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 1

Kierunek kulturoznawstwo i wiedza o mediach w dzisiejszym Uniwersytecie im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie datuje swoje powstanie na rok akademicki 2012/2013, jest więc w dzisiejszej perspektywie kierunkiem okrzepłym, ustabilizowanym co do koncepcji, tradycji i filozofii kształcenia. Opiera się na solidnych filarach tradycji kształcenia w Uczelni, która zaczęła swoją działalność w roku 1946 i została pomyślana jako uczelnia pedagogiczna z wyraźnym rysem kształcenia zawodowego w obszarach dydaktyki przedmiotowej. Tak też ukształtowała się tradycja badawcza zespołu naukowego, dydaktycznego i myśl przewodnia polonistyki na krakowskiej uczelni pedagogicznej. Początki oraz zręby metodyczne i merytoryczne kierunku sięgają dwóch kręgów tematycznych i aktywności badawczo-dydaktycznej: szeroko pojętych studiów polonistycznych oraz rozwijającej się od wielu lat w Uczelni refleksji teoretyzującej i praktycznej powiązanej z kształceniem dziennikarzy i rozwojem studiów nad dziennikarstwem. Ukształtowany ponad dekadę temu kierunek wywodzi się organizacyjnie z Instytutu Filologii Polskiej. W swej pierwotnej, ale w niewielkim tylko stopniu korygowanej koncepcji fundatorzy kształcenia w obszarze mediów i kultury wskazali na koncepcję kształcenia polonistycznego jako bazy wiedzy, zainteresowań i sylwetki studenta, powiązanej z kształceniem w kierunku aktywności medialnych – przede wszystkim klasycznie rozumianego dziennikarstwa z jego deontologią zawodową, pracą dziennikarską pomyślaną głównie jako praca w obszarze kreacji tekstu dziennikarskiego, kształtowaniem postaw nadawczych, otwartością na zmianę kulturową, szeroko pojętym zainteresowaniem światem kultury, sztuki, wartości, mediacji społecznej, kulturowej i komunikacyjnej.

Tak zaadresowana koncepcja kierunku została odniesiona do kształcenia polonistycznego w jego klasycznym rozumieniu (a więc filologicznym, wywodzącym się z dyscyplin literaturoznawstwo i językoznawstwo) i wsparta otwartością na refleksję komunikacyjną, kulturową oraz edukacyjną (ze szczególnym uwzględnieniem edukacji medialnej, w mniejszym stopniu informacyjnej i cyfrowej). Koncepcja i cele kształcenia zawierają się w opisach, które akcentują przede wszystkim kształcenie absolwentów przygotowanych do pracy na nowoczesnym rynku, profesjonalnie przygotowanych i ukierunkowanych na rozwój osobistych kompetencji kreatywnych, z wyakcentowaniem atrakcyjnych i nowoczesnych metod nauczania, a także relacji mistrz-uczeń. Jak zostanie wykazane poniżej w licznych miejscach raportu, koncepcja kierunku nie jest w pełni zgodna z misją i strategią Uczelni. Nie zapewnia studentom uzyskania pełnej nowoczesnej, aktualnej i konkurencyjnej na rynku pracy wiedzy, nie daje możliwości doświadczenia relacji mistrz-uczeń, nie stawia na aktualizację wiedzy, kompetencji i umiejętności. Nie jest – co ma kluczowe znaczenie – w pełni ukierunkowana na kształcenie o charakterze interdyscyplinarnym.

W koncepcji kształcenia sformułowanej dla kierunku podkreśla się, że jest on wyróżnialny na tle innych kierunków kulturoznawczych w Polsce poprzez to, że ma wyraźny profil medioznawczy, w ramach którego rozwijają się badania dotyczące teatru, filmu, sztuk performatywnych, sztuki mediów. Nie można się z takim stwierdzeniem zgodzić, gdyż kierunki kulturoznawcze co do zasady zajmują się szeroko pojętymi studiami nad różnymi typami mediów w ich kulturoznawczej perspektywie badawczej. W koncepcji akcentuje się rozwój specjalności, tj. wprowadzenie na studiach drugiego stopnia specjalności *cyberkulturoznawstwo*, *coach medialny*, *zarządzanie wizerunkiem*, *publikowanie*

cyfrowe. Nie tyle rozdrobnienie, co przede wszystkim standardowość proponowanych ścieżek kształcenia nie stanowi na rynku edukacyjnym wyróżnika (a tak jest kierunek kwalifikowany w samej koncepcji studiów). W koncepcji podkreśla się, że kształcenie na kierunku ukierunkowane jest na zmieniające się potrzeby rynku medialnego, przede wszystkim w jego praktycznych wymiarach, tj. przygotowania absolwentów do pracy na nowoczesnym rynku medialnym. Silnie eksponowana, postulowana praktyczność kształcenia i studiów jako oferty całościowej nie przekłada się jednak na refleksję dotyczącą profilu kształcenia. Powoduje to, że kierunek w założeniu praktyczny prowadzony jest na profilu ogólnoakademickim. Co istotne, ani w opisie sylwetki absolwenta, ani w opisie uzyskiwanych kwalifikacji zawodowych i uprawnień dla studiów pierwszego i drugiego stopnia nie wspomina się o przygotowaniu absolwenta do prowadzenia badań naukowych lub udziału w tych badaniach. W obu wypadkach mowa jest o przygotowaniu do podejmowania pracy w różnych instytucjach kultury i mediach, przy czym w przypadku studiów drugiego stopnia przygotowanie to ma być zgodne z profilem wybranej specjalizacji.

Jako wyróżniki dydaktyki na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach wskazuje się: nowoczesną pedagogikę, podejście holistyczne, trening umiejętności analitycznych, wykorzystanie nowoczesnych metod dydaktycznych, analitycznych, prezentacyjnych. Ani lektura sylabusów zajęć, ani analiza wyników hospitacji zajęć czy weryfikacji wybranych losowo prac etapowych nie pozwala na uznanie, że deklaracje sformułowane w koncepcji kształcenia mają przełożenie na praktykę. Przykładowo, w licznych sylabusach podstawową metodą uzyskania zaliczenia jest obecność i aktywność na zajęciach, natomiast realizacja analiz multimedialnych sprowadza się do przygotowywania prostych prezentacji i dydaktyki referowania treści zgromadzonych przez samych studentów.

Reasumując, nie można uznać, że koncepcja i cele kształcenia na kierunku są w pełni zgodne z misją i strategią Uczelni oraz polityką jakości.

Kierunek został przyporządkowany, tak na pierwszym, jak i na drugim stopniu studiów, do wielu dyscyplin naukowych. Zarówno decyzja o przyporządkowaniu kierunku do dyscyplin, jak i decyzja o wyborze dyscypliny wiodącej obarczona jest błędem, który pociąga za sobą negatywne konsekwencje dla całości oceny.

Na poziomie studiów pierwszego stopnia kierunek został przyporządkowany do dyscyplin: literaturoznawstwo (56%) jako dyscyplina wiodąca, nauki o komunikacji społecznej i mediach (20%), nauki o sztuce (14 %), nauki o kulturze i religii (5%), językoznawstwo (5%). Takie rozdrobnienie nie pozwala stwierdzić, że wszystkie wskazane dyscypliny mogą stanowić teoretyczne podstawy kierunku. Pierwszym problemem jest to, że kierunek został przyporządkowany do dyscypliny wiodącej literaturoznawstwo, a nazwany i w koncepcji zaadresowany do kulturoznawstwa, zarówno w uzusie nazewniczym, jak i w logice systemu i opisu nauk z właściwą dla niego dyscypliną – nauki o kulturze i religii. Obciążony skojarzeniami i jednoznacznym powiązaniem z kulturoznawstwem i kształceniem kulturoznawców (nie literaturoznawców, antropologów literatury czy komunikologów lub medioznawców) kierunek powiązany został z dyscypliną nauki o kulturze i religii tylko w 5%. Tak nikła obecność tej dyscypliny (zarówno w przyporządkowaniu, efektach uczenia się dla zajęć, jak i w programie studiów) nie daje więc podstaw do tego, by uznać, że możemy mówić o „kulturoznawstwie” i studiach „kulturoznawczych”. Czym innym oczywiście są studia nad kulturą, jednak Uczelnia jednoznacznie wskazuje, że ma na myśli kulturoznawstwo wraz z właściwymi dla badań kulturoznawczych metodologiami, obiektami badań, tradycją metodologiczną, analityczną i interpretacyjną. Pozostałe dyscypliny, do których przyporządkowany został kierunek, tj. nauki o

komunikacji społecznej i mediach, nauki o sztuce oraz językoznawstwo, wskazują w odpowiednich proporcjach, że o ile można mówić o powiązaniu kierunku z dyscypliną nauki o komunikacji i mediach oraz nauki o sztuce jako dyscyplinami stanowiącymi podstawy teoretyczne kierunku, o tyle 5-procentowy udział językoznawstwa nie stwarza już możliwości, by uznać, że jest to odsetek wystarczający, by choć w wybranych teoriach, doktrynach naukowych i metodologiach dyscypliny mówić o gwarancji zapewnienia odpowiedniego poziomu zaawansowania.

Na poziomie studiów drugiego stopnia kierunek został przyporządkowany do dyscyplin: literaturoznawstwo (57%) jako dyscyplina wiodąca, nauki o komunikacji społecznej i mediach (17%), nauki o kulturze i religii (11%), nauki o sztuce (10%), psychologia (5%). W dokumentacji Uczelni znajdujemy jeszcze inne (również niepoprawne) przyporządkowanie do dyscyplin naukowych: literaturoznawstwo (70%) jako dyscyplina wiodąca, nauki o komunikacji społecznej i mediach (11%), nauki o sztuce (11%), nauki o kulturze i religii (7%), filozofia (1%). Zasadniczy błąd związany z przyporządkowaniem kierunku na studiach pierwszego stopnia jest tu powielony, następuje tylko nieznaczna korekta przyporządkowania do dyscyplin: redukcja przyporządkowania do nauk o komunikacji społecznej i mediach (co jest nielogiczne, gdyż druga część nazwy kierunku, a także akcentowane w koncepcji pola badawcze i właściwe dla kierunku teorie i praktyki analityczne właśnie z tą dyscypliną są wyraźnie powiązane; także zaprojektowane dla kierunku drugiego stopnia specjalności w największej mierze są powiązane z tą dyscypliną), wśród dyscyplin pojawia się zaś psychologia, której obecność na liście dyscyplin stanowiących teoretyczne podstawy kierunku nie ma żadnego uzasadnienia. Opisane w koncepcji kształcenia pola zainteresowań poznawczych i planowany zakres wiedzy sprowadza się bowiem do zagadnień związanych z podstawami psychologii społecznej i psychologią mediów, a więc bardzo wąskim wycinkiem pola badawczego dyscypliny.

Tak ukonstytuowane przyporządkowanie do dyscyplin jest niezgodne z koncepcją kształcenia: w koncepcji tej nie mówi się przecież o kształceniu językoznawców, historyków sztuki czy psychologów (jak wynika z przyporządkowania częściowego na obu stopniach), nie jest zgodne z koncepcją kształcenia pod względem głównego nurtu aktywności badawczych, który jest w niej wskazany (a więc kształcenia kulturoznawczego), nie jest także zgodny z głównym polem aktywności praktycznej i zawodowej absolwentów (a więc powiązany z pracą w mediach, kreacją i analizą przekazu medialnego, tworzeniem contentu medialnego, pracą w obszarze zarządzania instytucjami kultury, marketingu instytucji kultury czy organizacji i zarządzania).

Dyscypliny, do których został przyporządkowany kierunek studiów, tak na pierwszym, jak i na drugim stopniu studiów, mają oparcie w badaniach, które są realizowane w Uczelni. Literaturoznawstwo jako dyscyplina wiodąca to dyscyplina, w ramach której w Uczelni prowadzone są badania naukowe na poziomie pozwalającym uzyskiwać wysokie kategorie naukowe, badania rozpoznawalne w skali krajowej, ukierunkowane na studia nad literaturą jako obiektem refleksji interdyscyplinarnej, ze szczególnym uwzględnieniem antropologii literatury, dydaktyki literatury, studiów społecznych, kulturowych, ekologicznych i studiów tożsamościowych. Podobnie rzecz ma się z badaniami w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach, które są w uczelni ukierunkowane na badania nad kompetencją komunikacyjną, cyfryzacją, edukacją medialną, a więc często nurtami powiązаныmi z kontekstem pedagogicznym, dydaktycznym i wychowawczym. Bogate tradycje instytucjonalne odnoszą się do badań w obszarze genealogii dziennikarskiej, historii mediów i historii dziennikarstwa, częściowo prac z zakresu teorii systemów medialnych, komunikologii, praktyk dziennikarskich, kultury i ekologii mediów, etyki i deontologii zawodowej. Badania językoznawcze w obszarze językoznawstwa polonistycznego ukierunkowane są na nurt badań z obszaru lingwistyki kulturowej i mediolingwistyki.

W Uczelni formalnie nie prowadzi się badań w dyscyplinie nauki o kulturze i religii (tj. dyscyplina ta nie jest poddawana ewaluacji), w obecnym stanie rzeczy badania z tego zakresu mają charakter kontekstowy i są adresowane do innych dyscyplin naukowych, szczególnie literaturoznawstwa, w tym polonistycznego, z nachyleniem kulturowym i antropologicznym.

Potrzeby otoczenia społeczno-gospodarczego w momencie konstytuowania koncepcji studiów zostały rozpoznane trafnie. Stagnacja i brak zmian w koncepcji kształcenia, zarówno w odniesieniu do studiów pierwszego, jak i drugiego stopnia, spowodowały jednak, że z dzisiejszej perspektywy nie można mówić o aktualności i przystawalności kształcenia do potrzeb otoczenia społeczno-gospodarczego. W koncepcji postulatywnie mówi się o tym, że studia na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach przygotowują absolwentów wyposażonych w nowoczesną wiedzę z zakresu analizy mediów, trendów kulturowych, komunikacyjnych, zarządzania mediami, wszystko to wyraźnie podbudowując kontekstem praktyki medialnej, kompetencją komunikacyjną i sprawnością analityczną i twórczą w obszarze tekstu medialnego i kulturowego. Sformułowana niegdyś koncepcja nie została w żaden sposób zaktualizowana, a więc nie uwzględnia zmian oczekiwań otoczenia społeczno-gospodarczego (z drobnymi wyjątkami, takimi jak zwiększenie liczby godzin praktyk), rozwoju komunikacji zalgorytmizowanej, globalnej zmiany rynku mediów tradycyjnych, ich zanikania, co za tym idzie zbędności kształcenia w klasycznych praktykach dziennikarstwa, sytuacji aktywności komunikacyjnej zapośredniczonej przez format i medium (markę medialną), prywatyzacji i dekompozycji rynku medialnego, profesjonalizacji komunikacji publicznej, procesów zarządzania komunikacją, standaryzacji instytucjonalnej pracy w obszarze produkcji kontentu medialnego czy prac instytucji kultury, deprofesjonalizacji komunikacji sieciowej z jej jednoczesną algorytmizacją, udziałem generatywnej sztucznej inteligencji itp.

Kształcenie na kierunku tylko częściowo odpowiada na potrzeby rynku pracy. W związku z tym, że kierunek jest prowadzony na profilu ogólnoakademickim, należy podnieść, że kształcenie w dyscyplinie wiodącej literaturoznawstwo nie umożliwi absolwentom uzyskania takiego stopnia zawansowania lub pogłębienia teoretycznych podstaw tej dyscypliny, by w odpowiedni sposób przygotowywać studentów do włączania się lub podejmowania pracy badawczej w dyscyplinie wiodącej, ale też w pozostałych dyscyplinach, do których przyporządkowany został kierunek.

Koncepcja studiów została przygotowana w bardzo wyraźnie widocznej współpracy z interesariuszami wewnętrznymi, szczególnie zespołem badaczy prowadzących badania w obszarze medioznawczym, edukacji medialnej i antropologii literatury. Nie była jednak zasadniczo dyskutowana i zmieniana, a realizowany od 2012 r. koncept nie został poddany głębszej refleksji ewaluacyjnej. Istotnym na to dowodem jest sytuacja studiów drugiego stopnia. Mimo tego, że w kolejnych dwóch naborach studiów tych nie można było uruchomić z powodu niewystarczającej, jak na oczekiwania i warunki stawiane w Uczelni, liczby kandydatów, nie przeprowadzono żadnej diagnozy, nie dokonano żadnych zmian w oferowanym od lat programie studiów. Jednocześnie studiów tych nie wygaszono ani nie zlikwidowano, wciąż pozostają one w ofercie rekrutacyjnej.

Koncepcja studiów nie uwzględnia kształcenia z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość, niemniej jest ono częściowo prowadzone i uwzględniane w praktyce dydaktycznej na kierunku, o czym szerzej w kryterium 2.

Efekty uczenia się sformułowane dla kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach, tak na poziomie studiów pierwszego, jak i drugiego stopnia, nie są w pełni zgodne z koncepcją i celami kształcenia, nie są w pełni zgodne z dyscyplinami, do których został przyporządkowany kierunek, nie są sformułowane

w sposób w pełni trafny, specyficzny, realistyczny i pozwalający na stworzenie systemu weryfikacji wiedzy umiejętności i kompetencji społecznych osiągniętych przez studentów. Nie odpowiadają także w pełni właściwemu poziomowi Polskiej Ramy Kwalifikacji. Nie są zgodne z profilem ogólnoakademickim, na którym prowadzony jest kierunek.

Dla studiów pierwszego stopnia Uczelnia sformułowała 16 efektów uczenia się w zakresie wiedzy, 13 w zakresie umiejętności i 13 w zakresie kompetencji społecznych. Co do wymiaru liczbowego – jest to wymiar poprawny. Jednak efekty w zakresie wiedzy zostały sformułowane częściowo niepoprawnie.

Po pierwsze, część efektów w sposób zrównujący traktuje niektóre z dyscyplin, do których został przyporządkowany kierunek, choć nie zawsze te same, zawsze jednak w równym stopniu, np. K_W01 „zna i rozumie w stopniu zaawansowanym miejsce literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach w systemie nauk humanistycznych i społecznych oraz rozumie ich specyfikę przedmiotowo-metodologiczną”; K_W06 „zna i rozumie w zaawansowanym stopniu wybrane teorie i metodologie badań oraz główne kierunki rozwoju literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach”. Przy czym mamy tu na równi potraktowaną dyscyplinę wiodącą (literaturoznawstwo) i dwie z czterech dyscyplin o mniejszym wymiarze procentowym (ale z pominięciem np. nauk o sztuce, które są w znacznie większym stopniu obecne w przyporządkowaniu niż nauki o kulturze i religii).

Po drugie, Uczelnia błędnie sformułowała efekty, gdyż miesza w nich dyscypliny stanowiące wiedzę kontekstową dla prowadzonego kierunku z tymi, które uznaje za konstytutywne dla niego, np. K_W02 „zna i rozumie w zaawansowanym stopniu przedmiotowo-metodologiczne powiązania literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach z innymi naukami, a w szczególności z filozofią, językoznawstwem, naukami o sztuce oraz psychologią” – przy czym nauki o sztuce oraz językoznawstwo są według Uczelni dyscyplinami konstytutywnymi dla kierunku.

Po trzecie, efekty są źle sformułowane, gdyż pomijają wiodącą rolę literaturoznawstwa, zrównując jego udział w kolekcji dyscyplin nie tylko z tymi, do których kierunek został przyporządkowany w mniejszym wymiarze, ale i z tymi, które stanowią dyscypliny kontekstowe i mają funkcje subsydiarne dla kierunku, np. K_W03 „zna i rozumie w stopniu zaawansowanym wybraną terminologię z zakresu literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii, nauk o komunikacji społecznej i mediach, filozofii, językoznawstwa, nauk o sztuce oraz psychologii”. Efekty są źle sformułowane, gdyż krzyżują poziom i zakres wiedzy z dyscyplin konstytutywnych z tymi, które są subsydiarne, np. K_W04 „zna i rozumie w zaawansowanym stopniu podstawy wiedzy z zakresu filozofii, językoznawstwa, nauk o sztuce i psychologii”. Część efektów wyraźnie eksponuje dwa obszary wiedzy: powiązany z organizacją i funkcjonowaniem instytucji kultury oraz systemu medialnego i instytucji nadawczych rynku medialnego, pomijając dyscyplinę wiodącą i jej instytucjonalne, organizacyjne i merytoryczne specyfiki. Aż w 12 na 16 efektów uczenia się odnoszących się do wiedzy użyto w formułowaniu efektów przymiotnika „zaawansowany”, co nie pozwala na stworzenie odpowiedniej gradacji efektów, wszystkie je poziomuje niemal na tym samym stopniu zaawansowania, także co do odnośnych dyscyplin (niektórych, wybranych z puli dyscyplin, do których został przyporządkowany kierunek, dodatkowo nie eksponując w ani jednym statusu dyscypliny wiodącej).

Podobnymi błędami obarczone są efekty uczenia się sformułowane dla umiejętności, np. K_U01 „wyszukuje, ocenia i selekcjonuje informacje przydatne w zdobywaniu i pogłębianiu przez całe życie wiedzy z zakresu literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i

mediach". Cytowany efekt ma jeszcze tę wadę, że krzyżuje komponenty z obszaru umiejętności z tymi, które odnoszą się do kompetencji społecznych („jest gotów do stałego rozwoju”). W efektach uczenia się Uczelnia zawężyła przygotowanie w zakresie badań naukowych do trzech dyscyplin, co nie uwzględnia ich procentowego udziału w puli dyscyplin stanowiących podstawy kierunku, np. K_U03 „potrafi rozwijać własne umiejętności badawcze w zakresie literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach, pod kierunkiem opiekuna naukowego”.

Efekty są źle sformułowane, gdyż na studiach pierwszego stopnia zakładają zbyt wysokie kompetencje badawcze absolwenta, np. K_U04 „wykorzystuje posiadaną wiedzę w celu formułowania i rozwiązywania złożonych i nietypowych problemów badawczych z zakresu literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach”. Część efektów uczenia się jest niezrozumiała i rozmyta pod względem odniesienia do jednoznacznych sposobów ich klasyfikacji, definiowania i weryfikacji (najczęściej przez użycie określenia „różne” lub „rozmaite” – problem ten nasila się na poziomie efektów szczegółowych formułowanych dla poszczególnych zajęć), np. K_U10 „przygotowuje prace pisemne oraz prezentacje właściwe dla kierunku kulturoznawstwa i wiedza mediach, dotyczące zagadnień szczegółowych z wykorzystaniem wybranych ujęć teoretycznych, różnych źródeł oraz rozmaitych mediów”, K_U11 podobnie, dla wystąpień ustnych.

Błędnie został sformułowany efekt określający właściwy poziom znajomości języka, tj. K_U13 „przygotowuje teksty pisemne i ustne w języku obcym, ma umiejętności językowe w zakresie dziedzin nauki właściwych dla kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach, zgodnie z wymaganiami określonymi dla poziomu ESOKJ B2”. Wskazany poziom jest zbyt wysoki i niezgodny z ESOKJ.

Efekty sformułowane dla kompetencji społecznych są w części generyczne i sformułowane zbyt ogólnie: K_K01 „potrafi samodzielnie planować i realizować własne uczenie się przez całe życie”; K_K05 „jest gotowy do krytycznej oceny posiadanej wiedzy, uznawania znaczenia wiedzy w rozwiązywaniu problemów poznawczych i praktycznych”; K_K13 „jest gotowy do odpowiedzialnego pełnienia ról zawodowych, w tym przestrzegania zasad etyki zawodowej i wymagania tego od innych, dbałości o dorobek i tradycje zawodu”.

Uczelnia w efektach uczenia się dla studiów pierwszego stopnia nie uwzględnia odpowiednich obszarów kompetencji (np. gotowości do uczestniczenia w debacie), a także nie formułuje jednoznacznie efektów odnoszących się do katalogu zawodów, do których kierunek przygotowuje, a mając na uwadze, że kierunek prowadzony jest na profilu ogólnoakademickim, szczególnie istotne jest pomijanie kontekstu kompetencji i ról zawodowych badacza: przygotowania do udziału w prowadzeniu badań, rozwoju ścieżki zawodowej w tym kierunku.

Dla studiów drugiego stopnia Uczelnia sformułowała 22 efektów w zakresie wiedzy, 13 w zakresie umiejętności i 14 w zakresie kompetencji społecznych. Uwzględniając to, że Uczelnia niekonsekwentnie podaje układ przyporządkowania kierunku do dyscyplin naukowych, efekty na studiach drugiego stopnia powielają błędy wskazane w odniesieniu do efektów na studiach pierwszego stopnia. W efektach wybiera się część z dyscyplin, do których jest przyporządkowany kierunek, pomijając inne i nie eksponując gradacji przyporządkowania, w tym nie eksponując pozycji dyscypliny wiodącej, np. K_W01 „ma pogłębioną wiedzę o miejscu literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach oraz o ich specyfice przedmiotowo-metodologicznej, którą jest w stanie rozwijać i twórczo stosować w działalności profesjonalnej” (symbole oznaczające poszczególne efekty kierunkowe są takie same dla studiów pierwszego i drugiego stopnia). Należy także wskazać, że efekt ten łączy ze sobą sformułowania odnoszące się do wiedzy z tymi, które opisują

kompetencje społeczne (a więc powinny się znaleźć w innej części opisu). Efekty selekcjonują dyscypliny, do których przyporządkowany jest kierunek, krzyżując ich pozycje i funkcje z tymi, które mają charakter subsydiarny, np. K_W02 „ma pogłębioną wiedzę o przedmiotowo-metodologicznych powiązaniach literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach z innymi naukami, a w szczególności z filozofią, językoznawstwem, naukami o sztuce oraz psychologią”. Bez względu na to, jaką wersję przyporządkowania kierunku do dyscyplin się uwzględni, błąd pozostaje w mocy.

Efekty uczenia się wskazują na to, że Uczelnia popełnia błąd także w odniesieniu do opisu możliwości realizacji danych efektów, np. według efekt K_W03 wskazuje na znajomość specjalistycznej terminologii z zakresu literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach, a efekt K_W04 na znajomość terminologii z zakresu filozofii, językoznawstwa, nauk o sztuce, psychologii – choć w obu wariantach przyporządkowania kierunek nie jest powiązany z językoznawstwem jako dyscypliną stanowiącą teoretyczne podstawy wiedzy, a przyporządkowanie do innych dyscyplin jest różne i stopień, w jakim efekt poziomuje zakres wiedzy, jest niepoprawny.

Niektóre efekty uczenia się są bardzo zbliżone, a jednocześnie zbyt drobiazgowe, np. para efektów K_W09 „posiada specjalistyczną wiedzę odnośnie historycznej zmienności stylów, nurtów, kierunków i konwencji różnorodnych zjawisk i tekstów kultury” oraz K_W10 „ma pogłębioną, szczegółową i uporządkowaną wiedzę na temat historycznych kontekstów zmienności stylów, nurtów, kierunków i konwencji różnorodnych zjawisk i tekstów kultury”.

Niektóre efekty są niezrozumiałe, np. K_W12 „orientuje się w aktualnym stanie literaturoznawczych, kulturoznawczych i w zakresie rozwoju wiedzy o mediach i komunikowaniu”.

Niektóre efekty uczenia się dla studiów drugiego stopnia zostały sformułowane w sposób kaskadowy i przez to zupełnie niejasny, np. K_W07 „ma uporządkowaną specjalistyczną, pogłębioną, prowadzącą do specjalizacji, szczegółową wiedzę o metodologiach badań i głównych teoriach w zakresie literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji i mediach”.

Dla studiów pierwszego i drugiego stopnia sformułowano te same efekty uczenia się, np. K_W22 „zna i rozumie pojęcia i zasady z zakresu ochrony własności intelektualnej i prawa autorskiego oraz konieczność zarządzania zasobami własności intelektualnej” – efekt generyczny tożsamy z K_W16 dla studiów pierwszego stopnia.

W katalogu efektów uczenia się dla umiejętności część efektów jest zbyt rozbudowana, trudna do zrozumienia i chaotyczna w treści, np. K_U01 „wyszukuje, ocenia i selekcjonuje i integruje informacje przydatne w zdobywaniu i pogłębianiu wiedzy z zakresu literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach oraz formułuje na tej podstawie krytyczne sądy o historii, teorii i współczesnym funkcjonowaniu literatury, instytucji teatralnych, filmowych i telewizyjnych oraz Internetu”.

W zakresie efektów dla umiejętności następuje obniżenie stopnia zaawansowania, przed studentem studiów pierwszego stopnia stawiane są oczekiwania rozwiązywania złożonych i nietypowych problemów, natomiast dla studiów drugiego stopnia formułowane są efekty, które ograniczają się tylko do złożoności problemów (bez określenia, czy są one typowe, czy nietypowe).

Część efektów w zakresie kompetencji społecznych nie mieści się w tym katalogu, gdyż dotyczy efektów z zakresu umiejętności. Część efektów z zakresu kompetencji została sformułowana tak samo jak efekty z tego zakresu dla studiów pierwszego stopnia. W efektach dla studiów drugiego stopnia pojawia się –

mimo tego, że dla tego kierunku zostały zaplanowane cztery specjalności, które jednoznacznie odsyłają do potencjalnego katalogu zawodów – wskazanie na jeden zawód, z tym, że nie ma on powiązania z prowadzonymi na kierunku specjalnościami (K_K07 „rozpoznaje i rozstrzyga dylematy krytyka literackiego, teatralnego, filmowego i telewizyjnego, związane ze zjawiskami i tekstami kultury oraz przekazami i funkcjonowaniem mediów”).

Dla studiów drugiego stopnia nie sformułowano efektów, które odnosiłyby się do osiągnięcia odpowiednich kompetencji w zakresie umiejętności gospodarczych, postaw przedsiębiorczych, kształtujących postawy powiązane z rynkiem pracy.

Wszystkie sformułowane dla studiów drugiego stopnia efekty nie są adresowane do absolwenta, tylko do studenta, a więc formalnie nie opisują osiągniętych na zakończenie studiów kompletu efektów uczenia się, tylko wskazują na to, że powinny one w całości i pełni charakteryzować osoby, które jeszcze studiów nie ukończyły.

Istotną wadą efektów sformułowanych dla studiów drugiego stopnia jest pomijanie w nich układu specjalności na kierunku, nieuwzględnianie istotnych zakresów szczególnie w odniesieniu do wiedzy (na kierunku mamy bowiem specjalności, które jednoznacznie wskazują na eksponowanie w nich wiedzy, umiejętności i kompetencji z dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach w powiązaniu z dyscypliną nauki o zarządzaniu i jakości). Nie znajduje to żadnego odzwierciedlenia w efektach uczenia się sformułowanych dla kierunku.

Dla studiów drugiego stopnia zostały również sformułowane odrębne dla każdej specjalności katalogi efektów uczenia się. Powielają one efekty kierunkowe, niektóre wprowadzają uszczegółowienia, inne zaś przywołują kolejne dyscypliny lub wąskie kategorie praktyk zawodowych, które jednak nie są powiązane z efektami kierunkowymi, dyscyplinami, do których przyporządkowany jest kierunek, ani w żaden inny sposób nie korespondują z koncepcją studiów. Ich osiągnięcie jednak sugeruje zdobycie różnych dla poszczególnych specjalności kwalifikacji zawodowych – np. dla specjalności *menedżer i animator kultury* jest to przygotowanie do pracy w charakterze menedżera kultury, posiadającego wiedzę, umiejętności i kompetencje społeczne, potrzebne do zarządzania instytucją kultury, fundacją lub stowarzyszeniem, choć kierunek nie jest przyporządkowany do dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości.

Efekty uczenia się dla zajęć, zarówno na poziomie studiów pierwszego, jak i drugiego stopnia, formułowane są w sposób nieodpowiadający poziomowi efektów sformułowanych dla kierunku (zbyt wysoko lub zbyt nisko), np. dla *seminarium licencjackiego* – W01 „ma pogłębioną wiedzę na temat współczesnej kultury ze szczególnym uwzględnieniem mediów analogowych i cyfrowych oraz ich rozwoju” (co stanowi zresztą niemal parafrazę efektu W01 sformułowanego dla *seminarium magisterskiego 1* na studiach drugiego stopnia, który brzmi: „posiada pogłębioną specjalistyczną wiedzę na temat współczesnej kultury, ze szczególnym uwzględnieniem mediów analogowych i cyfrowych oraz ich rozwoju w ujęciu diachronicznym i synchronicznym”). Dla zajęć *lingwistyka kulturowa* (realizowanych w IV semestrze studiów) efekty dla wiedzy brzmią: W01 „ma elementarną wiedzę o miejscu kulturoznawstwa i lingwistyki w systemie nauk humanistycznych i społecznych oraz ich specyfice przedmiotowo-metodologicznej”; W02 „ma elementarną wiedzę o przedmiotowo-metodologicznych powiązaniach lingwistyki kulturowej z innymi naukami, w szczególności z filozofią, psychologią, socjologią, antropologią” (co de facto jest odwróceniem i zminimalizowaniem efektu W01 dla tych zajęć). Dla zajęć *podstawy redakcji tekstu* (realizowanych w semestrze V) efekt W01 brzmi: „ma elementarną wiedzę o przedmiotowo-metodologicznych powiązaniach literaturoznawstwa, nauk

o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach z innymi naukami, a w szczególności z filozofią, językoznawstwem, naukami o sztuce oraz psychologią oraz potrafi ją wykorzystać do redakcji tekstu” – efekt zawiera szereg błędów, o których mowa w tej części oceny. W semestrze V znajdujemy także zajęcia *elementy teorii mediów i komunikowania*, dla których efekty uczenia się sformułowano zbyt nisko, np. W01 „posiada podstawową wiedzę z zakresu teorii mediów i komunikowania”. Warto wskazać, że jednocześnie dla zajęć seminaryjnych realizowanych w tym samym semestrze planuje się osiągnięcie zaawansowanej wiedzy w podobnym zakresie.

Efekty dla zajęć zmieniają katalog dyscyplin, do których przyporządkowany jest kierunek, adresując wiedzę do dyscyplin subsydiarnych – np. w przypadku *seminarium licencjackiego* efekt W03 brzmi: „zna i rozumie wybraną terminologię z zakresu nauk o religii, nauk o komunikacji społecznej i mediach oraz nauk o sztuce oraz psychologii” (pisownia „oraz [...] oraz” oryginalna).

Efekty dla zajęć są ze sobą niepowiązane i nie tworzą spójnego i logicznego zestawu, np. dla *seminarium licencjackiego* pojawia się efekt w zakresie wiedzy „zna i rozumie podstawy metodologii badań naukowych; zna podstawową terminologię potrzebną do stworzenia wywodu naukowego na wybrany temat”, a dla kompetencji społecznych sformułowano efekt „jest gotowy do pracy badawczej i potrafi samodzielnie zdobywać i pogłębiać wiedzę oraz wykorzystywać ją w analizach zjawisk i tekstów kultury”.

Tylko jedno na pięć seminariów licencjackich zawiera w zakresie efektów dla wiedzy odniesienie do dyscypliny literaturoznawstwo, a więc pozwalające na osiągnięcie efektów w zakresie dyscypliny wiodącej – i to osłabione przez wskazanie na wybraną terminologię oraz zrównanie z licznymi innymi dyscyplinami, w tym takimi, które nie stanowią podstaw teoretycznych dla kierunku (W01 „zna o rozumie w zaawansowanym stopniu wybraną terminologię z zakresu literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii, nauk o komunikacji społecznej i mediach, filozofii, językoznawstwa oraz nauk o sztuce”).

Dla zajęć wielosemestralnych (np. *seminarium licencjackie*) nie sformułowano efektów uczenia się w sposób zróżnicowany. Powielanie efektów dla I i II semestru zajęć nie pozwala na wskazanie i uwzględnienie odpowiedniej progresji pomiędzy semestrami nauki.

Dla licznych zajęć na studiach pierwszego stopnia efekty uczenia się sformułowano poprzez skrzyżowanie wiedzy i umiejętności, np. w przypadku zajęć *słowa jako zwierciadło świata i kultury* efekt W01 brzmi: „wie, jak odpowiednia interpretacja znaku leksykalnego wpływa na komunikowanie, potrafi wskazać w tym zakresie prawidłowości i zakłócenia”.

Część efektów jest sformułowana w taki sposób, że są one niefunkcjonalne, a co za tym idzie nie można uznać, że istnieją sposoby weryfikacji stopnia ich osiągnięcia np. dla zajęć *kulturowe konteksty literatury polskiej 2* sformułowano taki efekt w zakresie kompetencji społecznych K02 w brzmieniu „poprzez analizy postaw i zachowań postaci literackich student/ka otrzymuje wzory/antyzwory społeczne. Obserwuje, w jaki sposób wiek XIX funkcjonuje dziś w sztuce, filmie, literaturze, prasie, internecie, widowiskach, reklamie, kulturze masowej oraz przestrzeni publicznej (ulice, pomniki, nazwy) i analizuje funkcje pamięci historycznej w budowaniu tożsamości kulturowo-narodowej”. Nie można także pominąć licznych niefortunnych konstrukcji w tym efekcie (ulica, pomnik, nazwa, jakaś selekcja mediów; jest prasa, ale nie ma radia ani telewizji itd.).

W formułowanych dla zajęć efektach uczenia się niemal bezwyjątkowo pomija się status literaturoznawstwa jako dyscypliny wiodącej, adresując co prawda poszczególne efekty do tych

efektów kierunkowych, które zawierają w sobie m.in. zapis o powiązaniu z dyscypliną literaturoznawstwo, ale konsekwentnie ją pomijając, np. efekt U02 „ma świadomość poziomu zdobytej wiedzy psychologicznej i konieczności jej pogłębiania oraz integracji z wiedzą o kulturze i mediach” dla zajęć *podstawy psychologii* (pojawia się tu zresztą konstrukt wiedzy o kulturze, który odsyła do nazewnictwa z niższych poziomów systemu oświaty).

Część formułowanych dla zajęć efektów uczenia się ma charakter generyczny, co powoduje, że nie jest możliwe stworzenie dla nich skutecznych metod weryfikacji (efekty te są zbyt ogólne, za szerokie), np. efekt K01 „rozumie potrzebę uczenia się przez całe życie” dla zajęć *historia sztuki*.

W odniesieniu do efektów uczenia się dla zajęć na studiach pierwszego i drugiego stopnia należy podnieść, że powielają one liczne błędy, które wskazano wyżej w odniesieniu do efektów uczenia się sformułowanych dla kierunku.

W przypadku studiów drugiego stopnia sposób sformułowania efektów uczenia się dla zajęć jest obarczony licznymi błędami, które blokują możliwość opracowania odpowiednich metod weryfikacji, nie dają możliwości właściwego powiązania ich z efektami uczenia się sformułowanymi dla kierunku. Dzieje się tak np. wtedy, gdy formułowane efekty opisują podejmowane podczas zajęć czynności, np. efekt W01 „zapoznaje się z literaturą fachową z zakresu socjologii literatury, czyta lektury uzupełniające dotyczące relacji literatura-społeczeństwo, poznaje różne obrazy społeczeństwa i jego spraw odbite w literaturze” dla zajęć *literatura a społeczeństwo*.

Część efektów jest formułowana w sposób skrótowy, co powoduje, że stają się one nieczytelne, np. efekt W03 „ma wiedzę na temat potencjału turystycznego wybranych miejsc literackich” dla zajęć *geopoetyka i turystyka literacka*. W przypadku tych samych zajęć ujawnia się dodatkowo błąd w postaci rozmiękania się formułowanych efektów zarówno z efektami dla kierunku, jak i z profilem studiów, np. w przypadku umiejętności nie pojawiają się żadne powiązania z kompetencjami badawczymi, a jedynie powiązania praktyczne i biznesowe (które nie odpowiadają profilowi studiów i efektom dla kierunku).

Efekty dla zajęć formułowane są zbyt szeroko, np. dla zajęć *seminarium magisterskie 2* sformulowano efekt o treści: „w sposób pogłębiony zna i rozumie specjalistyczną terminologię z zakresu nauk o kulturze i religii, nauk o komunikacji społecznej i mediach oraz nauk o sztuce oraz psychologii”, co jest niezgodne z efektami dla kierunku (por. K_W03 i K_W04).

Część efektów dla zajęć wielosemestralnych jest powielana, co powoduje, że nie pokazują one oczekiwanego progresu (np. efekty w zakresie umiejętności dla *seminarium magisterskiego*).

Część efektów dla zajęć nie jest odpowiednio sformułowana, gdyż nie koresponduje z efektami sformułowanymi dla kierunku pod względem odpowiedniego poziomu głębi wiedzy, np. dla zajęć *literatura a filozofia* sformulowano efekt „zna podstawowe zakresy oddziaływań literatury i filozofii, zwłaszcza w odniesieniu do idei nowoczesności”, przy czym mowa jest tu o literaturoznawstwie jako dyscyplinie wiodącej dla kierunku na drugim stopniu, a efekt ten planuje się jako realizujący efekty kierunkowe K_W02, K_W04 i K_W05, dla których wszędzie zaplanowano pogłębienie wiedzy literaturoznawczej. Podobnie rzecz ma się z efektami dla zajęć *wielokulturowość i wieloetniczność w literaturze* – efekt W01 „zdobywa podstawową wiedzę na temat problematyki wieloetniczności i wielokulturowości w literaturze i piśmiennictwie polskim XVI-XX w.” jest w oczywisty sposób źle sformułowany, gdyż jest czynnościowy, uchybienie to wskazano już wyżej.

Niektóre efekty dla zajęć na studiach drugiego stopnia są nietrafnie formułowane i nietrafnie odnoszone do efektów sformułowanych dla kierunku, np. dla zajęć *social media marketing* efekty W01

„student nabywa wiedzę o strategiach funkcjonowania i komunikowania marketingowego w mediach społecznościowych”, W02 „student nabywa wiedzę nt. strategii budowania wizerunku podmiotów/brandów w mediach” oraz W03 „nabywa specjalistyczną wiedzę związaną z terminologią w obszarze komunikowania wizualnego i marketingowego w przestrzeni mediów społecznościowych” częściowo mają realizować efekty kierunkowe K_W02 „ma pogłębioną wiedzę o przedmiotowo-metodologicznych powiązaniach literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach z innymi naukami, a w szczególności z filozofią, językoznawstwem, naukami o sztuce oraz psychologią”, K_W03 „zna specjalistyczną terminologię z zakresu literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach”, K_W07 „ma uporządkowaną specjalistyczną, pogłębioną, prowadzącą do specjalizacji, szczegółową wiedzę o metodologiach badań i głównych teoriach w zakresie literaturoznawstwa, nauk o kulturze i religii oraz nauk o komunikacji i mediach” oraz K_W20 „ma uporządkowaną, pogłębioną, prowadzącą do specjalizacji szczegółową wiedzę o użytkownikach kultury i odbiorcach mediów. Błąd polega tu także na tym, że obszar marketingu tak w odniesieniu do badań, jak i aktywności praktycznych mieści się w obszarze dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości i dla niej jest charakterystyczny.

W sylabusach zajęć dla studiów drugiego stopnia używa się konsekwentnie błędnej terminologii, tj. określenia „efekty kształcenia” zamiast „efekty uczenia się”.

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 1

kryterium spełnione częściowo

Uzasadnienie

Koncepcja i cele kształcenia nie są w pełni zgodne ze strategią Uczelni, nie mieszczą się w dyscyplinach, do których kierunek jest przyporządkowany, tak na poziomie studiów pierwszego, jak i drugiego stopnia. Koncepcja i cele kształcenia są powiązane z działalnością naukową prowadzoną w Uczelni w części dyscyplin, do których przyporządkowany jest kierunek studiów, a w których w Uczelni prowadzi się badania naukowe. Koncepcja i cele kształcenia są tylko częściowo zorientowane na potrzeby otoczenia społeczno-gospodarczego, w tym w szczególności zawodowego rynku pracy.

Efekty uczenia się nie są zgodne z koncepcją i celami kształcenia oraz dyscyplinami, do których jest przyporządkowany kierunek. Zarówno na studiach pierwszego, jak i drugiego stopnia katalog dyscyplin jest zbyt szeroki, część z nich stanowi tylko subsydiarne wsparcie dla dyscyplin konstytutywnych. Na obu poziomach studiów kluczowym problemem jest przyporządkowanie kierunku do dyscypliny literaturoznawstwo jako dyscypliny wiodącej, co nie znajduje odzwierciedlenia ani w sformułowaniu efektów uczenia się dla kierunku, ani w efektach formułowanych dla poszczególnych zajęć. Efekty uczenia się dla kierunku nie opisują w sposób w pełni trafny, specyficzny, realistyczny i pozwalający na stworzenie systemu weryfikacji, wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych osiągniętych przez studentów. Efekty uczenia się sformułowane dla kierunku formalnie odpowiadają właściwemu poziomowi Polskiej Ramy Kwalifikacji. Brak uwzględnienia odpowiednich kompetencji badawczych, przygotowania i włączania do prowadzenia badań naukowych w dyscyplinach właściwych dla kierunku powoduje, że efekty uczenia się nie w pełni odpowiadają profilowi ogólnoakademickiemu.

Podstawę obniżenia oceny kryterium stanowią następujące nieprawidłowości:

1. Niezgodność koncepcji kierunku ze strategią Uczelni.

2. Brak aktualnego katalogu obszarów aktywności zawodowej, do których przygotowują studia na ocenianym kierunku.
3. Błędne przyporządkowanie kierunku do dyscyplin naukowych.
4. Błędne wskazanie dyscypliny wiodącej.
5. Błędne formułowanie efektów uczenia się, zrównujące dyscypliny naukowe stanowiące podstawy teoretyczne kierunku, selekcjonujące tylko niektóre z nich jako istotne w formułowaniu efektów uczenia się, zrównujące dyscypliny stanowiące podstawy teoretyczne dla kierunku z dyscyplinami o statusie subsydiarnych.
6. Błędne formułowanie efektów uczenia się dla wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych – niezrozumiałe, nietrafne lub generyczne.
7. Niekompletność katalogu efektów uczenia się w stosunku do charakterystyk Polskiej Ramy Kwalifikacji.
8. Sformułowanie odrębnych katalogów efektów dla specjalności na studiach drugiego stopnia.
9. Błędne formułowania efektów uczenia się dla zajęć.
10. Nieuwzględnianie progresji w kontekście zajęć wielosemestralnych.
11. Nieuwzględnianie aktualnego stanu wiedzy w dyscyplinach, do których został przyporządkowany kierunek.
12. Nieuwzględnianie kompetencji badawczych właściwych dla dyscyplin i profilu ogólnoakademickiego.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

brak

Zalecenia

1. Zaleca się sformułowanie koncepcji kierunku w taki sposób, by odpowiadała ona strategii Uczelni.
2. Zaleca się zaktualizowanie i uporządkowanie obszarów zawodów, do których przygotowuje kształcenie na kierunku.
3. Zaleca się skorygowanie katalogu dyscyplin, do których przyporządkowany jest oceniany kierunek w taki sposób, by obejmował on wyłącznie te dyscypliny, które stanowią podstawy teoretyczne kierunku.
4. Zaleca się wskazanie dyscypliny wiodącej w taki sposób, by odzwierciedlała ona koncepcję, była powiązana z nazwą kierunku, odnalazła odpowiedni status w katalogu dyscyplin, do których przyporządkowany jest kierunek.
5. Zaleca się sformułowanie efektów uczenia się w taki sposób, by odzwierciedlały one koncepcję przyporządkowania kierunku do dyscyplin naukowych.
6. Zaleca się sformułowanie efektów uczenia się w taki sposób, by były one trafne, zrozumiałe i korespondowały z koncepcją kierunku studiów.
7. Zaleca się uzupełnienie katalogu efektów uczenia się o wszystkie brakujące odniesienia do charakterystyk Polskiej Ramy Kwalifikacji.

8. Zaleca się rezygnację z odrębnych katalogów efektów uczenia się sformułowanych dla specjalności na studiach drugiego stopnia.
9. Zaleca się korektę formułowania efektów uczenia się dla poszczególnych zajęć.
10. Zaleca się uwzględnienie w efektach uczenia się dla zajęć wielosemestralnych odpowiedniej progresji.
11. Zaleca się uwzględnienie aktualnego stanu wiedzy we wszystkich dyscyplinach, stanowiących teoretyczne podstawy kierunku w odpowiednich dla tego przyporządkowania zakresach.
12. Zaleca się uwzględnienie kompetencji badawczych oczekiwanych od absolwentów studiów pierwszego i drugiego stopnia realizowanych na profilu ogólnoakademickim.

Kryterium 2. Realizacja programu studiów: treści programowe, harmonogram realizacji programu studiów oraz formy i organizacja zajęć, metody kształcenia, praktyki zawodowe, organizacja procesu nauczania i uczenia się

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 2

Treści programowe dla kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach, zarówno na poziomie studiów pierwszego, jak i drugiego stopnia, są tylko częściowo zgodne z efektami uczenia się sformułowanymi dla kierunku. Co za tym idzie, nie można uznać, że uwzględniają one aktualny stan wiedzy i metodyki badań w dyscyplinach, do których przyporządkowany jest kierunek studiów.

Treści programowe nie w pełni umożliwiają osiągnięcie wszystkich charakterystyk o kodzie WG odnośnie do dyscyplin, do których został przyporządkowany kierunek studiów. Problemem podstawowym jest to, że treści te nie umożliwiają osiągnięcia zakładanych efektów w dyscyplinie wiodącej literaturoznawstwo, gdyż w realizacji i układzie poszczególnych zajęć literaturoznawstwo ma przede wszystkim charakter jednej z towarzyszących, na pewno jednak nie wiodącej dyscypliny naukowej. Zarówno w efektach dla zajęć, jak i w układzie treści, których poszczególne zajęcia dotyczą eksponuje się przede wszystkim zagadnienia dotyczące analiz kulturowych, teorii, metodologii i praktyk, które pozwalają na analizy, badania lub interpretacje przekazu literackiego, także literatury jako artefaktu kulturowego i wartości kulturowej w kontekście systemu kultury, jego istotnych treści, wartości, aksjologii i praktyk nadawczo-odbiorczych. A jest to jeden z obszarów refleksji metodologicznej i interpretacyjnej, ważny we współczesnym literaturoznawstwie, ale jeden, nie główny, nie kluczowy i na pewno nie jedyny. Co za tym idzie, nie można mówić o tym, że na kierunku kształcą się literaturoznawców czy kształcą się w dyscyplinie wiodącej literaturoznawstwo. Dla dyscypliny tej na kierunku pozostawia się tylko wątki właściwe dla literaturoznawstwa w optyce kulturowej, antropologii literackiej (w jej nowym, polonistycznym z gruntu ujęciu).

Treści programowe, które można połączyć z dyscyplinami językoznawstwo i nauki o sztuce (na studiach pierwszego stopnia) oraz nauki o sztuce oraz psychologia (lub filozofia, w zależności od dokumentu – na studiach drugiego stopnia) nie są reprezentowane w takim stopniu, by móc mówić o ich statusie jako dyscyplin konstytutywnych dla kierunku. Np. dla językoznawstwa na studiach pierwszego stopnia realizuje się przede wszystkim dwa wątki treściowe: zagadnienia kultury języka i mediolingwistyki (ale rozumianej wąsko, w jej językowo-stylistycznym wymiarze aktywności nadawczej twórców przekazu medialnego, pomijając choćby te powiązania, które dawałyby logiczne odniesienie do dyscypliny wiodącej – stylistyki dzieła literackiego, języka artystycznego jako przykładu rejestru stylistycznego właściwego polszczyźnie historycznej i współczesnej) oraz niewielkiemu wycinkowi badań z zakresu lingwistyki kulturowej (językowy obraz świata, pragmatyka dyskursu i pragmatyka perswazji językowej,

ale traktowana granicznie między analizami językoznawczymi i komunikologicznymi posadowionymi w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach). Mimo przyporządkowania kierunku do dyscypliny językoznawstwo, student nie otrzymuje żadnych treści, które pokazywałyby choćby wybrane teorie, obiekty i metody badań właściwe dla tej dyscypliny. Podobnie rzecz ma się z naukami o sztuce, które pojawiają się w treściach zajęć dotyczących historii sztuki jako wiodące, a w kilku innych wyłącznie jako subsydiarne, dające pewien poznawczy kontekst zupełnie innym i różnym metodologicznie zagadnieniom. Na studiach drugiego stopnia charakterystycznym przykładem niedomagania w omawianym tu zakresie jest status dyscypliny psychologia, dla której treści ograniczają się do podstaw wiedzy z zakresu psychologii społecznej, psychologii postaw i kontekstualnej wiedzy odnoszącej się do psychologii rozwojowej, ale wykorzystywanej wyłącznie jako podbudowa do analiz dotyczących aktywności nadawczo-odbiorczych uczestników świata mediów i instytucji kultury.

Inaczej problem ma się z naukami o komunikacji społecznej i mediach, zarówno na studiach pierwszego, jak i drugiego stopnia. Wskazane w kryterium 1 zaniechania związane z aktualizacją koncepcji kształcenia na kierunku spowodowały, że proponowane treści z obszaru nauk o komunikacji społecznej i mediach są w dzisiejszej perspektywie nie tyle niedomiarowe, co najczęściej anachroniczne. Dotyczy to np. obszaru genologii dziennikarskiej, która odnosi się do przestarzałej świadomości gatunkowej, petryfikującej dawne wzory aktywności medialnej (przede wszystkim skupionej na pisaniu tekstów dziennikarskich docelowo lokowanych w prasie – w ogóle analizy dotyczące prasy i z kręgu klasycznie rozumianego prasoznawstwa są niezwykle przeszacowane na kierunku w stosunku do tego, jak wyglądają i współczesne rynki medialne, i współczesne aktywności badawcze, i wreszcie istotne potrzeby społeczne, w tym rynkowe, biznesowe i kreatywne). Widać to także w pracach etapowych, w których studenci bardzo często sięgają po przykłady zanikającego dzisiaj rynku prasowego (w wymiarze praktyk medialnych czy instytucji medialnych), traktując je jako wciąż konstytutywne dla rynku i systemu medialnego.

Ponieważ efekty uczenia się dla kierunku zostały sformułowane pod wieloma względami wadliwie, więc i treści programowe adresowane do poszczególnych zajęć nie dają gwarancji uzyskania wszystkich efektów uczenia się.

Istotnym i częstym problemem jest wspomniana wyżej nieaktualność treści poszczególnych zajęć. Można ją dostrzec już na poziomie nazw zajęć (np. *stylistyka tekstów prasowych i medialnych*), na poziomie samych treści zajęć i powoływanej do nich literatury. Ta ostatnia w bardzo wielu wypadkach jest co najmniej o dekadę zapóźniona, np. *elementy poetyki* (najnowsza publikacja z 2006 r.); *reklama: język i poetyka* (najnowsza pozycja z 2009 r.); *gatunki i motywy literatury popularnej* (tu w licznej literaturze przedmiotu jedna publikacja z 2018 r., jedna z 2017 r.); najnowsza pozycja w literaturze dla zajęć *adaptacje filmowe literatury* pochodzi z roku 2012, choć w treściach sygnalizuje się problematykę streamingu. *Podstawy redakcji tekstu* nie przystają w zupełności do sytuacji roku 2025 i przełomu generatywnej sztucznej inteligencji w tworzeniu tekstu, unarzędziowieniu pracy redaktora i edytora (literatura z lat 2002–2011). Dla zajęć *wstęp do medioznawstwa* co prawda w treściach pojawia się hasło *fake newsy* (ale już nie dezinformacja, co jest pojęciem realnie funkcjonującym w obiegu naukowym opisujących wykorzystanie *fake newsów*), jednak już zaplecze literaturowe nie pozwala na tę aktualizację (najnowsza pozycja z roku 2018); podobnie na zajęciach *media w społeczeństwie*, podczas których ma być mowa m.in. o firmach medialnych – mediach społecznościowych, algorytmach i bańkach informacyjnych, aktualizacja literatury sięgnęła tylko roku 2018. Jest to wszystko cezura istotna i dla wszystkich zajęć adresowanych do obszaru mediów, medioznawstwa, praktyk medialnych

i kulturowych kluczowa, by stwierdzić, czy proponowane treści są aktualne. Nie są, gdyż to pandemia i procesy cyfryzacyjne o charakterze globalnym, rozwój generatywnej sztucznej inteligencji, zmiany kulturowe obejmujące kryzys systemu mediów rozsiewczych, dominację bigtechów medialnych oraz dynamika zmian komunikacji zapośredniczonej przez sieć mają kluczowe znaczenie dla dydaktyki na kierunku takim jak kulturoznawstwo i wiedza o mediach. Treści i literatura zajęć zatrzymują się jednak generalnie przed początkiem trzeciej dekady XXI w.

Symptomatyczne są przykłady przestarzałych treści dla studiów drugiego stopnia, tak co do sformułowań, jak i doboru literatury do zajęć: *komunikacja społeczna w perspektywie kulturowej* (literatura z lat 2000., treści odnoszące się do komunikacji międzypokoleniowej czy pomników w komunikacji międzykulturowej odniesione do zaplecza literatury z lat 2012, 2007); dla zajęć *literatura a religia* (np. temat religia, ateizm, wiara) definiowanie pojęć odnoszone jest do literatury z lat 90. XX w. z jedną pozycją nowszą, z roku 2018; *historia kina polskiego* zatrzymuje się w treściach na latach 80. XX wieku (najnowsza pozycja w bibliografii – 2009 r.).

Harmonogram realizacji programu zajęć, tj. plan zajęć i kolejność zajęć, budzi zastrzeżenia. Zdarzają się bowiem sytuacje, w których treści bardziej skomplikowane realizowane są wcześniej niż treści wprowadzające. Widać ten problem wyraźnie już w układzie poszczególnych zajęć w semestrach i braku świadomości tego, z jaką wiedzą i jakimi kompetencjami przychodzą studenci po zaliczeniu semestru wcześniejszego.

Tak dzieje się, gdy na pierwszych semestrach studiów pierwszego stopnia pojawiają się treści, które mają charakter elementarny, natomiast w kolejnych semestrach od razu takie, które wymagają zdecydowanie bardziej szczegółowej i zaawansowanej wiedzy (np. treści zajęć *elementy poetyki* w semestrze I oraz zajęć *podstawy teorii literatury* w semestrze 2 jako jedyny fundament dla zajęć *kobieta i tekst – przemiany dyskursu emancypacyjnego*).

Zdarza się, że zajęcia o bardzo podobnej tematyce znajdują się w tych samych semestrach, np. w semestrze II jako obligatoryjne zajęcia *stylistyka praktyczna* i jako jeden z kursów do wyboru *kultura żywego słowa*; lub następują w kolejnych semestrach, np. jako zajęcia do wyboru w semestrze IV *tekst i ilustracja w literaturze dla dzieci i młodzieży* oraz w semestrze IV zajęcia obligatoryjne *literatura dla dzieci i młodzieży*. We wskazanych tu przykładach istotą uchybienia jest to, że oferowane równocześnie zajęcia o odmiennym statusie uczestnictwa oferują zbieżne treści.

Niektóre zajęcia o wysokim stopniu zaawansowania i wymagające szerszego wprowadzenia kontekstowego w obszarze danej dyscypliny takiego umocowania w ogóle nie mają, np. w semestrze IV pojawia się *lingwistyka kulturowa*, która nie jest poprzedzona żadnymi zajęciami wprowadzającymi jakiegokolwiek kontekst językoznawstwa jako dyscypliny (pomijając *stylistykę i kulturę żywego słowa* jako zajęcia o znaczeniu praktycznym i narzędziowym dla kierunku).

Formy i organizacja zajęć na kierunku budzą zastrzeżenia przede wszystkim związane z polityką dydaktyczną uczelni, limitami górnymi studentów formujących grupy zajęciowe, co za tym idzie nietrafnym doбором form dla poszczególnych zajęć. Na kierunku liczne zajęcia mają status audytorium (czyli zajęć aktywizujących, o charakterze treningu wypowiedzi swobodnej, uczestnictwa w rozmowie, konwersatoryjnych). Niemniej nie idzie za tym dbałość o komfort pracy i zapewnienie rozsądnych i funkcjonalnych możliwości uczestniczenia w zajęciach o takim statusie. Grupy audytoryjne liczą nawet ponad 40 studentów, co – jak wynika z przeglądu prac etapowych na kierunku – powoduje konieczność realnej zmiany form prowadzenia zajęć, pomijania sformułowanych dla poszczególnych zajęć (właśnie w związku z formą zajęć) metod dydaktycznych i metod weryfikacji efektów uczenia się, tj. formowania

grup studenckich do realizacji zadań, które planowo mają być realizowane indywidualnie, niemożliwości zrealizowania w sposób odpowiedni wszystkich planowanych zagadnień, w tym zapewnienia warunków, by wszyscy studenci lub grupy studenckie mogły w porównywalnych warunkach zaprezentować efekty swojej pracy (część zadań realizowanych jest podczas zajęć, część analizowana przez prowadzącego poza zajęciami), gdyż liczebność grupy nie pozwala na to, by starczyło czasu na aktywizację wszystkich uczestników. Podobnie metody aktywizujące na zajęciach audytoryjnych (konwersatoryjnych) przy uczestnictwie 40 osób stają się fikcyjne.

Studia pierwszego stopnia na ocenianym kierunku zostały rozplanowane na sześć semestrów, a studia drugiego stopnia – na cztery semestry, co jest właściwe. Oszacowane zostały poprawnie liczbą, odpowiednio, 180 i 120 ECTS.

Całkowity wymiar godzin zajęć na studiach pierwszego i drugiego stopnia nie budzi zastrzeżeń. Inaczej rzecz ma się z szacowaniem nakładu pracy studentów mierzonego punktami ECTS, przyporządkowaniem odpowiedniej miary punktowej do poszczególnych zajęć oraz szacowaniem liczby punktów ECTS wymiaru godzin realizowanych w kontakcie z nauczycielem akademickim lub inną osobą prowadzącą kształcenie na kierunku.

Zarówno dla studiów pierwszego, jak i drugiego stopnia określa się wymiar godzin zajęć w taki sposób, że poza godzinami szacowanymi liczbą punktów ECTS z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego, a więc godzin zajęć w sali, w przypadku większości zajęć zostaje wskazana liczba pozostałych godzin, które dzielone są następująco: liczba godzin zajęć pracy własnej (uszczegółowiona lub nie na poszczególne aktywności studenta) oraz liczba godzin indywidualnego kontaktu z nauczycielem akademickim prowadzącym dane zajęcia. Nie idzie za tym jednak ani żadna metodyka weryfikacji udziału studentów w tych godzinach pracy indywidualnej z nauczycielem akademickim, ani sformułowanie kryteriów jej weryfikacji, tudzież zadań, które mają być w tym czasie realizowane. Zajęcia poświęcone pracy indywidualnej każdego studenta z nauczycielami prowadzącymi dane zajęcia nie mają także przełożenia na obciążenia godzinowe w pensum prowadzących (co przy zajęciach prowadzonych w kilkudziesięcioosobowej grupie skutkować musiałyby kolosalnymi nadgodzinami). Taka praktyka jest niepoprawna, godziny indywidualnej pracy (kontaktu) z nauczycielem akademickim prowadzącym dane zajęcia nie mają charakteru systemowego, nie stanowią także realnie bezpiecznego narzędzia dydaktycznego (nie są weryfikowane, nie są obowiązkowe, nie mają żadnych kryteriów oceny, a wpisane do programu stanowią istotny jego składnik godzinowy, powodując niedoszacowanie realnych nakładów pracy).

Liczne zajęcia na kierunku mają charakter łączenia dwóch form: wykładu i zajęć z grupą (ćwiczenia, audytoria), jednocześnie nie dając ani podstaw do ich osobnego traktowania, ani szacowania osobno punktami ECTS. Powoduje to, że tego typu zajęcia (ale nie moduły zajęć z osobnymi składowymi, efektami, kryteriami zaliczenia, literaturą i tematyką) nie pozwalają na uzyskanie jasnego obrazu rozkładu czasu pracy i nakładu pracy mierzonego punktami ECTS.

Nakład czasu szacowany punktami ECTS nie pozwala na osiągnięcie odpowiedniego poziomu zaawansowania wiedzy (w odniesieniu do odpowiednich charakterystyk o kodzie WG) dla dyscyplin, do których kierunek został przyporządkowany, co zostało wyżej opisane.

Zarówno na studiach pierwszego, jak i drugiego stopnia występuje problem błędnego szacowania punktami ECTS cyklu zajęć *seminarium dyplomowe* – np. w toku studiów drugiego stopnia w czterech semestrach *seminarium magisterskiego* zaplanowano w programie po 15 godzin kontaktowych szacowanych kolejno na 3, 2, 2 i 3 ECTS (razem 10 ECTS) oraz wyłączony z tego podsumowania i

traktowany osobno egzamin dyplomowy „w oparciu o pracę lub projekt dyplomowy”, któremu przypisano 7 ECTS. Szerzej o tym w kryterium 3, w tym miejscu należy podkreślić, że taki układ szacowania punktami ECTS zajęć powoduje, że student nie może przed ukończeniem studiów uzyskać wszystkich gwarantowanych punktów (a więc 120 ECTS) i następnie po zakończeniu studiów przystąpić do egzaminu dyplomowego, gdyż to dopiero jego złożenie wiąże się z uzyskaniem ostatnich punktów ECTS. Jednocześnie taki układ punktów powoduje, że część programu (szacowanego na 7 ECTS) jest poza dydaktyką na kierunku, poza układem właściwych dlań efektów uczenia się, realizuje się także poza godzinami zajęć.

Na studiach pierwszego stopnia wszyscy studenci realizują jeden program studiów, co skutkuje tym, że wszyscy studenci mają szanse na osiągnięcie efektów uczenia się sformułowanych dla kierunku. Inaczej rzecz ma się na studiach drugiego stopnia, gdzie zaproponowano trzy specjalności. Uczelnia przedstawiła dokumentację dotyczącą specjalności *menedżer i animator kultury* oraz *coach medialny*, nie przedstawiła dokumentacji dotyczącej specjalności *komunikacja międzykulturowa*. Jak napisano w kryterium 1, dla poszczególnych specjalności Uczelnia sformułowała osobne katalogi efektów uczenia się (wiążące te specjalności przygodnie z kolejnymi poza wyżej wspomnianymi dyscyplinami), dodatkowo profilując treści przedmiotowe na tych specjalnościach w taki sposób, że nie stanowią one porównywalnego zbioru, który można zaadresować do treści ogólnych dla kierunku, a co za tym idzie jednoznacznie powiązać z treściami i efektami dla kierunku i z jego koncepcją. W zależności od specjalności studenci albo poznają zagadnienia ekonomii, finansów, zarządzania zasobami ludzkimi, albo psychologii poznawczej, psychologii emocji i motywacji, wpływu społecznego i przywództwa. Takie zróżnicowanie prowadzi do tego, że nie można stwierdzić, że odmienne treści poszczególnych zajęć powiązanych ze specjalnościami są poprawnie zaadresowane do koncepcji kierunku jako całości.

Na kierunku zapewniona jest na studiach pierwszego stopnia odpowiednia liczba zajęć do wyboru, która pozwala na indywidualizację ścieżki kształcenia. Na studiach pierwszego stopnia w skład zajęć do wyboru wchodzi bloki zajęć opcyjnych oferowane w kolejnych semestrach, studenci mają realny wybór, a uruchamianie poszczególnych zajęć nie jest uzależnione wyłącznie od wyboru większości (tj. nie ogranicza się do realizacji jednej z zaproponowanych ofert, pozwalając na dokonywanie rzeczywistego doboru spośród kilku propozycji). Wymiar zajęć do wyboru jest oszacowany na 54 ECTS, co spełnia wymagania przepisów wyższego rzędu. Dla studiów drugiego stopnia wymiar zajęć do wyboru jest poniżej wymaganego minimum, tj. szacowany jest na 24 ECTS.

Proporcje zajęć w stosunku do przyporządkowania kierunku do dyscyplin naukowych są niepoprawne. Jeśli przyjąć, że dla studiów pierwszego stopnia odpowiednio sklasyfikowano zajęcia przyporządkowane do dyscypliny wiodącej literaturoznawstwo (w odniesieniu do przyporządkowania deklaratywnego) i do językoznawstwa (7 zajęć o łącznej liczbie 9 ECTS), to już dla dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach w programie można wskazać 9 zajęć o łącznej liczbie 18 ECTS (a nie, jak wynika z przyporządkowania do dyscyplin, 36 ECTS), podobnie jest w przypadku nauk o sztuce (3 zajęcia, 5 ECTS zamiast ok. 10 ECTS). Znacznie więcej zajęć adresowanych jest za to do dyscypliny nauki o kulturze i religii.

Prowadzone w Uczelni zajęcia lektoratowe na studiach pierwszego i drugiego stopnia nie umożliwiają osiągnięcia przez studentów znajomości języka obcego na odpowiednim poziomie. Dla studiów pierwszego stopnia zaplanowano trzy semestry lektoratu języka obcego, który oszacowano poprawnie pod względem liczby punktów ECTS, przyznając ich 10, co przy zwyczajowym przeliczniku 25 godzin dydaktycznych daje 250 godzin i stanowi górną granicę wymiaru potrzebnego do osiągnięcia progresji

między poziomem B1 a B2. Niemniej Uczelnia zagwarantowała tylko 110 godzin zajęć z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego (stosując szacowanie 40 godzin lektoratu – 3 ECTS), co jest wartością niewystarczającą dla uzyskania odpowiedniej progresji w zakresie znajomości języka obcego. Dla studiów drugiego stopnia Uczelnia dla osiągnięcia progresji pomiędzy poziomem B2 a B2+ oferuje zajęcia z *języka obcego dla celów akademickich* w wymiarze 15 godzin dydaktycznych oszacowanych na 1 ECTS. Jest to wymiar znacznie poniżej minimalnego dla uzyskania progresji z poziomu B2 do B2+.

Metody kształcenia na kierunku tylko częściowo zorientowane są na studentów. Tylko częściowo motywują ich do aktywnego udziału w procesie nauczania i uczenia się, nie w pełni także umożliwiając studentom osiągnięcie efektów uczenia się, w tym przygotowanie do prowadzenia działalności naukowej oraz udziału w tej działalności.

Większość zajęć na kierunku ma charakter dwudzielny, ale ujęty w jednym sylabusie, z tymi samymi formami zaliczenia, co do zasady jednak dzielącymi zajęcia na godziny przeznaczone na klasyczny w formie wykład (o charakterze podawczym, rzadziej wykład problemowy czy z elementami dyskusji) oraz zajęcia o charakterze ćwiczeń, podczas których projektuje się metody dydaktyczne, które mają charakter bardziej zróżnicowany. Nie wychodzą one jednak w większości wypadków poza klasyczne metody pracy, takie jak pogadanka, dyskusja w grupie, przygotowanie prac pisemnych, krótkich wystąpień ustnych. Ponieważ, co zostało już w raporcie wspomniane, grupy zajęciowe na kierunku są liczne i bardzo liczne, bardzo często metodą pracy jest praca grupowa, która nie tyle wynika ze specyfiki zajęć oraz planowanych dla nich efektów uczenia się (bardzo rzadko w ogóle dostrzega się istotność pracy indywidualnej i pracy w grupie jako dwóch aktywności w zakresie umiejętności), co z powodów organizacyjnych – konieczności zmieszczenia poszczególnych tematów w niewielkiej liczbie godzin i zorganizowana pracy tak, by zaangażować w nią relatywnie większą część licznej grupy studentów. Liczebność grup powoduje, że metody formalnie aktywizujące, takie jak przygotowanie i wygłoszenie mowy o charakterze retorycznym czy minieseju (cokolwiek takie określenie dla formy ustnej może genologicznie znaczyć), przy 40-osobowej grupie traci metodyczny sens. Podczas zajęć rzadko stosuje się nowoczesne i nowatorskie metody pracy indywidualnej i grupowej takie jak praca różnymi technikami projektowymi (design thinking, foresight, metody etnograficzne, antropologii kulturowej, focusowe, procesu kreatywnego i jego iteracji itd.). Bardzo rzadko wprowadza się podczas zajęć kompetencje, które wspierane odpowiednimi programami analitycznymi dawałyby studentom możliwość kształtowania nowoczesnego warsztatu badawczego – w programie studiów dotyczy on *technologii informacyjno-komunikacyjnych w warsztacie kulturoznawcy* (nie literaturoznawcy, medioznawcy itd.). Warto zauważyć, że to jedne z zajęć, w których metody weryfikacji stoją w opozycji do treści zajęć; w treściach zajęć jest mowa o oprogramowaniu przydatnym w pracy zespołowej, a metodą weryfikacji jest projekt indywidualny). Dla zajęć tych nie wskazuje się żadnych konkretnych narzędzi cyfrowych, czy oprogramowania wpierającego prowadzenie i prezentację analiz i wyników badań. Liczne zajęcia skupiają się na przygotowanych przez studentów referatach lub prezentacjach (wtedy najczęściej grupowych) dotyczących poszczególnych tematów zaplanowanych dla zajęć. Jako jedną z metod dydaktycznych (np. dla zajęć *instytucje kultury*) podaje się anegdotę, co z punktu widzenia dydaktyki logicznego dowodzenia nie może stanowić dobrej praktyki metodycznej. Nawet tak aktualne problemy jak te, które mieszczą się w obszarze zajęć *najnowsza literatura polska*, są sprowadzane do realizacji z wykorzystaniem przede wszystkim metod podawczych: wykładu oraz prezentacji przez studentów przygotowanych w formie referatów materiałów problemowych. Podobnie dla zajęć *psychologia mediów i komunikowania* nie wprowadza się (mimo obietnicy w opisie

kursu: „zapoznanie z podstawowymi teoriami oraz metodami badań z zakresu psychologii i mediów”) żadnych elementów aktywizujących, usamodzielniających w prowadzeniu badań, projektowania i przeprowadzania eksperymentu badawczego (obserwacji indywidualnej lub grupowej, aranżowanej scenki, badań focusowych, obserwacyjnych i in.), a opiera całość na metodach klasycznych: pogadance, dyskusji oraz przygotowaniu przez studentów referatów.

Metody dydaktyczne na kierunku mają jeszcze i tę generalną wadę, że są co do zasady niemal dla wszystkich sylabusów zajęć równoważone uwagą dotyczącą tego, że zaliczenie uzyskuje się na podstawie obecności – i tu następuje dopełnienie, iż sama obecność nie stanowi argumentu rozstrzygającego o możliwości przystąpienia do zaliczenia, a jest jego składową. Drugą składową jest aktywność podczas zajęć, która nie jest w żaden sposób opisywana, waloryzowana, uzasadniana; sama w sobie staje się metodą pracy podczas zajęć – aktywizacją dla aktywizacji. Należy podnieść, że stosowane podczas zajęć metody dydaktyczne nie mogą być w pełni skuteczne i pozwalać na właściwą realizację efektów uczenia zaplanowanych dla poszczególnych zajęć, gdyż dyscyplina pracy na kierunku jest na niskim poziomie. Podczas wszystkich hospitowanych przez zespół oceniający zajęć odnotowano masywne spóźnienia licznych grup studentów – od pojedynczych studentów po kilkusobowe grupy, od kilku do kilkudziesięciu minut trwania zajęć.

Praktyki zawodowe realizowane na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach posiadają jednakowy zestaw efektów uczenia się dla studiów pierwszego i drugiego stopnia. Deklarowanym celem praktyk jest uzupełnienie kształcenia teoretycznego o doświadczenia praktyczne zdobywane w środowiskach instytucji kultury i mediów.

Przeprowadzona analiza ogólnych efektów uczenia się wykazała spójność między efektami przypisanymi do praktyk a ogólnymi efektami zdefiniowanymi dla kierunku na pierwszym i drugim stopniu studiów. Przykładem mogą być efekty zakładane w ramach praktyk (W1–W4), odwołujące się do wiedzy o funkcjonowaniu instytucji kultury i mediów, w tym aspektów prawnych, finansowych i organizacyjnych. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na nieadekwatne do poziomu kształcenia w odniesieniu do wytycznych Polskiej Rady Kwalifikacji sformułowania zawarte w jednym z efektów uczenia się przyjętych dla praktyk, w którym mowa o „pogłębionej wiedzy” w obszarach przypisywanych do dyscyplin niepowiązanych ściśle z kierunkiem (prawo, finanse).

Efekty uczenia się, takie jak „znajomość sposobów aplikowania do instytucji czy zarządzania kadrami”, nie znajdują wyraźnych odpowiedników w efektach kierunkowych. Efekt U3, zgodnie z którym student „potrafi samodzielnie przygotować dokumenty aplikacyjne do wybranej instytucji kultury lub instytucji medialnej”, nie ma odzwierciedlenia w kierunkowych efektach uczenia się, ale ma wysoką zgodność z celami praktyk.

Należy zaznaczyć, że nie sformułowano odrębnych efektów uczenia się dla kolejnych etapów praktyk (np. IV i VI semestr studiów pierwszego stopnia), co stoi w sprzeczności z zasadą przyrostowości kompetencji i skutkuje powielaniem tych samych efektów. Może to prowadzić do sytuacji, w której student, który raz wykazał osiągnięcie określonego efektu, będzie formalnie zobowiązany do jego ponownej realizacji, bez zróżnicowania poziomu zaawansowania.

Brakuje również dowodów na to, by studenci mieli możliwość specjalistycznej realizacji praktyk w bezpośrednim powiązaniu ze swoją specjalnością. Chociaż katalog miejsc odbywania praktyk jest zróżnicowany i obejmuje zarówno instytucje kultury, jak i medialne, nie stwierdzono jednoznacznych mechanizmów przyporządkowujących konkretne efekty i zadania do wybranych ścieżek specjalnościowych. Tym samym ryzykiem obarczona jest rzeczywista realizacja zakładanych efektów w

powiązaniu z profilem kształcenia studentów. Sugestia odbycia praktyk w dwóch różnych typach instytucji – kulturalnej i medialnej – pozostaje deklaratorywna i nie jest podparta odrębnymi efektami uczenia się ani ramowymi programami, dostosowanymi do charakterystyki danego sektora.

Wymiar praktyk zawodowych został zwiększony z 60 do 80 godzin na poszczególnych etapach studiów pierwszego i drugiego stopnia, co należy ocenić pozytywnie jako odpowiedź na potrzeby rynku pracy i rekomendacje interesariuszy zewnętrznych. Praktyki są przypisane do semestrów IV i VI (studia pierwszego stopnia) oraz III (studia drugiego stopnia), co teoretycznie pozwala studentom na stopniowe budowanie doświadczenia zawodowego. Łączny wymiar praktyk zawodowych na studiach pierwszego stopnia wynosi 160 godzin, które rozłożono na dwa etapy: IV i VI semestr (po 80 godzin każdy). Praktykom przypisano łącznie 10 ECTS, co oznacza, że za każde 16 godzin praktyk przyznano 1 ECTS. Jest to zatem zdecydowanie zawyżona liczba punktów ECTS przypisana do tego wymiaru praktyk. Analiza dokumentacji praktyk nie wskazuje na to, że studenci na jej rzetelne opracowanie potrzebują dodatkowych 90 godzin, które uzasadniałyby taką liczbę punktów przy nakładzie pracy własnej studentów związanej z opracowaniem sprawozdania czy innych elementów dokumentacji potwierdzających osiągnięcie efektów uczenia się. Innymi słowy, liczba punktów ECTS przypisanych do praktyk zawodowych jest zawyżona w stosunku do rzeczywistego nakładu pracy studenta. Może to świadczyć o błędnym przypisaniu punktów ECTS, niezgodnie z zasadą proporcjonalności, lub o braku jasnych wytycznych dotyczących oczekiwanego wkładu pracy własnej studenta (np. przygotowanie, refleksja, analiza zadań po praktykach).

Miejsca realizacji praktyk są różnorodne, adekwatne do celów i koncepcji kształcenia. Obejmują zarówno instytucje kultury (muzea, biblioteki, centra kultury), jak i media (radio, telewizje regionalne, agencje medialne). Uczelnia zapewnia możliwość wyboru miejsc praktyk w porozumieniu z kierownikiem praktyk oraz dopuszcza elastyczność w zakresie formy realizacji (m.in. zdalnie lub w miejscu zamieszkania), pod warunkiem możliwości osiągnięcia wszystkich efektów uczenia się.

Analiza stanu faktycznego wskazuje, że Uczelnia w sposób sformalizowany przewidziała kilka powiązanych ze sobą metod służących dokumentowaniu i ocenie przebiegu praktyk. Kluczowe elementy tej procedury to: sprawozdanie studenta, zawierające opis wykonywanych zadań oraz własne refleksje; opinia opiekuna praktyk w instytucji zewnętrznej, która ma zawierać opisowy komentarz (min. 1 strona A4) na temat zaangażowania studenta, zakresu wykonywanych zadań oraz jakości jego pracy; ankieta ewaluacyjna, wypełniana przez instytucję przyjmującą; zamykająca dyskusja podsumowująca, w której student prezentuje doświadczenia zdobyte podczas praktyki. Niewątpliwie elementy te stanowią formalnie spójną strukturę dokumentacyjną, zapewniającą podstawę do oceny przebiegu i rezultatów praktyki. Należy jednak zwrócić uwagę na trafność i rzeczywistą skuteczność tych metod w ocenie osiągnięcia konkretnych efektów uczenia się.

Analiza zawartości studenckich sprawozdań oraz opinii opiekunów wskazuje na pewną ogólność i brak powiązania z konkretnymi efektami uczenia się przypisanymi praktyce. W wielu przypadkach opinie ograniczają się do pozytywnej oceny postawy studenta i ogólnikowego opisu wykonywanych zadań, bez odniesienia do poszczególnych komponentów wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych.

Brakuje także wyraźnych śladów zastosowania technik weryfikacji z wykorzystaniem metod kształcenia na odległość. Praktyki te nie są w żaden sposób zróżnicowane pod kątem trybu realizacji – nawet w przypadku zajęć zdalnych nie opracowano odrębnych mechanizmów oceny, co może prowadzić do ograniczeń w skuteczności ewaluacji.

Szczegółowa analiza przedłożonej dokumentacji praktyk wskazuje na rozbieżność między zakładanymi efektami uczenia się przypisanymi do praktyk a faktycznym zakresem realizowanych zadań. Poniżej przedstawiono efekty uczenia się, które nie znalazły odzwierciedlenia w sprawozdaniach lub opiniach.

W żadnym z analizowanych dokumentów nie pojawiły się dowody na bezpośrednie uczestnictwo studentów w procesach zarządczych, związanych czy to z projektami kulturalnymi, czy z personelem. Zadania miały charakter wspomagający, często techniczny lub informacyjny, bez elementów decyzji lub planowania. Przykładowo, studentka stwierdziła, że „asystowała przy wydarzeniach”, jednak bez wskazania jakiegokolwiek wpływu na ich planowanie czy organizację personalną, a w sprawozdaniu studenta zawarto informację: „uczestniczyłem w pracach zespołu organizacyjnego”, ale nie rozwinęto, na czym polegał ten udział i czy dotyczył aspektów zarządczych. Żadne z przedłożonych sprawozdań ani opinii nie zawierały informacji o tym, że student zapoznawał się z procesami rekrutacyjnymi lub procedurami aplikacyjnymi ani nie wykazywały refleksji na temat przygotowywania dokumentów rekrutacyjnych; np. student napisał: „poznałem strukturę instytucji i jej dział”, ale nie odniósł się do sposobów rekrutacji czy aplikowania do niej. W kilku przypadkach wspomniano o zadaniach związanych z dokumentacją, ale bez rozwinięcia w kierunku wiedzy finansowej, prawnej czy jej praktycznego zastosowania. Przykładowo, studentka wskazała: „pomagałam w przygotowaniu umów cywilnoprawnych”, ale nie podała, jaki był jej rzeczywisty wkład i czego się nauczyła; w innym przypadku opisano „uczestnictwo w aktualizacji dokumentów wewnętrznych instytucji”, bez wskazania ich charakteru czy aspektów prawnych.

Z 9 efektów uczenia się przypisanych do praktyk aż 5 nie znajduje należytego odzwierciedlenia w dokumentacji. Oznacza to, że znacząca część założonych celów praktyk nie jest systematycznie dokumentowana i – co istotne – prawdopodobnie również nie jest osiągnięta. Części z nich nie mogą potwierdzać również rozmowy podsumowujące, ponieważ nie mają one ustrukturyzowanego przebiegu i sprowadzają się do wrażeń studentów, a nie realnych, mierzalnych działań i efektów, które potwierdzałyby osiągnięcie efektów uczenia się.

Choć formalny system weryfikacji i dokumentacji istnieje i jest stosowany, jego ograniczenie do opisowych, ogólnych narzędzi (sprawozdanie, opinia, ankieta) nie pozwala na pełną i szczegółową ocenę osiągnięcia każdego efektu uczenia się. Nie odnotowano, by dokumentacja zawierała choćby przykładowe produkty pracy studentów, jak dokumenty aplikacyjne, próbki redakcyjne czy notatki z przeprowadzonych analiz – co mogłoby stanowić podstawę do trafnej i rzetelnej weryfikacji i oceny stopnia osiągnięcia poszczególnych efektów uczenia się.

W dokumentacji dotyczącej praktyk zawodowych brak jest wyraźnych dowodów na to, że ocena opiekunów instytucjonalnych odnosi się bezpośrednio do wszystkich zakładanych efektów uczenia się. Choć formularz opinii przewiduje miejsce na opis zadań i ocenę zaangażowania, nie zawiera on struktury powiązanej z konkretnymi efektami, co powoduje, że opiekunowie nie są zobowiązani do odniesienia się do nich w sposób systematyczny.

Z analizy przykładowych dowodów osiągnięcia efektów uczenia się wynika, że tylko 4 z 9 efektów zostało dobrze udokumentowanych. Dotyczy to głównie efektów związanych z kompetencjami społecznymi i praktycznymi działaniami medialnymi. W zakresie wiedzy teoretycznej oraz zastosowania języka specjalistycznego (poza pojedynczymi przypadkami) brakuje wyraźnych odniesień lub materiałów źródłowych.

Oceny dokonywane przez opiekunów mają najczęściej charakter sumaryczny, afirmatywny, niekrytyczny, co utrudnia rzeczywiste zróżnicowanie jakości osiągnięć studentów. Zbyt ogólnikowy

charakter formularzy opinii nie wymusza na opiekunach wnikliwej analizy konkretnych kompetencji, co skutkuje powierzchownością ocen i brakiem podstaw do rzetelnej walidacji efektów uczenia się.

Ponadto ankieta, którą wypełniają opiekunowie praktyk obejmuje jedynie 3 zagadnienia, oceniane na 5-stopniowej skali: przygotowanie merytoryczne studenta odbywającego praktykę; przygotowanie praktyczne studenta odbywającego praktykę; zaangażowanie studenta odbywającego praktykę w powierzane mu obowiązki. Dodatkowo zawiera pole: „Uwagi i propozycje zmian, które pozwolą udoskonalić system kształcenia studentów (wiedza, umiejętności, kompetencje)”. Analiza 22 zestawów dokumentacji praktyk wskazała, że tylko w 1 przypadku opiekun praktyk ze strony instytucji przyjmującej studentów zamieścił jakąś uwagę i dotyczyła ona „zwiększenia praktycznego przygotowania studentów do zawodu”.

Kluczową kwestią jest fakt, że studenci nie otrzymują oceny z praktyk, a jedynie zaliczenie, co dodatkowo może ograniczać gotowość do realizacji podczas praktyk zadań wymagających nabywania nowej wiedzy oraz nowych umiejętności i kompetencji lub rozwijania posiadanych. System oceny i dokumentacji praktyk w obecnym kształcie spełnia zatem jedynie minimalne wymagania formalne. Nie ma jednak wystarczających narzędzi ani mechanizmów zapewniających rzetelną, trafną i pełną ocenę każdego efektu uczenia się.

W dokumentacji praktyk (w porozumieniach, ankietach ocen, opiniach o studentach) brakuje istotnych informacji o opiekunach praktyk – nie podano ich wykształcenia, doświadczenia, zajmowanego stanowiska ani relacji z zadaniami powierzonymi studentowi. Część opinii jest lakoniczna, koncentruje się wyłącznie na cechach osobowościowych studentów (np. „zaangażowany”, „punktualna”), nie odnosząc się do merytorycznego nadzoru nad osiąganiem efektów uczenia się.

Wreszcie, nie sposób pominąć, że brak jest opisów szkoleń, instruktaży lub jakiegokolwiek systemowej formy przygotowania opiekunów (zarówno uczelnianych, jak i instytucjonalnych) do pełnienia tej funkcji. W dokumencie „Regulamin praktyk” nie zawarto wymagań wobec opiekunów praktyk ani wytycznych, według których mieliby oni oceniać efekty uczenia się. W tej sytuacji nie sposób jednoznacznie stwierdzić, że kompetencje i przygotowanie kadry są adekwatne do zakładanych celów dydaktycznych.

Wnioski z analizy stanu faktycznego w zakresie kompetencji i doświadczenia oraz kwalifikacji opiekunów praktyk, a także ich liczby wskazują, że uczelnia zapewnia funkcjonowanie nadzoru nad realizacją praktyk poprzez przypisanie studentom zarówno opiekunów z ramienia instytucji (zawarte w porozumieniach dot. realizacji praktyk), jak i dydaktycznego kierownika praktyk po stronie Uczelni. Jednak brak jest szczegółowych danych o kwalifikacjach, doświadczeniu zawodowym oraz przygotowaniu pedagogicznym osób z ramienia podmiotów przyjmujących.

Z opisu organizacji praktyk zawartego w dokumentach samooceny wynika, że funkcję opiekuna dydaktycznego pełni osoba wyznaczona przez kierownika praktyk, a jego zadaniem jest monitorowanie przebiegu praktyk i weryfikacja dokumentacji. Analiza stanu faktycznego wskazuje, że w danym roku akademickim funkcję opiekuna praktyk pełni jedna osoba. Wnioski z wizytacji wskazują, że osoby pełniące tę funkcję posiadają wysokie kwalifikacje naukowe i bogate doświadczenie dydaktyczne i projektowe, co stanowi solidną podstawę do pełnienia funkcji opiekunek praktyk zawodowych.

Zgodnie z przedstawionymi statystykami w bieżącym roku akademickim na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach kształcą się 264 studentów (254 na studiach stacjonarnych oraz 10 na niestacjonarnych). Praktyki zawodowe obejmują studentów IV i VI semestru studiów pierwszego

stopnia oraz III semestru studiów drugiego stopnia, co oznacza, że w danym roku akademickim praktyki powinno realizować ok. 73 studentów II roku studiów pierwszego stopnia (semestr IV) oraz ok. 67 studentów III roku studiów pierwszego stopnia (semestr VI). Zatem praktyki odbywać powinno łącznie ok. 140 studentów.

Analiza stanu faktycznego wskazuje, że zadania koordynatora praktyk ze strony Uczelni pełni tylko jedna osoba. Wnioski z przeprowadzonej wizytacji nie wskazują na to, że osoba pełniąca rolę koordynatora praktyk otrzymuje wsparcie w merytorycznej ocenie dokumentacji praktyk. Wskazują jedynie na wsparcie administracyjne – przyjmowanie dokumentacji przez Centrum Obsługi Studenta. Oznacza to, że jeden opiekun odpowiada za organizację, nadzór, monitorowanie i zaliczanie praktyk nawet dla ponad 100 studentów rocznie (poza kwestiami administracyjnymi). Obsługa praktyk przez jedną osobę w przypadku tak dużej grupy studentów poważnie ogranicza możliwości zapewnienia indywidualnego nadzoru, rzetelnej analizy dokumentacji oraz wsparcia studentów w toku realizacji praktyk. Przy braku systemu wsparcia nawet wysoka kompetencja opiekuna nie gwarantuje efektywnej realizacji zadań nadzorczych. Wzrasta ryzyko ograniczonego kontaktu, braku regularnego monitorowania, czy też powierzchownej oceny efektów kształcenia.

Przegląd dokumentacji oraz listy instytucji współpracujących z Uczelnią wskazuje, że dobór miejsc praktyk jest w dużej mierze zgodny z profilem kierunku. Studenci mają możliwość realizowania praktyk w instytucjach kultury (np. muzea, galerie, filharmonie) oraz w instytucjach medialnych (np. rozgłośnie radiowe, agencje medialne), co formalnie pozwala na różnicowanie doświadczeń i pełniejsze pokrycie efektów kształcenia. Opisy wskazują na atrakcyjność i rozpoznawalność tych instytucji, takich jak MOCAR, Filharmonia Krakowska, Radio Kraków czy Teatr Groteska. Ich infrastruktura – sale wystawowe, przestrzenie edukacyjne, studia nagraniowe – rzeczywiście daje potencjał do realizacji zadań o charakterze projektowym, kreatywnym i organizacyjnym.

Jednak zgodność infrastruktury z potrzebami procesu uczenia się nie powinna być oceniana wyłącznie na podstawie renomy instytucji, lecz przede wszystkim na podstawie relacji między wyposażeniem, dostępem do zasobów a zakresem realizowanych przez studentów działań. W wielu sprawozdaniach studentów oraz w wielu opiniach z praktyk nie pojawiają się informacje o korzystaniu z zasobów technicznych, archiwów, systemów zarządzania czy specjalistycznych narzędzi. Wręcz przeciwnie, opisy wykonywanych zadań często koncentrują się na działaniach o charakterze pomocniczym, administracyjnym czy promocyjnym – np. plakatowanie wydarzeń, pomoc w organizacji spotkań, dokumentacja fotograficzna. Oznacza to, że potencjał infrastruktury nie zawsze jest wykorzystywany w sposób zgodny z zakładanym poziomem efektów uczenia się.

Co więcej, dokumentacja praktyk nie zawiera mechanizmów sprawdzających, czy konkretna instytucja zapewnia studentowi dostęp do odpowiedniego wyposażenia oraz zasobów. Brakuje listy kontrolnej, która określałaby minimalne wymagania infrastrukturalne dla danego typu praktyki, a także informacji o weryfikacji tego aspektu przez Uczelnię przed podpisaniem porozumienia z instytucją.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi w procesie oceny kierunku praktyki mogą być realizowane zarówno w trybie stacjonarnym, jak i – za zgodą koordynatora – w trybie zdalnym, szczególnie w przypadku instytucji medialnych oraz organizacji o profilu kreatywnym. Zalecane jest zróżnicowanie miejsc odbywania praktyk (np. instytucje kultury w jednym semestrze, media w drugim), a w przypadku realizacji w trybie zdalnym podkreśla się konieczność wcześniejszego uzgodnienia formy i zakresu zadań z uczelnianym kierownikiem praktyk. To założenie wpisuje się w nowoczesne rozumienie mobilności edukacyjnej i pracy hybrydowej. W przedstawionej dokumentacji znajdowały się

sprawozdania z praktyk realizowanych w trybie zdalnym, ale nie różniły się one w swoim zakresie od dokumentacji praktyk realizowanych w trybie stacjonarnym. Nie pojawiły się w nich jednoznaczne odniesienia do zastosowania narzędzi pracy zdalnej, takich jak platformy komunikacyjne (np. Microsoft Teams, Zoom), systemy zarządzania projektami (np. Trello, Asana) czy edytory współdzielone (Google Docs, Padlet). Brak jest także informacji o tym, w jaki sposób forma zdalna wpływała na zakres wykonywanych zadań, osiąganie efektów kształcenia czy poziom samodzielności studentów. Z tego względu trudno ocenić, czy narzędzia pracy zdalnej rzeczywiście zostały wykorzystane w sposób wspierający proces uczenia się.

Należy zauważyć, że idea umożliwienia studentom realizacji praktyk w instytucjach medialnych, agencjach kreatywnych czy organizacjach trzeciego sektora w formule zdalnej lub hybrydowej jest spójna z koncepcją kształcenia na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach, a także z realiami rynku pracy. Takie podejście sprzyja kształtowaniu kompetencji cyfrowych, samodzielności, elastyczności zawodowej oraz zdolności pracy projektowej – czyli cech wysoce pożądanym na współczesnym rynku pracy. Jednak by można było jednoznacznie stwierdzić, że ta forma rzeczywiście wspiera realizację celów kształcenia, niezbędne byłoby systematyczne dokumentowanie i ocenianie: rodzaju wykonywanych zadań zdalnych, używanych narzędzi i technologii, form komunikacji z zespołem i opiekunem, efektów uczenia się osiąganych w tej formule. Tymczasem obecnie brak jest dowodów, że Uczelnia prowadzi taki monitoring i analizę.

Na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach organizacja praktyk zawodowych oraz nadzór nad ich realizacją są prowadzone w sposób zorganizowany i sformalizowany. Kluczowym źródłem informacji jest informator na temat praktyk. Uczelnia stworzyła wewnętrzny system koordynacji i kontroli praktyk, który jest oparty na spójnym zestawie procedur, formularzy i wzorów dokumentów oraz jasno określonych zasadach odpowiedzialności. Osoba odpowiedzialna za organizację i nadzór nad praktykami odpowiada za zatwierdzanie dokumentów, ale także bezpośredni kontakt z instytucjami, monitorowanie przebiegu praktyk i udzielanie wsparcia studentom, co wskazuje na realne, a nie tylko formalne sprawowanie nadzoru dydaktycznego.

Wybór miejsca praktyk odbywa się według jasno opisanej procedury. Student samodzielnie wyszukuje instytucję spełniającą kryteria określone w informatorze (musi to być instytucja kultury lub medialna), a następnie uzgadnia z opiekunem uczelnianym szczegóły realizacji praktyki. Każdorazowo wymagane jest zawarcie porozumienia pomiędzy Uczelnią a zakładem pracy, co zapewnia podstawę prawną dla współpracy. Proces zatwierdzania obejmuje zarówno skierowanie na praktykę, jak i podpisanie porozumienia według określonej kolejności, co zabezpiecza jakość i formalną zgodność miejsca praktyk z wymaganiami uczelni.

Kryteria, które muszą spełniać instytucje przyjmujące studentów, zostały zdefiniowane w sposób pośredni – poprzez wskazanie typów instytucji dopuszczonych do współpracy oraz obowiązków, jakie muszą spełnić (np. wyznaczenie opiekuna, zapewnienie warunków BHP, wypełnienie opinii końcowej). Chociaż nie istnieje odrębny dokument zawierający systemową klasyfikację instytucji akceptowanych do praktyk, praktyka ta odbywa się w środowiskach ściśle związanych z profilem kierunku i zgodnych z założonymi efektami kształcenia.

Wzorcowy dokument porozumienia między Uczelnią a instytucją przyjmującą precyzyjnie określa obowiązki opiekuna praktyk w zakładzie pracy. Do jego zadań należy m.in. informowanie studenta o zakresie obowiązków, bieżące monitorowanie jego działań, udzielanie informacji zwrotnej oraz wystawienie opinii podsumowującej praktykę. Dodatkowo Uczelnia wymaga, aby instytucje wypełniły

ankietę oceniającą przygotowanie merytoryczne i praktyczne studentów, co świadczy o istnieniu mechanizmów ewaluacji i monitoringu jakości kształcenia w środowisku praktyk zawodowych. Porozumienie przewiduje możliwość konsultacji mailowych, telefonicznych oraz hospitacji ze strony opiekuna uczelnianego. W praktyce oznacza to realną kontrolę nad jakością środowiska uczenia się, nawet jeśli nie przybiera ona zawsze formy fizycznych wizyt.

Uczelnia deklaruje zapewnienie wsparcia studentom w zakresie organizacji praktyk, oferując listę instytucji współpracujących oraz pomoc w znalezieniu odpowiedniego miejsca. W praktyce jednak ciężar inicjatywy spoczywa głównie na studentach, którzy sami poszukują miejsca odbywania praktyk. W informatorze zaznaczono, że student może samodzielnie wybrać instytucję zewnętrzną, w której zamierza odbyć praktykę, jednak musi uzyskać akceptację opiekuna praktyk z ramienia Instytutu Filologii Polskiej. Zatwierdzenie miejsca następuje dopiero po podpisaniu odpowiednich dokumentów – skierowania oraz porozumienia między Uczelnią a instytucją przyjmującą.

Procedura ta jest jasna i ustandaryzowana. Student dostarcza do opiekuna praktyk wypełnione dokumenty, które następnie analizowane są pod względem zgodności z celami i charakterem kierunku studiów. To opiekun decyduje, czy dana instytucja zapewnia warunki umożliwiające realizację zakładanych efektów kształcenia. Dopiero po przeprowadzeniu takiej weryfikacji następuje podpisanie porozumienia i oficjalne zatwierdzenie miejsca praktyk. Jednocześnie należy zauważyć brak jawnie określonego katalogu formalnych kryteriów jakościowych, które muszą spełniać instytucje przyjmujące. Nie został określony zestaw minimalnych wymagań merytorycznych, infrastrukturalnych czy organizacyjnych, które stanowiłyby z góry określone standardy stosowane do oceny jakości miejsca praktyk. Choć praktyka weryfikacji jest prowadzona, odbywa się ona w oparciu o wiedzę i kompetencje osoby sprawującej nadzór, co sprawia, że proces zatwierdzania ma charakter ekspercki, lecz nie w pełni sformalizowany.

Uczelnia dąży zatem do zapewnienia wysokiej jakości miejsc praktyk i wdraża mechanizmy kontroli, jednak nie towarzyszy temu systemowy dokument, który byłby wiążący dla wszystkich stron i jednoznacznie wskazywał kryteria oceny. W konsekwencji decyzje opiekuna praktyk pozostają słuszne i uzasadnione, lecz ich transparentność i możliwość audytowania mogłyby zostać wzmocnione poprzez przyjęcie jednolitego zestawu kryteriów jakościowych. Szczególnie istotne byłoby publiczne określenie, jakie cechy instytucji (np. profil działalności, liczba zatrudnionych specjalistów, doświadczenie w prowadzeniu działań edukacyjnych) stanowią podstawę decyzji o ich dopuszczeniu jako partnerów w kształceniu studentów.

Na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach program praktyk zawodowych oraz jego realizacja podlegają weryfikacji i ocenie, jednak proces ten – choć obecny – nie posiada jeszcze w pełni rozwiniętej formy systemowego i zamkniętego cyklu doskonalenia, który obejmowałby wszystkie wymagane komponenty: regularność, udział wszystkich stron oraz bezpośrednio przełożenie wyników oceny na modyfikację programu praktyk. Najistotniejszym dowodem na istnienie mechanizmów oceny praktyk z udziałem studentów i instytucji przyjmujących jest stosowanie ankiet ewaluacyjnych. Do instytucji, w których studenci odbywają praktyki, kierowana jest sformalizowana „Ankieta dla Instytucji na koniec praktyk” opracowana przez kierunkowy zespół ds. jakości kształcenia. Dokument ten zawiera pytania dotyczące merytorycznego i praktycznego przygotowania studentów, a także ich zaangażowania w wykonywane zadania. Co więcej, w ankiecie przewidziano miejsce na swobodne uwagi i propozycje zmian, które mogą posłużyć Uczelni jako źródło danych do ewentualnej korekty programu kształcenia. Studenci natomiast są zobowiązani do składania sprawozdań z realizacji praktyk,

w których opisują przebieg działań, zadania, zrealizowane projekty oraz zdobyte kompetencje. Sprawozdania te stanowią podstawę do zaliczenia praktyki i są analizowane przez opiekuna z ramienia Uczelni. Dodatkowo, według zapisów informatora dot. praktyk, opiekun praktyk może wchodzić w kontakt z instytucjami przyjmującymi – zarówno mailowo, jak i telefonicznie – co daje możliwość bieżącego monitorowania sytuacji i reagowania na potencjalne nieprawidłowości.

Również rola studentów w procesie oceny programu praktyk wydaje się ograniczona głównie do przygotowania sprawozdania. Choć zakładana jest ich aktywność w planowaniu i przebiegu praktyki, nie odnotowano funkcjonowania osobnych narzędzi ewaluacyjnych dla studentów ani mechanizmów zbierania ich opinii poza indywidualnym opisem w sprawozdaniu. To ogranicza możliwość uogólniania i wykorzystania ich doświadczeń do zbiorczej oceny jakości praktyk.

Zidentyfikowane w procesie analizy stanu faktycznego działania o charakterze ewaluacyjnym potwierdzają, że Uczelnia angażuje się w ocenę jakości praktyk. Należy zaznaczyć, że proces ten nie został w pełni domknięty w cyklu doskonalenia, który byłby systemowo zaprogramowany. Uczelnia nie przedstawiła jednak żadnych dowodów na to, że zbierane dane z ankiet i sprawozdań są analizowane zbiorczo, omawiane przez zespoły programowe lub kierunkowe, a ich wyniki wykorzystywane do wprowadzania korekt w programie praktyk. Brakuje również dowodów na prowadzenie cyklicznych przeglądów programu praktyk.

Na ocenianym kierunku prowadzone są działania w zakresie oceny praktyk zawodowych, jednak działania te nie układają się jeszcze w pełni rozwinięty, cykliczny system doskonalenia, obejmujący analizę, wnioski i modyfikacje programu. Mimo istniejących narzędzi oceny i mechanizmów zbierania informacji zwrotnych, brakuje dowodów na ich systematyczne wykorzystywanie do wprowadzania zmian programowych.

Zajęcia dydaktyczne są w sposób odpowiedni i niebudzący zastrzeżeń podzielone na poszczególne dni tygodnia, ułożone w sposób logiczny, bez zbyt dużych bloków realizowanych jednego dnia, ale też bez zbyt długich przerw pomiędzy zajęciami. Układ sesji egzaminacyjnej i organizacja roku akademickiego nie mają negatywnego wpływu na jakość przeprowadzanej oceny stopnia osiągnięcia efektów uczenia się.

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 2

kryterium spełnione częściowo

Uzasadnienie

Treści programowe dla kierunku nie są w pełni zgodne z efektami uczenia się, co wynika z błędnego formułowania samych efektów, ich ustrukturyzowania oraz odniesienia do katalogów dyscyplin naukowych. Treści programowe nie zawsze i nie w pełni uwzględniają w szczególności aktualny stan wiedzy i metodyki badań w dyscyplinach, do których został przyporządkowany kierunek, tj. pomijają znaczny obszar stanu badań i metodyk właściwych dla współczesnego literaturoznawstwa, zasadniczo pomijają dyscyplinę nauki o sztuce, językoznawstwo, nie w pełni odnoszą się do aktualnego stanu wiedzy dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach. Treści programowe tylko częściowo uwzględniają wyniki działalności naukowej Uczelni w tych dyscyplinach, do których został przyporządkowany kierunek.

Harmonogram realizacji programu studiów oraz formy i organizacja zajęć, a także liczba semestrów, liczba godzin zajęć prowadzonych z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich lub innych osób prowadzących zajęcia i szacowany nakład pracy studentów mierzony liczbą punktów ECTS, nie w pełni umożliwiają studentom osiągnięcie wszystkich efektów uczenia się.

Metody kształcenia tylko częściowo są zorientowane na studentów, w znacznej mierze mają bowiem charakter podawczy, a samych studentów stawiają w roli sprawozdawców fragmentarycznie rozdrobnionych treści (formy podawcze – referat lub prezentacja problemowa podczas bardzo licznych zajęć). Tym samym formy dydaktyczne nie w pełni motywują ich do aktywnego udziału w procesie nauczania i uczenia się oraz nie w pełni umożliwiają studentom osiągnięcie efektów uczenia się, w tym w szczególności nie w pełni umożliwiają przygotowanie do prowadzenia działalności naukowej lub udziału w tej działalności.

Program, organizacja i nadzór nad realizacją praktyk zawodowych, dobór miejsc odbywania oraz środowisko, w którym mają miejsce, w tym infrastruktura, a także kompetencje opiekunów jedynie częściowo zapewniają prawidłową realizację praktyk oraz osiągnięcie przez studentów efektów uczenia się, w szczególności tych, które są związane z nabywaniem kompetencji badawczych. Zastrzeżenia dotyczą nieadekwatnie sformułowanych efektów uczenia się dla praktyk w odniesieniu do poziomu kształcenia oraz specyfiki poszczególnych specjalności, a także nieokreślenia przyrostu kompetencji w poszczególnych semestrach, w których realizowane są praktyki. W niewłaściwy sposób oszacowano także liczbę punktów ECTS w odniesieniu do nakładu pracy studenta, nie zróżnicowano treści programowych w poszczególnych semestrach oraz nie sformułowano kryteriów akceptacji instytucji do odbywania praktyk.

Organizacja procesu nauczania zapewnia efektywne wykorzystanie czasu przeznaczonego na nauczanie i uczenie się oraz weryfikację i ocenę efektów uczenia się.

Podstawę obniżenia oceny kryterium stanowią następujące nieprawidłowości:

1. Treści programowe nie są w pełni zgodne ze sformułowanymi dla kierunku efektami uczenia się.
2. Treści programowe nie uwzględniają aktualnego stanu wiedzy w dyscyplinach, do których przyporządkowany jest kierunek studiów.
3. Błędne jest szacowanie nakładu czasu pracy mierzone punktami ECTS w odniesieniu do części zajęć, w tym seminariów dyplomowych.
4. Liczba godzin zajęć wymagających bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich jest błędnie oszacowana.
5. Sekwencja zajęć nie jest w pełni funkcjonalna.
6. Na studiach drugiego stopnia niemożliwe jest elastyczne kształtowanie ścieżki kształcenia poprzez zapewnienie odpowiedniej możliwości wyboru zajęć.
7. Liczba godzin i punktów ECTS przypisana zajęciom kształtującym kompetencje w zakresie znajomości języka obcego jest zbyt mała tak dla studiów pierwszego, jak i drugiego stopnia.
8. Nie wszystkie metody kształcenia są zorientowane na studentów, aktywizujące, świadczące o nowoczesnym podejściu do prowadzonej dydaktyki i nie wszystkie wykorzystują aktualny stan metodyki szkoły wyższej.
9. Metody kształcenia nie uwzględniają konieczności przygotowania studentów do udziału w badaniach naukowych oraz prowadzenia badań naukowych zgodnie z dyscyplinami, do których przyporządkowany jest kierunek oraz ogólnoakademickim profilem kształcenia.

10. Efekty uczenia się określone dla praktyk są nieadekwatne do poziomu kształcenia, nie są w pełni spójne i dostosowane do poszczególnych specjalności, nie zapewniają również przyrostu kompetencji w poszczególnych semestrach.
11. Liczba punktów ECTS przypisanych do praktyk nie jest proporcjonalna do nakładu pracy studenta.
12. Treści programowe nie są zróżnicowane dla różnych semestrów i ścieżek specjalnościowych.
13. Brak jest formalnych kryteriów akceptacji instytucji do odbywania praktyk.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

1. Rekomenduje się ustrukturyzowanie formularza sprawozdań i opinii z praktyk poprzez powiązanie każdego zadania z określonym efektem uczenia się.
2. Rekomenduje się wprowadzenie obowiązku załączania produktów pracy (np. dokumentów aplikacyjnych, materiałów medialnych) jako dowodów realizacji efektów w ramach praktyk.
3. Rekomenduje się opracowanie ustandaryzowanego formularza oceny praktyk z podziałem na wiedzę, umiejętności i kompetencje społeczne, wypełnianego przez zakładowych opiekunów praktyk.
4. Rekomenduje się zapewnienie co najmniej dwóch osób do nadzoru nad praktykami w okresie ich intensywnego trwania.
5. Rekomenduje się wprowadzenie corocznego raportu ewaluacyjnego z praktyk zawierającego analizę sprawozdań, ankiet i propozycje zmian.
6. Rekomenduje się opracowanie systemu zbierania od studentów opinii na temat praktyk w formie elektronicznej ankiety podsumowującej.

Zalecenia

1. Zaleca się dostosowanie treści programowych do sformułowanych dla kierunku efektów uczenia się.
2. Zaleca się aktualizację treści programowych w sylabusach zgodnie z aktualnym stanem wiedzy w dyscyplinach stanowiących teoretyczne podstawy kierunku.
3. Zaleca się korektę oszacowania punktami ECTS nakładu pracy studenta dla wszystkich zajęć.
4. Zaleca się korektę oszacowania liczby godzin zajęć z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich.
5. Zaleca się uporządkowanie sekwencji zajęć w taki sposób, by była ona funkcjonalna.
6. Zaleca się takie ukształtowanie programu studiów drugiego stopnia, by umożliwiał on elastyczne kształtowanie ścieżki kształcenia.
7. Zaleca się skorygowanie liczby godzin zajęć i punktów ECTS przypisanych realizacji zajęć z lektoratu języka obcego na studiach pierwszego i drugiego stopnia
8. Zaleca się wdrożenie metod kształcenia zorientowanych na studentów, adekwatnych do praktyk badawczych w dyscyplinach, do których przyporządkowany jest kierunek i katalogu zawodów, do których przygotowuje.
9. Zaleca się wdrożenie metod przygotowujących studentów do udziału w badaniach naukowych i prowadzenia badań naukowych.

10. Zaleca się dostosowanie efektów uczenia się dla praktyk do właściwego poziomu PRK oraz ich zróżnicowanie w odniesieniu do poszczególnych specjalności, jak również do etapów praktyk, by zapewnić przyrost kompetencji.
11. Zaleca się właściwe oszacowanie i skorygowanie liczby punktów ECTS przypisanych do praktyk w odniesieniu do nakładu pracy studenta.
12. Zaleca się wprowadzenie zróżnicowanych treści programowych dla różnych semestrów i ścieżek specjalnościowych.
13. Zaleca się sformułowanie formalnych kryteriów akceptacji instytucji do odbywania praktyk.

Kryterium 3. Przyjęcie na studia, weryfikacja osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, zaliczanie poszczególnych semestrów i lat oraz dyplomowanie

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 3

Uczelnia stosuje formalnie przyjęte i publicznie dostępne warunki przyjęcia kandydatów na studia stacjonarne i niestacjonarne, które są określane w uchwale Senatu oddzielnie dla rekrutacji w kolejnych latach. Warunki uwzględniają wymagania stawiane kandydatom, określają limity miejsc oraz informują o możliwości ubiegania się o przyjęcie na studia laureatów olimpiad i konkursów. Warunki przyjęcia na kierunek kulturoznawstwo i wiedza o mediach – studia pierwszego stopnia (stacjonarne i niestacjonarne) oraz studia drugiego stopnia (stacjonarne i niestacjonarne) są przejrzyste i selektywne. O przyjęcie na studia pierwszego stopnia mogą się ubiegać kandydaci, którzy posiadają świadectwo dojrzałości lub dokument równorzędny akceptowany prawnie w Rzeczypospolitej Polskiej (w przypadku dokumentów zagranicznych). W trakcie rekrutacji brane są pod uwagę oceny z języka polskiego i języka obcego – poziom podstawowy (przelicznik 1) lub rozszerzony (przelicznik 1,5). Warunki rekrutacji określają także szczegółowe zasady przeliczania ocen w przypadku tzw. „starej matury” oraz świadectw zdobytych za granicą (zarówno przez obywateli RP, jak i obcokrajowców). O przyjęciu na studia decyduje lista rankingowa. O przyjęcie na studia drugiego stopnia mogą się ubiegać kandydaci posiadający dyplom ukończenia studiów licencjackich lub jednolitych studiów magisterskich w dziedzinie nauk humanistycznych, poświadczający osiągnięcie efektów uczenia się zbliżonych do ogólnych efektów uczenia się właściwych dla studiów pierwszego stopnia na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach. W przypadku takich samych ocen na dyplomie brana jest pod uwagę także średnia ocen uzyskanych w toku studiów. W procesie rekrutacji oceny przeliczane są na punkty według podanego schematu. Na studiach drugiego stopnia oferowano cztery specjalności i rekrutacja odbywała się na poszczególne specjalności, a nie na kierunek. Warunki rekrutacji na oceniany kierunek na studia pierwszego stopnia umożliwiają dobór kandydatów o odpowiednich kwalifikacjach wstępnych, są bezstronne i zapewniają kandydatom równe szanse w podjęciu studiów na kierunku. W przypadku studiów drugiego stopnia warunki rekrutacji zostały określone zbyt wąsko i w zasadzie preferują kandydatów, którzy ukończyli studia licencjackie na tym samym kierunku, nie stwarzają zatem równych szans dla wszystkich kandydatów. Potwierdza to fakt, że od dwóch lat nie uruchomiono studiów drugiego stopnia na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach z powodu zbyt małej liczby kandydatów (limit – 30 miejsc).

W warunkach rekrutacji nie podano informacji o kompetencjach cyfrowych oczekiwanych od kandydatów oraz wymaganiach sprzętowych koniecznych do uczestnictwa w zajęciach z wykorzystaniem technik kształcenia na odległość; nie wskazano także, czy Uczelnia zapewnia dostęp do tego typu sprzętu.

Uchwała Senatu Uczelni z 2019 r. określa zasady uznawania efektów uczenia się uzyskanych poza systemem studiów wyższych i ich zgodność z efektami uczenia się określonymi dla poszczególnych kierunków. Przepisy te nie podlegały jednak corocznej weryfikacji ze wskazaniem kierunków studiów, na których procedura ta może mieć zastosowanie.

W postępowaniu rekrutacyjnym dopuszczono możliwość przyjęcia na studia na podstawie potwierdzenia efektów uczenia się uzyskanych w innych uczelniach (także zagranicznych). Tryb i warunki uznawania efektów uczenia się uzyskanych w innej uczelni dla poszczególnych stopni kształcenia określone zostały w regulaminie studiów.

Regulamin studiów określa także zasady zaliczania poszczególnych semestrów i lat studiów; podstawą zaliczenia poszczególnych etapów kształcenia jest pełna realizacja planu studiów przypadającego na dany semestr. W uzasadnionych przypadkach osoba studiująca może wystąpić o warunkowe zaliczenie semestru z obowiązkiem uzupełnienia braków programowych. Warunkiem uzyskania dyplomu jest pozytywne zaliczenie wszystkich zajęć i aktywności przewidzianych w planie studiów dla danego poziomu i cyklu kształcenia.

Zasady dyplomowania na studiach pierwszego i drugiego stopnia określone zostały w regulaminie studiów. Na proces dyplomowania składa się przedłożenie pracy pisemnej i egzamin ustny. Temat i zakres merytoryczny pracy dyplomowej powinien pozostawać w ścisłym związku z kierunkiem studiów oraz odpowiadać efektom uczenia się określonym w programie studiów. Na studiach pierwszego i drugiego stopnia osoby studiujące wybierają seminarium i prowadzącego je opiekuna pracy, z którym uzgadniają temat pracy. Opiekunem prac dyplomowych może być profesor, doktor habilitowany lub – za zgodą dyrektora instytutu – doktor, a także osoba spoza Uczelni. Tematy prac dyplomowych zatwierdzane są przez radę jakości kształcenia danego kierunku oraz Radę Instytutu Filologii Polskiej. Prace dyplomowe poddawane są systemowej weryfikacji samodzielności (system antyplagiatowy) oraz recenzowane przez opiekuna i wybranego recenzenta. W trakcie egzaminu ustnego osoba studiująca odpowiada na trzy pytania. Regulamin przewiduje dwa pytania związane z pracą i jedno pytanie „kierunkowe”, jednak przedstawione protokoły egzaminacyjne dowodzą, że wszystkie pytania są blisko związane z tematyką pracy, co nie sprzyja pełnej weryfikacji efektów uczenia się zdobytych w toku studiów. Dla dyplomantów kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach nie przygotowano zestawu pytań „kierunkowych”, które mogłyby być pomocne w przygotowaniu się osoby studiującej do egzaminu końcowego. Tryb przeprowadzania egzaminu (wymagane dokumenty, terminy) określa zarządzenie Rektora. Na ocenę końcową wpisywaną na dyplomie składają się: 50% średniej ze studiów, 25% oceny z pracy dyplomowej i 25% oceny z egzaminu końcowego.

Ogólne zasady oceny stopnia osiągnięcia przez osoby studiujące ogólnych efektów uczenia się zdefiniowanych dla danego kierunku i poziomu studiów określone zostały w regulaminie studiów. Podstawowym narzędziem służącym monitorowaniu postępów osób studiujących, dostępnym zarówno dla studentów, jak i wykładowców, jest Uczelniany System Obsługi Studiów (USOS). Pozwala on na ciągłą obserwację i monitorowanie postępów osób studiujących w zakresie uczenia się i stanowi podstawę równego traktowania studentów w toku weryfikacji osiągniętych efektów uczenia się. W przypadku osób z niepełnosprawnością stosowane są specyficzne metody i organizacja sprawdzania postępów w procesie uczenia się uzależnione od potrzeb i możliwości osoby studiującej (na ocenianym kierunku specyficzne formy zajęć oraz zasady ich zaliczania opracowano dla jednej osoby studiującej). Zasady oceny postępów osób studiujących są bezstronne, przejrzyste, wiarygodne i porównywalne (np. określona skala ocen w przypadku prac pisemnych). Zasady zaliczania zajęć podawane są w sylabusach

(kartach kursów) ze wskazaniem wymagań stawianych osobom studiującym, których spełnienie jest konieczne dla zaliczenia zajęć. Wymagania te omawiane są także przez osoby wykładające na pierwszym spotkaniu w ramach danych zajęć. Informacje zwrotne przekazywane są studentom bezpośrednio w trakcie zajęć bądź w formie komentarza w przypadku prac pisemnych/testów lub w czasie rozmowy indywidualnej podczas konsultacji osoby wykładającej.

Zasady postępowania w sytuacjach konfliktowych (podważanie oceny z egzaminu lub zaliczenia) związanych z weryfikacją i oceną efektów uczenia się oraz sposoby zapobiegania i reagowania na zachowania nieetyczne określone zostały w regulaminie studiów. Osoby studiujące mogą zwrócić się w odpowiedniej kolejności do wykładowcy, opiekuna grupy/roku, koordynatora kierunku studiów, dyrektora instytutu lub prorektora ds. dydaktycznych. W przypadku zachowań studentów niezgodnych z prawem (ściągnięcie na egzaminie, plagiaty) nauczyciel zgłasza zdarzenie w trybie dyscyplinarnym.

W przypadku weryfikacji postępów nauczania i uczenia się w trakcie zajęć wykorzystujących metody i techniki nauczania na odległość wykorzystywane oprogramowanie (Microsoft Teams) zapewnia identyfikację osób studiujących i bezpieczeństwo w dostępie do ich danych.

Metody weryfikacji i oceny stopnia osiągnięcia przez osoby studiujące efektów uczenia się są różnorodne i dostosowane do formy i treści merytorycznych zajęć. Weryfikacji osiągniętych efektów uczenia się służą: bieżące zadawanie pytań w trakcie zajęć, zaliczenia częściowe (np. testy, kolokwia, projekty indywidualne i grupowe), analiza przygotowanych referatów, prezentacji i projektów oraz kontrola wykonywanych ćwiczeń. Część zajęć zaliczana jest na ocenę, jednak stosunkowo duża ich liczba kończy się zaliczeniem bez oceny. Na przykład w I semestrze studiów pierwszego stopnia na 16 zajęć jest aż dziewięć zaliczanych bez oceny (np. wykład *filozofia XIX i XX wieku*, wykład i ćwiczenia *wstęp do teatrologii*, wykład i ćwiczenia *podstawy estetyki i teorii sztuk*), w semestrze II jest sześć zajęć zaliczanych bez oceny, w semestrze III – pięć. Sytuacja taka sprawia, że nie ocenia się stopnia osiągnięcia efektów uczenia się właściwych dla danego przedmiotu, a ponadto zaliczenie bez oceny nie motywuje osób studiujących do większego angażowania się w uczenie się i świadomości własnych osiągnięć w tym procesie.

W przypadku zajęć kończących się zaliczeniem na ocenę lub egzaminem możliwe jest sprawdzenie stopnia przygotowania do prowadzenia badań (studia pierwszego stopnia) bądź ich podejmowania (studia drugiego stopnia). Jednak zajęcia teoretyczno-metodologiczne zaliczane bez oceny nie są wiarygodnym potwierdzeniem takich predyspozycji z zakresu wiedzy, umiejętności i kompetencji badawczych.

Proces nauczania języków obcych koordynowany jest przez Centrum Języków Obcych i na studiach pierwszego stopnia obejmuje 110 godz. przy zakładanym osiągnięciu poziomu B2. Trzysemestralny lektorat kończy się egzaminem pisemnym, sprawdzającym rozumienie tekstu ze słuchu, rozumienie tekstu pisanego i ćwiczenia gramatyczno-leksykalne, natomiast dwa pierwsze semestry zaliczane są bez oceny. Na studiach drugiego stopnia osoby studiujące mają 15 godz. lektoratu, po którym powinny osiągnąć poziom B2+.

Studenci obcokrajowcy mogą skorzystać ze wsparcia znajomości języka polskiego jako akademickiego, uczestnicząc w dodatkowym kursie w wymiarze 14 godz. semestralnie.

Potwierdzeniem osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się są prace etapowe i egzaminacyjne, prace dyplomowe, dokumentacja praktyk (sprawozdanie praktykanta i opinia opiekuna ze strony instytucji) oraz osiągnięcia naukowe studentów. Prace etapowe i egzaminacyjne przybierają różną

postać, zależnie od efektów uczenia się podlegających weryfikacji, formy zajęć i ich treści merytorycznych. Formą zaliczenia wykładu *adaptacje filmowe literatury* (studia pierwszego stopnia, V semestr) były prezentacje multimedialne dotyczące wybranych przez osoby studiujące zagadnień; wykład *historia kina światowego* (studia pierwszego stopnia, III semestr) był zaliczany na podstawie pracy pisemnej – spośród sześciu zadanych tematów osoby studiujące miały wybrać trzy i je rozwinąć; przykłady te należy uznać za właściwe dla weryfikacji efektów uczenia się i zgodne z sylabusem zajęć. Natomiast konwersatorium *holocaust w literaturze* (studia pierwszego stopnia, semestr IV) zaliczany był na podstawie zespołowych wystąpień i prezentacji, ale trudno je ocenić, gdyż nie zostały dołączone, zaś wszyscy uczestnicy zajęć otrzymali oceny bardzo dobre; natomiast w przypadku prac zaliczających zajęcia *elementy retoryki w wystąpieniach publicznych* prace są niezgodne z sylabusem, powstały grupowe prezentacje multimedialne na wybrane lub wskazane przez uczestników zagadnienia, nie zaś indywidualne wystąpienia i prace problemowe, w których istotą jest praktyczne skonfrontowanie się z tropami retorycznymi w wystąpieniu publicznym; ponadto osoby studiujące nie miały równych szans prezentacji swoich prac – część została przedstawiona podczas zajęć, część przesłana bezpośrednio do prowadzącego. Podobne wątpliwości budzą prace etapowe z zajęć: *reklama: język i poetyka, stylistyka tekstów prasowych i medialnych czy media w społeczeństwie*. Świadczy to o tym, że albo w sylabusie zajęć niewłaściwie określono metody weryfikacji efektów uczenia się wskazanych dla zajęć, albo zaliczenie przeprowadzono niezgodnie z sylabusem. W przypadku prac etapowych widać, że brak zaliczeń na ocenę nie pozwala na właściwą weryfikację stopnia osiągnięcia przez osoby studiujące efektów uczenia się określonych dla poszczególnych zajęć.

Prace dyplomowe ocenione zostały rozbieżnie. Część prac jest tematycznie zgodna z przypisaniem kierunku do dyscyplin, choć zwraca uwagę fakt, że wobec literaturoznawstwa wskazanego jako dyscyplina wiodąca (56%) dla kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach (studia pierwszego stopnia) powstaje mało prac dyplomowych mieszczących się w tej dyscyplinie, natomiast przy stosunkowo niskim przypisaniu kierunku do dyscyplin nauki o kulturze i religii (5%), nauki o sztuce (14%) i nauki o komunikacji społecznej i mediach (20%) głównie tych dyscyplin dotyczą prace dyplomowe. Ich ocena nie jest jednoznacznie pozytywna, gdyż niektóre prace mają wadliwą konstrukcję, treści pracy nie są zgodne z tematem, brak wyraźnych podstaw metodologicznych, literatura przywoływana w pracach ma charakter publikacji popularnych, forma językowa jest wadliwa. Dlatego część prac dyplomowych (wskazanych w załączniku nr 3, część II) nie spełnia wymogu potwierdzenia ogólnych efektów uczenia się określonych dla ocenianego kierunku. Uczelnia nie stosuje ujednoliconego arkusza recenzji prac dyplomowych, co sprawia, że recenzenci czasami zwracają uwagę na różne aspekty prac dyplomowych, a recenzje nie stanowią opinii porównywalnych.

Dokumentacja praktyk nie daje pełnego wglądu w ich przebieg, charakter instytucji, w której odbywa je osoba studiująca oraz w osiągnięciu efektów uczenia się przypisanych do praktyk (zob. kryterium 2).

Od dwóch lat kierunek kulturoznawstwo i wiedza o mediach nie jest prowadzony z powodu braku wystarczającej liczby kandydatów na studiach drugiego stopnia, dlatego jednostka odpowiedzialna za realizację programu studiów nie może się wykazać osiągnięciami naukowymi studentów; podano zaledwie trzy przykłady artykułów studentów tego kierunku przyjętych do druku w uczelnianym piśmie naukowym.

Jednostka odpowiedzialna za realizację programu studiów na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach nie ma udokumentowanych informacji o pozycji absolwentów na rynku pracy lub ich dalszej edukacji potwierdzającej osiągnięcie efektów uczenia się.

Zalecenia dotyczące kryterium 3 wymienione w uchwale Prezydium PKA w sprawie oceny programowej na kierunku studiów, która poprzedziła bieżącą ocenę

nie dotyczy

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 3

kryterium spełnione częściowo

Uzasadnienie

Stosowane są formalnie przyjęte i opublikowane, spójne i przejrzyste warunki przyjęcia kandydatów na studia, umożliwiające właściwy dobór kandydatów na studia pierwszego stopnia. Warunki rekrutacji na studia drugiego stopnia (na specjalności, nie na kierunek) nie stwarzają równych szans wszystkim kandydatom. Uczelnia stosuje zasady uznawania efektów i okresów uczenia się oraz kwalifikacji uzyskanych w szkolnictwie wyższym, a także potwierdzania efektów uczenia się uzyskanych w procesie uczenia się poza systemem studiów, co jednak wymaga corocznej aktualizacji. Zasady zaliczania poszczególnych semestrów i lat studiów, w tym dyplomowania, zostały określone w regulaminie studiów i są pod względem formalnym właściwe. System weryfikacji efektów uczenia się i oceny progresji studentów nie umożliwia w pełni monitorowania postępów w uczeniu się oraz rzetelnej i wiarygodnej oceny stopnia osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, gdyż część zajęć zaliczanych jest bez oceny. Stosowane metody weryfikacji umożliwiają osobom studiującym uzyskanie informacji zwrotnej. Brak zaliczeń na ocenę nie stanowi informacji o stopniu osiągnięcia efektów uczenia się oraz nie motywuje studentów do aktywnego udziału w procesie nauczania i uczenia się, jak również nie pozwala na sprawdzenie i ocenę wszystkich efektów uczenia się, w tym w szczególności przygotowania do prowadzenia działalności naukowej lub udział w tej działalności. Brak udokumentowanej informacji o pozycji absolwentów na rynku pracy lub ich dalszej edukacji.

Podstawę obniżenia oceny kryterium stanowią nieprawidłowości dotyczące:

1. Nieprawidłowości w zakresie rekrutacji na studia drugiego stopnia – prowadzenie rekrutacji na poszczególne specjalności, a nie na kierunek studiów.
2. Brak obowiązku zaliczania na ocenę wszystkich zajęć.
3. Niezgodności stosowanych metod weryfikacji efektów uczenia się z sylabusami oraz niezgodności metod weryfikacji z podlegającymi tej weryfikacji efektami uczenia się.
4. Brak jednolitych arkuszy recenzji prac dyplomowych.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

1. Rekomenduje się informowanie w warunkach rekrutacji o kompetencjach cyfrowych oczekiwanych od kandydatów oraz o wymaganiach sprzętowych.

Zalecenia

1. Zaleca się weryfikację wymagań rekrutacyjnych stawianych kandydatom na studia drugiego stopnia (wprowadzenie rekrutacji na kierunek, nie na specjalności).
2. Zaleca się wprowadzenie obowiązku zaliczania wszystkich zajęć na ocenę, co pozwoli na weryfikację stopnia osiągnięcia efektów uczenia się i ocenę progresu osób studiujących.
3. Zaleca się przestrzeganie zgodności metod zaliczania zajęć z opisem w sylabusie oraz stosowanie metod weryfikacji odpowiednich do efektów uczenia się określonych dla danych zajęć.
4. Zaleca się wprowadzenie ujednoliconego arkusza recenzji prac dyplomowych, co zapewni porównywalność ocen opiekuna naukowego i recenzenta.

Kryterium 4. Kompetencje, doświadczenie, kwalifikacje i liczebność kadry prowadzącej kształcenie oraz rozwój i doskonalenie kadry

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 4

Nauczyciele akademicki prowadzący zajęcia na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach posiadają aktualny i udokumentowany dorobek naukowy w zakresie dyscyplin, do których przynależność zadeklarowali, co tylko w pewnym stopniu umożliwia prawidłową realizację zajęć i przekazywanie studentom/kom umiejętności związanych z przygotowaniem do prowadzenia badań lub ich podejmowania. Dotyczy to zwłaszcza dyscyplin literaturoznawstwo (18 pracowników IFP) i językoznawstwo (6 osób), zaś w znikomym stopniu nauk o kulturze i religii (1 osoba w 75%), nauk o sztuce (3 osoby w 100% i 1 osoba w 25%) oraz nauk o komunikacji społecznej i mediach (1 osoba). Wskazany podział pracowników ze względu na przypisanie do dyscyplin jest wadliwy pod kątem dyscyplin właściwych dla kierunku, gdyż dyscypliny uzupełniające dla kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach są zbyt słabo reprezentowane. Np. dyscyplinę nauki o komunikacji społecznej i mediach, do której kierunek przypisany jest w 20%, reprezentuje tylko jedna wykładowczyni z IFP, zaś nauki o kulturze i religii (5%) reprezentuje 1 pracownik przypisany do tej dyscypliny w 75%. Na dorobek naukowy nauczycieli akademickich składają się publikacje książkowe i artykuły w czasopismach naukowych, udział w konferencjach oraz projektach badawczych, które potwierdzają osiągnięcia badawcze częściowo związane z tematyką i charakterem prowadzonych zajęć.

Zajęcia na ocenianym kierunku prowadzi obecnie 30 osób zatrudnionych w Instytucie Filologii Polskiej, w tym w Katedrze Mediów i Badań Kulturowych, której pracownicy są odpowiedzialni za realizację programu studiów na tym kierunku. Wśród wykładowców są 4 osoby z tytułem profesora, 13 osób ze stopniem doktora habilitowanego, 11 ze stopniem doktora i 2 osoby z tytułem zawodowym magistra. Ponadto na kierunku wykładają także pracownicy innych instytutów Uczelni (7 osób reprezentujących dyscypliny literaturoznawstwo, psychologia, nauki socjologiczne, matematyka, filozofia, nauki o sztuce) oraz 10 osób spoza Uczelni, zatrudnionych na podstawie umowy zlecenia. W stosunku do liczby studentów (ok. 200 osób na studiach stacjonarnych pierwszego stopnia) jest to odpowiednia proporcja, która przy zachowaniu stabilności zatrudnienia zapewnia odpowiednią realizację zajęć.

W przypadku studiów drugiego stopnia dane pochodzą z ostatniego cyklu kształcenia (2020/2021–2021/2022), gdyż w minionych dwóch naborach studia te nie zostały uruchomione ani w formie stacjonarnej, ani niestacjonarnej. Wówczas na kierunku było 20 nauczycieli akademickich zatrudnionych w Instytucie Filologii Polskiej, 12 pracowników innych jednostek Uczelni i jedna osoba zatrudniona na podstawie umowy zlecenia. Proporcja liczebności kadry w stosunku do liczby studentów była odpowiednia, co gwarantowało prawidłową realizację zajęć.

Nauczyciele akademicy posiadają kwalifikacje pozwalające na prowadzenie zajęć z wykorzystaniem metod i technik nauczania na odległość.

Przydział zajęć prowadzonych przez nauczycieli akademickich i osoby prowadzące zajęcia jest zatwierdzany przez dyrektora instytutu i potwierdzany przez pracownika akceptacją zgody na prowadzenie zajęć, w tym także zajęć związanych z wykorzystaniem metod i technik nauczania na odległość. Obciążenia godzinowe pracowników regulowane są zarządzeniem Rektora i nakładają na nauczycieli obowiązek prowadzenia odpowiedniej liczby godzin zajęć dydaktycznych zależnie od stanowiska pracownika: 180 – profesor, 210 – profesor uczelni, 240 – adiunkt, 360 – asystent. Obciążenie ponadwymiarowe wymaga zgody pracownika.

Na ocenianym kierunku spełniony jest ustawowy wymóg, aby 75% godzin zajęć prowadzonych było przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w Uczelni jako podstawowym miejscu pracy.

Uczelnia prowadzi politykę kadrową, której celem jest zapewnienie odpowiedniego doboru nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia, umożliwiającego prawidłową realizację zajęć. W minionych latach, w związku z restrukturyzacją Uczelni, zaszły zmiany w strukturze organizacyjnej Instytutu Filologii Polskiej, co wymagało zatrudnienia/przeniesienia z innych jednostek pracowników. Uczelnia stosuje formalne procedury zatrudniania pracowników w ramach konkursów, lecz w przypadku ocenianego kierunku procedury te zawiodły z perspektywy potrzeb związanych z prawidłową realizacją zajęć. Ostatni konkurs w sprawie zatrudnienia pracownika w Katedrze Mediów i Badań Kulturowych był ogłoszony dla osoby związanej z dyscypliną nauki o kulturze i religii, co ze względu na charakter studiów na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach byłoby bardzo pożądane. Tymczasem w wyniku konkursu zatrudniono osobę specjalizującą się w dyscyplinie literaturoznawstwo, a ponadto powierzono jej zajęcia niezwiązane z tą dyscypliną, m.in. *cyfrowy warsztat kulturoznawcy, Internet i nowe media, cyberkulturoznawstwo i etnografia sieci, technologie informacyjno-komunikacyjne w warsztacie kulturoznawcy*.

W przypadku prac dyplomowych dyscypliny reprezentowane przez opiekuna naukowego i recenzenta nie zawsze są zgodne z tematyką i specyfiką pracy, np. praca licencjacka „Stereotyp Polaka w wybranych tekstach kultury (memy, seriale)” była prowadzona i recenzowana przez literaturoznawców, praca „Wychowawczo-edukacyjna rola teatru oraz wybrane efekty teatralne intensyfikujące przesłanie sztuk” była wprawdzie prowadzona przez opiekunkę w 75% przypisaną do nauk o kulturze i religii, ale recenzowana przez literaturoznawczynię. Przykłady te pokazują, że struktura zatrudnienia ze względu na reprezentowane przez wykładowców dyscypliny jest na ocenianym kierunku częściowo wadliwa.

Uczelnia oferuje pracownikom szereg szkoleń i warsztatów służących podnoszeniu kompetencji dydaktycznych, stosowaniu metod i technik kształcenia na odległość, pracy dydaktycznej z osobami z niepełnosprawnościami. Nauczyciele akademicy wykładający na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach często korzystają z tej oferty, o czym świadczą informacje w przedstawionych ankietach indywidualnych. Wykładowcy w trakcie zajęć mogą korzystać na bieżąco ze wsparcia technicznego pracownika zatrudnionego w IFP. Brak natomiast informacji o monitorowaniu zadowolenia nauczycieli akademickich z funkcjonalności stosowanych platform i narzędzi do nauczania zdalnego oraz o wykorzystywaniu wyników monitorowania do doskonalenia urządzeń i oprogramowania.

Nauczyciele akademicy i inne osoby prowadzące zajęcia są systematycznie, po każdym semestrze, oceniani przez studentów. Ankietyzacja odbywa się w systemie informatycznym przy zachowaniu zasad anonimowości i poufności. W bieżącym roku akademickim wprowadzono zasadę udostępniania

ankiet za pomocą kodów QR oraz wypełniania ich podczas zajęć, co wydatnie wpłynęło na zwiększenie liczby ocen. Ankiety uwzględniają: opinię na temat zajęć, ocenę realizacji zajęć przez osobę prowadzącą, ocenę osoby prowadzącej zajęcia, ocenę infrastruktury i dostępu do informacji, a ich wyniki są opracowywane zbiorczo w ramach jednostki. Wyniki ankiet są dostępne dla pracownika, dyrekcji jednostki i kierownika katedry, nie zaznaczono jednak, czy studenci otrzymują informacje zwrotne o wynikach ankiet. Dokumentacja dostępna jest w sekretariacie IFP.

W Uczelni przeprowadzane są obowiązkowe hospitacje zajęć, których zasady określone zostały w zarządzeniu Rektora. Ocena hospitacji obejmuje: zgodność tematyki zajęć z programem nauczania danego przedmiotu; przejrzystość zadań stawianych studentom; opanowanie treści przedmiotowych przez nauczyciela; kontakt studentów z zalecaną literaturą; uporządkowanie omawianych treści i zagadnień, czas i tempo zajęć; trafność doboru metod nauczania do tematyki zajęć; inspirowanie studentów do własnych poszukiwań; postawę nauczyciela wobec studentów. Obowiązek poddania się hospitacji dotyczy wszystkich osób wykładających, lecz z różną częstotliwością dla poszczególnych grup wykładowców: w grupie asystentów, lektorów, doktorantów, osób spoza Uczelni hospitacje dokonywane są raz w roku; w grupie adiunktów raz na dwa lata; w grupie profesorów i profesorów Uczelni co najmniej raz na cztery lata. Stwarza to zapewne poczucie nierówności w ocenie pracy dydaktycznej. Hospitację przeprowadza dyrektor/kierownik jednostki badawczo-dydaktycznej lub kierownik katedry, do której należy nauczyciel akademicki, przy czym wykładowcy z tytułem profesora lub na stanowisku profesora uczelni nie mogą być hospitowani przez osoby z niższym stopniem lub bez tytułu, co dodatkowo może budzić obawy „koleżeńskie” traktowania wzajemnej oceny zajęć. Dokumentacja dostępna jest w sekretariacie IFP.

W Uczelni prowadzone są okresowe oceny nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia. Zasady przeprowadzania oceny okresowej reguluje ustawa oraz zarządzenie Rektora. Podstawą oceny okresowej pracowników dydaktycznych jest działalność dydaktyczna, organizacyjna, badawcza; pracowników badawczo-dydaktycznych – działalność badawcza, dydaktyczna i organizacyjna; pracowników badawczych – działalność badawcza oraz organizacyjna. Oceny działalności dydaktycznej i organizacyjnej dokonuje dyrektor instytutu, natomiast oceny działalności badawczej – dyrektor instytutu albo przewodniczący rady dyscypliny/pełnomocnik ds. rozwoju dyscypliny, zgodnie z zadeklarowaną przez pracownika dyscypliną. W ocenach okresowych pracowników uwzględniane są także ankiety studenckie oraz wyniki hospitacji zajęć.

Brak jest przesłanek świadczących o tym, że okresowa ocena pracowników, wyniki ankiet studenckich czy hospitacji zajęć są wykorzystywane do doskonalenia kadry i planowania indywidualnych ścieżek rozwoju kadry, gdyż np. nie podjęto działań nastawionych na powiększenie grupy pracowników specjalizujących się w dyscyplinach nauki o kulturze i religii oraz nauki o komunikacji społecznej i mediach, co jest sprawą fundamentalną dla rozwoju ocenianego kierunku.

Uczelnia kreuje warunki pracy stymulujące i motywujące członków kadry prowadzącej kształcenie do rozpoznawania własnych potrzeb rozwojowych i wszechstronnego doskonalenia. Służą temu dodatki motywacyjne, wewnętrzne konkursy na granty badawcze (IDUB), wspieranie współpracy międzynarodowej, urlopy naukowe, zniżki pensum dydaktycznego dla osób kierujących dużymi grantami badawczymi.

Sytuacje konfliktowe rozwiązywane są m.in. w oparciu o zarządzenie Rektora w sprawie procedury antymobbingowej. Pojawiające się konflikty rozpatrywane są indywidualnie z udziałem rozjemcy, którym na ogół jest bezpośredni przełożony (kierownik katedry/dyrektor instytutu). W razie

stwierdzenia dopuszczenia się przez pracownika mobbingu zarządzenie przewiduje kary dyscyplinarne oraz pomoc ofiarom przemocy.

Zalecenia dotyczące kryterium 4 wymienione w uchwale Prezydium PKA w sprawie oceny programowej na kierunku studiów, która poprzedziła bieżącą ocenę

nie dotyczy

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 4

kryterium spełnione częściowo

Uzasadnienie

Kompetencje i doświadczenie, kwalifikacje oraz liczba nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia ze studentami zapewniają prawidłową realizację zajęć oraz osiągnięcie przez studentów efektów uczenia się zwłaszcza w ramach dyscyplin literaturoznawstwo i językoznawstwo, natomiast w pozostałych dyscyplinach, do których został przyporządkowany kierunek kadra wymaga wzmocnienia.

Polityka kadrowa zapewnia dobór nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia oparty w ograniczonym zakresie o transparentne zasady i umożliwiający prawidłową realizację zajęć, uwzględnia systematyczną ocenę kadry prowadzącej kształcenie, przeprowadzaną z udziałem studentów, której wyniki są wykorzystywane w doskonaleniu kadry, a także stwarza warunki stymulujące kadrę do ustawicznego rozwoju.

Podstawę obniżenia oceny kryterium stanowią następujące nieprawidłowości:

1. Częściowo wadliwa struktura zatrudnienia ze względu na niedoreprezentowanie przez wykładowców dyscyplin nauki o kulturze i religii oraz nauki o komunikacji społecznej i mediach.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

1. Rekomenduje się wprowadzenie zasad równościowych w przypadku hospitacji zajęć (wszystkie grupy pracowników w tych samych okresach, dopuszczalność hospitowania zajęć przez pracowników o niższym stopniu lub stanowisku).

Zalecenia

1. Zaleca się wzmocnienie kadry w dyscyplinach nauki o kulturze i religii oraz nauki o komunikacji społecznej i mediach, co jest warunkiem rozwoju ocenianego kierunku.

Kryterium 5. Infrastruktura i zasoby edukacyjne wykorzystywane w realizacji programu studiów oraz ich doskonalenie

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 5

Zajęcia prowadzone są w nowoczesnych salach dydaktycznych, wyposażonych w sprzęt multimedialny oraz dostęp do Internetu. Uczelnia wykorzystuje także przestrzenie specjalistyczne, takie jak lektorium, sale komputerowe i biblioteki. Z uwagi na humanistyczny charakter kierunku nie ma potrzeby tworzenia laboratoriów typowych dla nauk ścisłych. Wyposażenie to pozwala na osiąganie efektów uczenia się, w szczególności rozwijanie kompetencji medialnych i prezentacyjnych. Zatem infrastruktura ta jest zgodna z profilem kierunku i umożliwia zarówno realizację zajęć, jak i przygotowanie do działalności naukowej, szczególnie w zakresie analizy kultury i mediów.

Wykorzystywana infrastruktura techniczna i narzędzia cyfrowe są szeroko dostępne i adekwatne do potrzeb dydaktyki. Wykorzystuje się zarówno narzędzia powszechnie dostępne (np. Microsoft Office, Canva, Discord), jak i platformy edukacyjne (Moodle, Teams), a także specjalistyczne zasoby naukowe (JSTOR, Google Scholar). Sprzęt komputerowy w salach dydaktycznych umożliwia prowadzenie zajęć w trybie stacjonarnym i zdalnym, co jest istotne zwłaszcza przy kształceniu hybrydowym. Wsparcie techniczne zapewniane jest również poza godzinami pracy administracji.

Sal dydaktyczne są odpowiednio pojemne i dobrze zorganizowane. Analiza stanu faktycznego potwierdza, że wielkość przestrzeni jest dostosowana do liczby studentów oraz umożliwia pracę indywidualną i zespołową. Zapewniono wystarczającą liczbę stanowisk komputerowych oraz dostęp do narzędzi cyfrowych, choć pojawia się sugestia o potrzebie zwiększenia liczby licencji na niektóre specjalistyczne oprogramowanie (np. narzędzia językowe, analityczne).

Biblioteka Główna oraz biblioteki wydziałowe zapewniają dostęp do zasobów bibliotecznych w formie tradycyjnej i elektronicznej. Czytelnie są ergonomiczne i dostosowane do potrzeb użytkowników, a godziny otwarcia elastyczne. Uczelnia oferuje także wsparcie osobom z niepełnosprawnościami – dostępne są stanowiska dostosowane, alternatywne formaty materiałów oraz pomoc indywidualna.

Regularne przeglądy, nadzór inżynierjno-techniczny i procedury konserwacji sprzętu są wdrażane systematycznie.

Wnioski ze spotkań z przedstawicielami władz kierunku i studentami wskazują, że ci ostatni mają zapewniony dostęp do sieci bezprzewodowej oraz wybranych przestrzeni dydaktycznych i oprogramowania również poza standardowymi godzinami zajęć. Nie przedstawiono jednak przykładów ani formalnych zasad dostępności – co wskazuje na potrzebę ich dalszej formalizacji.

Uczelnia wdrożyła liczne rozwiązania infrastrukturalne i organizacyjne: dostosowane toalety, windy, pętle indukcyjne, sprzęt pomocniczy (np. laptopy, mikrofony bezprzewodowe), oraz szeroki wachlarz form wsparcia indywidualnego. Jednak należy wskazać na pewne braki w zakresie inkluzywności w przypadku osób z niepełnosprawnością ruchową, szczególnie poruszających się na wózkach, w przypadku takich miejsc jak Centrum Obsługi Studenta (wąskie korytarze, wysokie pulpity).

Infrastruktura informatyczna i wykorzystywane oprogramowanie umożliwiają zarówno synchroniczną, jak i asynchroniczną komunikację. Narzędzia te są zintegrowane z systemami uczelnianymi.

Zasoby biblioteczne wykorzystywane na kierunku mają charakter zróżnicowany tematycznie i językowo. Obejmują zarówno klasyczne opracowania z zakresu teorii kultury i mediów, jak i literaturę uzupełniającą z dziedzin pokrewnych, takich jak komunikacja społeczna, socjologia kultury czy antropologia. Należy wskazać na silną dominację pozycji z zakresu literaturoznawstwa i językoznawstwa. Obecność literatury obcojęzycznej, zwłaszcza anglojęzycznej, została potwierdzona, choć jej zasięg i znaczenie w codziennej pracy dydaktycznej nie zostało jednoznacznie wykazane (poza lektoratami).

Zasoby biblioteczne – w przeciwieństwie do stosowanego oprogramowania – wspierają realizację efektów uczenia się, w szczególności rozwój kompetencji analitycznych, badawczych i krytycznego myślenia. Uczelnia zapewnia dostęp do większości pozycji wskazanych w sylabusach. Biblioteka Główna oraz biblioteki instytutowe współpracują z wykładowcami w zakresie uzupełniania księgozbioru, a zakupy książek realizowane są w cyklu rocznym lub semestralnym.

Zasoby biblioteczne i edukacyjne dostępne są zarówno w formie tradycyjnej, jak i cyfrowej. Studenci mogą korzystać z czytelni stacjonarnych, katalogów komputerowych, a także zdalnego dostępu do baz danych i repozytoriów naukowych, takich jak JSTOR, ScienceDirect, czy EBSCO. Uczelnia wykorzystuje platformy typu Moodle, które umożliwiają dystrybucję materiałów dydaktycznych oraz bezpośrednią interakcję z prowadzącymi.

Uczelnia zapewnia dostęp do materiałów dydaktycznych w formie elektronicznej w przypadku zajęć realizowanych zdalnie lub hybrydowo. Są one udostępniane studentom na platformie Moodle lub w ramach wewnętrznych repozytoriów instytutowych. Ważnym aspektem jest także dbałość o dostępność tych materiałów dla osób z niepełnosprawnościami. Potwierdzają to m.in. wnioski ze spotkania ze studentami, w tym z jedną z osób, która ze względu na niepełnosprawność nie opuszcza swojego domu.

Uczelnia formalnie wprowadziła procedurę przeglądów infrastruktury dydaktycznej, naukowej i bibliotecznej, co potwierdza dokument pn. „Zasady i procedury przeglądów infrastruktury” oraz załącznikowy arkusz oceny stanu zasobów. Przeglądy te obejmują ocenę sprawności, dostępności, zgodności z potrzebami dydaktycznymi, a także dostosowania do liczby studentów oraz potrzeb osób z niepełnosprawnością. Co istotne, zakres przeglądów uwzględnia również infrastrukturę wykorzystywaną w kształceniu na odległość i systemy informatyczne, co należy uznać za zgodne z wymogami standardu.

Mimo formalnego charakteru przyjętej procedury, wnioski z wizytacji wskazują, że regularność i cykliczność przeglądów jest uzależniona od typu infrastruktury. W przypadku bazy technodydaktycznej, wymagającej znaczących nakładów finansowych, przeglądy takie są włączane w działania na poziomie całej Uczelni.

Uczelnia systematycznie unowocześnia narzędzia wykorzystywane w kształceniu zdalnym – korzysta z platform Moodle, Microsoft Teams, systemów integrujących dane (USOS), a także stale udostępnia materiały dydaktyczne w wersji cyfrowej. Infrastrukturę informatyczną traktuje jako element strategiczny, umożliwiający zarówno zdalną dydaktykę, jak i dostęp do globalnych baz wiedzy.

W przeglądy infrastruktury i zasobów edukacyjnych angażowani są nauczyciele akademicy, zarówno w formie opiniowania potrzeb, jak i zgłaszania propozycji zakupów czy zmian organizacyjnych. W identyfikowaniu braków sprzętowych i problemów z dostępnością zasobów istotna jest również rola koordynatorów kierunku i opiekunów specjalności.

Wnioski ze spotkań ze studentami wskazują, że ich udział w przeglądach infrastruktury ma raczej charakter incydentalny. Uczelnie nie przedstawiła jednoznacznych dowodów wskazujących na to, czy i w jakim zakresie opinie studentów są systematycznie zbierane i analizowane w kontekście przeglądów infrastruktury.

Uczelnia deklaruje, że wyniki przeglądów i zgłoszenia użytkowników są analizowane i wykorzystywane w podejmowaniu decyzji modernizacyjnych. Przykłady, takie jak zakupy sprzętu komputerowego, rozbudowa licencji, dostosowanie materiałów dydaktycznych do potrzeb osób z niepełnosprawnością,

świadczą o reaktywnym podejściu do identyfikowanych potrzeb. Brak jednak przykładów działań podjętych na podstawie ewaluacji studentów czy nauczycieli w odniesieniu do konkretnych sal, sprzętów, zasobów cyfrowych. Należy stwierdzić, że system doskonalenia – choć funkcjonuje – nie został jeszcze w pełni sformalizowany i zintegrowany z całościowym zarządzaniem jakością kształcenia.

Zalecenia dotyczące kryterium 5 wymienione w uchwale Prezydium PKA w sprawie oceny programowej na kierunku studiów, która poprzedziła bieżącą ocenę

nie dotyczy

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 5

kryterium spełnione

Uzasadnienie

Infrastruktura dydaktyczna, naukowa, biblioteczna i informatyczna, wyposażenie techniczne pomieszczeń, środki i pomoce dydaktyczne, zasoby biblioteczne, informacyjne, edukacyjne oraz aparatura badawcza, a także infrastruktura innych podmiotów, w których odbywają się zajęcia są nowoczesne, umożliwiają prawidłową realizację zajęć i osiągnięcie przez studentów efektów uczenia się, w tym przygotowanie do prowadzenia działalności naukowej lub udział w tej działalności, jak również są dostosowane do potrzeb osób z niepełnosprawnością, w sposób zapewniający tym osobom pełny udział w kształceniu i prowadzeniu działalności naukowej. Jednocześnie jednak odnotowano pojedyncze braki w dostępności licencji na niektóre specjalistyczne oprogramowanie – szczególnie w zakresie narzędzi językowych i analitycznych, co może ograniczać potencjał dydaktyczny w wybranych obszarach. Zastrzeżenie dotyczy także zakresu dostępności fizycznej i ergonomii przestrzeni: odnotowano pojedyncze bariery – np. w Centrum Obsługi Studenta – które mogą ograniczać swobodę poruszania się studentom z niepełnosprawnością ruchową.

Infrastruktura dydaktyczna, naukowa, biblioteczna i informatyczna, wyposażenie techniczne pomieszczeń, środki i pomoce dydaktyczne, zasoby biblioteczne, informacyjne, edukacyjne oraz aparatura badawcza podlegają systematycznym przeglądom, w których uczestniczą studenci, a wyniki tych przeglądów są wykorzystywane w działaniach doskonalących. Choć procedura ma charakter formalny, jej wdrażanie jest zróżnicowane – częstotliwość i zakres zależą od rodzaju infrastruktury oraz dostępnych środków finansowych. Zidentyfikowano również ograniczony udział studentów w procesach przeglądów – ich opinie nie są systematycznie zbierane, co może osłabiać potencjał identyfikowania rzeczywistych potrzeb.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

1. Rekomenduje się pogłębioną analizę potrzeb wykładowców i studentów w zakresie dostępu do specjalistycznego oprogramowania, np. do analizy mediów, treści, obrazów.
2. Rekomenduje się okresowe przeglądy infrastruktury w duchu uniwersalnego projektowania, z udziałem przedstawicieli studentów i osób z doświadczeniem w zakresie dostępności.

3. Rekomenduje się wprowadzenie mechanizmu cyklicznego zbierania opinii studentów (np. w formie ankiety semestralnej) dotyczącej dostępności, funkcjonalności i przydatności infrastruktury dydaktycznej oraz narzędzi edukacyjnych.

Zalecenia

brak

Kryterium 6. Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w konstruowaniu, realizacji i doskonaleniu programu studiów oraz jej wpływ na rozwój kierunku

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 6

Wnioski z przeprowadzonej oceny programowej kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach potwierdzają istnienie i aktywność współpracy z instytucjami otoczenia społeczno-gospodarczego (OSG), która wykazuje zgodność z dyscyplinami przyporządkowanymi kierunkowi, a także z jego koncepcją, celami kształcenia i wyzwaniem rynku pracy.

Rodzaj i profil instytucji, z którymi Uczelnia współpracuje, obejmują szerokie spektrum podmiotów kultury, mediów oraz organizacji działających na styku edukacji, sztuki i komunikacji społecznej. Instytucje otoczenia społeczno-gospodarczego, z którymi współpracuje Uczelnia, charakteryzują się zróżnicowanym i wielowymiarowym zasięgiem działalności – zarówno lokalnym, regionalnym, jak i ogólnopolskim. Współpraca obejmuje podmioty funkcjonujące:

- na poziomie lokalnym – np. instytucje kultury działające w obrębie miasta i regionu, które oferują studentom dostęp do praktyk, angażują się w organizację wydarzeń edukacyjnych i pełnią rolę partnerów merytorycznych w rozwoju programu;
- na poziomie regionalnym – np. biblioteki wojewódzkie, ośrodki edukacji kulturalnej, media regionalne, które nie tylko uczestniczą w procesie dydaktycznym, ale również wpływają na kształtowanie kompetencji komunikacyjnych i medialnych studentów;
- na poziomie ogólnopolskim – np. fundacje i organizacje społeczne działające w przestrzeni publicznej, prowadzące aktywność edukacyjną i artystyczną o szerokim zasięgu, oraz agencje PR i kreatywne obecne na rynku krajowym, realizujące projekty kulturotwórcze i medialne.

Taki geograficzny i funkcjonalny zasięg działalności OSG odpowiada zarówno strukturze rynku pracy właściwego dla kierunku, jak i strategii Uczelni zmierzającej do przygotowania absolwentów do aktywnego działania w różnych segmentach sektora kultury i mediów – od lokalnych inicjatyw po krajowe projekty edukacyjno-społeczne.

Są to zatem instytucje, których działalność mieści się bezpośrednio w obszarach związanych z kulturą, komunikacją medialną i szeroko rozumianym zarządzaniem wydarzeniami kulturalnymi – a więc dziedzinami zgodnymi z profilem i efektami kształcenia kierunku.

Zgodność działalności instytucji OSG z celami i koncepcją kształcenia znajduje także odzwierciedlenie w strukturze i treściach programu studiów. Program ten jest projektowany z myślą o wyposażeniu studentów w kompetencje społeczne, kulturowe i medialne, które mają być użyteczne zarówno w sektorze instytucji kultury, jak i w środowiskach medialnych, reklamowych czy edukacyjnych. Interesariusze zewnętrzni uczestniczą w identyfikowaniu luk kompetencyjnych i przekładają swoje oczekiwania na konkretne zmiany dydaktyczne, np. dodanie zajęć o komiksie i sztuce współczesnej czy organizację zajęć poza Uczelnią.

Analiza stanu faktycznego w zakresie doskonalenia ocenianego kierunku poprzez współpracę z instytucjami otoczenia społeczno-gospodarczego (OSG) wskazuje, że przybiera ona formę nie tylko deklaracyjną, ale również praktyczną, ale w niewielkim stopniu zróżnicowaną. Natomiast jej systematyczność i pełna adaptacja do celów kształcenia w niektórych obszarach wymagają dalszego wzmocnienia.

Prowadzone formy współpracy uwzględniają działania, które mają bezpośredni związek z realizacją programu studiów oraz osiąganiem przez studentów zakładanych efektów uczenia się. Kluczową formą tej współpracy są praktyki zawodowe, organizowane w instytucjach kultury, organizacjach pozarządowych, redakcjach medialnych oraz ośrodkach edukacyjnych. W niektórych przypadkach współpraca z tymi instytucjami owocuje zatrudnieniem byłych praktykantów, co może świadczyć o trafnym doborze partnerów praktyk oraz o jakości kompetencji zdobywanych w ramach studiów.

Drugą formą współpracy – choć wykorzystywaną w znacznie mniejszym stopniu – są zajęcia z udziałem przedstawicieli OSG. Uczelnia dokumentuje występowanie wykładów i warsztatów prowadzonych przez ekspertów zewnętrznych – praktyków kultury, mediów i edukacji – którzy dzielą się ze studentami wiedzą aplikacyjną i aktualnymi wyzwaniem zawodowymi. Tematyka zajęć dotyczyła m.in. aktualnych trendów w kulturze i mediach; praktycznych aspektów pracy dziennikarza, redaktora czy menedżera kultury; nowych technologii w przekazie medialnym; organizacji wydarzeń kulturalnych i edukacyjnych.

Wartościową formą współpracy są również cyklicznie organizowane „okrągłe stoły”, które służą nie tylko ewaluacji programu studiów, ale także wymianie informacji o oczekiwaniach rynku oraz możliwościach rozwoju kompetencji studentów. W spotkaniach tych biorą udział reprezentanci wielu branż – od sektora kultury i sztuki, przez media, po edukację – co zapewnia zróżnicowaną reprezentację środowisk zawodowych związanych z kierunkiem. Należy jednak zwrócić uwagę, że są one realizowane stosunkowo rzadko (ostatnio w 2019 i 2023 r., kolejny planowany na 2025 r.), przez co trudno jednoznacznie stwierdzić, że mają one charakter w pełni systematyczny. Sposób prowadzenia spotkań, dokumentowania ich, formułowania na ich podstawie wniosków i postulatów nie pozwala ocenić ich realnego wpływu na program i proces kształcenia. Charakter akcyjny, nieusystematyzowany ma współpraca przy analizie i modyfikacji programu studiów, w ramach której instytucje zewnętrzne przekazują informacje o zapotrzebowaniu na określone kompetencje, co miałyby skutkować dodawaniem nowych przedmiotów do oferty dydaktycznej.

Brak jest natomiast działań zmierzających do rozwoju form współpracy polegających na realizacji prac etapowych lub dyplomowych we współpracy z OSG czy też informacji o udziale pracodawców w weryfikacji efektów uczenia się (poza praktykami). Uczelnia nie dostarczyła także przekonujących dowodów na prowadzenie regularnych analiz potrzeb rynku pracy czy systematycznego monitorowania losów absolwentów, co mogłoby stanowić wartościowy element pogłębiający wiedzę o skuteczności programu w kontekście zawodowym.

Przeprowadzona analiza stanu faktycznego wskazuje, że udział interesariuszy zewnętrznych – w tym pracodawców – w konstruowaniu, realizacji i doskonaleniu programu studiów jest zapewniony i przybiera różnorodne, dostosowane do okoliczności formy. Uczelnia podejmuje świadome działania, by angażować podmioty otoczenia społeczno-gospodarczego w rozwój kierunku, przy czym zachowane są również mechanizmy partycypacji w warunkach czasowych ograniczeń funkcjonowania uczelni. Przykładem mogą być wspomniane „okrągłe stoły”. W dokumentach znajdują się przykłady takich spotkań zrealizowanych w trybie stacjonarnym (np. w 2019 r.) oraz zdalnym (np. w 2023 r. w formule

spotkania online za pośrednictwem aplikacji Microsoft Teams). Świadczy to o zdolności Uczelni do adaptacji mechanizmów współpracy do warunków ograniczeń pandemicznych i zachowania ciągłości dialogu z otoczeniem zewnętrznym.

Choć Uczelnia deklaruje prowadzenie przeglądów współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym (OSG), to ich charakter, częstotliwość i systemowość pozostają częściowo niedookreślone. Mimo wskazanych przykładów współpracy z interesariuszami zewnętrznymi, analiza stanu faktycznego wskazuje na brak jednoznacznie sformalizowanego i konsekwentnie realizowanego mechanizmu okresowych przeglądów, które w sposób kompleksowy obejmowałyby wszystkie istotne w procesie doskonalenia programu studiów i procesu kształcenia aspekty współpracy z OSG.

Zaprezentowane przez Uczelnię sposoby ewaluacji współpracy mają charakter raczej doraźny i incydentalny niż systematyczny. W dokumentach znajdują się odniesienia do konkretnych działań ewaluacyjnych, głównie „okrągłych stołów” przyjmujących formę spotkań konsultacyjnych z interesariuszami i studentami. W styczniu i marcu 2019 r. ich celem była ocena jakości programu studiów, praktyk zawodowych oraz kompetencji rozwijanych w toku kształcenia. W wyniku tych konsultacji zidentyfikowano konkretne potrzeby modyfikacyjne, które zostały częściowo wdrożone w postaci korekt programowych (np. wprowadzenie zajęć z zakresu komiksu, festiwali, historii sztuki, pracy projektowej i działań w instytucjach kultury). Podobny charakter miało spotkanie z interesariuszami w 2023 r., które odbyło się w formie zdalnej. Niemniej jednak dokumentacja nie zawiera informacji, które potwierdzałyby istnienie ustalonego harmonogramu przeglądów, ich metodyki, zestandaryzowanych narzędzi oceny (np. kryteriów doboru instytucji partnerskich, kwestionariuszy oceny skuteczności współpracy, analizy wpływu na efekty uczenia się).

Stosowany przez Uczelnię system monitorowania losów absolwentów opiera się na formalnych regulacjach określonych w zarządzeniu nr RR/Z.0201-5/2018 Prorektora UKEN ds. rozwoju. W dokumencie tym określono odpowiedzialność Biura Karier i Współpracy z Absolwentami za realizację procesu. W założeniu proces ma charakter systematyczny i obejmuje wszystkich absolwentów studiów pierwszego i drugiego stopnia oraz jednolitych studiów magisterskich, zaś jego celem jest dostosowanie programu studiów do potrzeb rynku pracy. W praktyce jednak dokumentacja dowodowa wskazuje na znaczącą lukę w ciągłości publikowanych wyników. Na stronie internetowej Biura Karier udostępniono raporty jedynie do rocznika 2018, podczas gdy dane za lata 2019–2024 nie zostały przedstawione. Brak ten uniemożliwia weryfikację, czy badania były faktycznie prowadzone w ostatnich latach, czy też ograniczono się do gromadzenia deklaracji i nieformalnych kontaktów z absolwentami. Instytut Filologii Polskiej deklaruje pozyskiwanie informacji o losach absolwentów w sposób doraźny – poprzez rozmowy indywidualne i opinie pracodawców, jednak działania te nie mają ustalonej metodyki, harmonogramu ani zintegrowanego systemu raportowania wyników. Uczelnia nie przedstawiła żadnych opracowań dotyczących analizy danych z ogólnopolskiego systemu monitorowania Ekonomicznych Losów Absolwentów (ELA). Brak jest jednoznacznych dowodów na to, że wyniki badań losów absolwentów, zarówno tych prowadzonych formalnie, jak i pozyskiwanych nieformalnie, są systematycznie analizowane w kontekście jakości kształcenia na kierunku. Nie przedstawiono przykładów, które wskazywałyby na bezpośrednie przełożenie wniosków z tych analiz na modyfikacje programu studiów, w tym na wprowadzanie nowych treści lub metod dydaktycznych odpowiadających zidentyfikowanym potrzebom rynku pracy.

Podobnie jak w przypadku innych obszarów współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, działania w zakresie monitoringu losów absolwentów należy obecnie uznać raczej za incydentalne niż

za element spójnego, cyklicznego systemu ewaluacji. Choć formalne podstawy i narzędzia zostały określone, to brak udokumentowanych dowodów ich konsekwentnego stosowania w ostatnich latach ogranicza możliwość oceny efektywności tego procesu w ramach systemu zapewniania jakości kształcenia.

Uczelnia podejmuje zatem działania, które należy uznać za informacyjne podstawy do aktualizacji programu studiów. Niemniej jednak proces przekształcania tych sygnałów w konkretne zmiany programowe nie znajduje bezpośredniego odzwierciedlenia w działaniach pro jakościowych. Również w kontekście oceny wpływu rezultatów współpracy na osiągnięcie efektów uczenia się należy wskazać, że nie przedstawiono danych empirycznych, które dowodziłyby wpływu tych działań na poziom realizacji efektów.

Zalecenia dotyczące kryterium 6 wymienione w uchwale Prezydium PKA w sprawie oceny programowej na kierunku studiów, która poprzedziła bieżącą ocenę

nie dotyczy

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 6

kryterium spełnione częściowo

Uzasadnienie

Przedstawiono dowody współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, obejmujące konstruowanie, realizację oraz częściowe doskonalenie programu studiów. Współpraca ta przybiera zróżnicowane formy – m.in. organizacja praktyk, konsultacje programowe z interesariuszami zewnętrznymi, prowadzenie zajęć przez praktyków. Kontakty z interesariuszami są realizowane w każdej z dostępnych form.

Podstawę obniżenia oceny kryterium stanowią następujące nieprawidłowości:

1. Niewystarczający poziom zróżnicowania form współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym.
2. Brak dowodów na systematyczność współpracy – działania mają raczej charakter punktowy lub akcyjny, podejmowane okazjonalnie (np. organizowane raz na kilka lat „okrągłe stoły”), bez wyraźnego harmonogramu, cykliczności ani formalnych procedur regulujących sposób angażowania otoczenia społeczno-gospodarczego.
3. Brak instytucjonalnie ugruntowanego mechanizmu przeglądów współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym.

Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym jest realna, jednak w obecnym kształcie pozostaje ograniczona w formach i nieregularna, a działania ewaluacyjne nie mają charakteru systemowego i nie są powiązane z mierzalnymi rezultatami ani wpływem na program studiów.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

brak

Zalecenia

1. Zaleca się podjęcie działań na rzecz poszerzenia spektrum form współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym.
2. Zaleca się wzmocnienie regularności i planowego charakteru współpracy z interesariuszami zewnętrznymi.
3. Zaleca się rozwinięcie mechanizmów i narzędzi ewaluacji współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym.

Kryterium 7. Warunki i sposoby podnoszenia stopnia umiędzynarodowienia procesu kształcenia na kierunku

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 7

Na ocenianym kierunku istnieją możliwości sprzyjające umiędzynarodowieniu kształcenia. Uczelnia ma podpisane umowy w ramach programu Erasmus+, z którego korzystają zarówno studenci, jak i prowadzący zajęcia. Koordynator programu Erasmus+ w Instytucie Filologii Polskiej organizuje cykliczne spotkania ze studentami, na których informuje o możliwości korzystania z wymiany studenckiej z uczelniami partnerskimi. W raporcie samooceny zwrócono jednak uwagę na trudności związane z zaliczaniem studentom części studiów odbytych w uczelni zagranicznej z powodu niekompatybilnych programów studiów. Nauczyciele akademicy korzystają z możliwości wymiany kadry i w ramach programu Erasmus+ wyjeżdżają do ośrodków w Czechach, Słowacji i Litwie. Także wykładowcy zagraniczni prowadzą wykłady gościnne, w roku 2024 odbyły się cztery takie cykle – dwa w ramach Erasmus+ oraz dwa w ramach CEEPUS, a także warsztaty prowadzone przez stypendystkę Fundacji Fulbrighta. Dotychczas na kierunku nie wprowadzono cyklicznych/pełnosemestralnych wykładów w języku obcym w ramach programu studiów, choć takie zajęcia są planowane w przyszłości.

Studenci ocenianego kierunku mają możliwość uczestniczenia w konferencjach i grantach międzynarodowych organizowanych i prowadzonych przez wykładowców, zwłaszcza w ramach działalności Ośrodka Badań nad Mediami, w tym m.in. w konferencjach „Cyfrowy uczeń – cyfrowy użytkownik. Kompetencje cyfrowe i medialne pokolenia Alfa” oraz „Edukacja medialna 3.0. Aspekty technokulturowe, pedagogiczne i psychologiczne. Strategie – praktyki – instytucje”.

Nauczyciele akademicy wykładający na ocenianym kierunku aktywnie uczestniczą w wymianie międzynarodowej. W latach 2021–2024 uczestniczyli w 44 konferencjach międzynarodowych i 42 razy brali udział w zagranicznych stażach badawczych, wykładach gościnnych, wizytach związanych z realizacją grantów międzynarodowych. Ponadto są oni członkami zagranicznych organizacji międzynarodowych, należą do redakcji zagranicznych czasopism naukowych bądź pełnią funkcję recenzentów, pełnią funkcję opiekunów naukowych studentów zagranicznych bądź stażystów, włączają się w działalność na rzecz jakości kształcenia w uczelniach zagranicznych, koordynują międzynarodowe projekty naukowe, prowadzą wspólne badania z partnerami zagranicznymi, które owocują wspólnymi publikacjami

W Instytucie Filologii Polskiej, w którym prowadzony jest kierunek kulturoznawstwo i wiedza o mediach, przeprowadzane są okresowe oceny stopnia umiędzynarodowienia kształcenia. Na proces monitorowania stopnia umiędzynarodowienia kształcenia i badań składają się sprawozdania nauczycieli akademickich z wyjazdów/badań zagranicznych przedstawiane na otwartych posiedzeniach naukowych, sprawozdania z indywidualnych międzynarodowych/zagranicznych działań naukowych,

roczne sprawozdania Instytutu Filologii Polskiej z uwzględnieniem indywidualnej aktywności pracowników, doroczne sprawozdania koordynatora programu Erasmus+. W ostatnim czasie analiza tych sprawozdań skłoniła kadre odpowiedzialną za realizację programu na ocenianym kierunku do intensyfikacji starań o szersze włączenie osób studiujących do międzynarodowych działań IFP.

Zalecenia dotyczące kryterium 7 wymienione w uchwale Prezydium PKA w sprawie oceny programowej na kierunku studiów, która poprzedziła bieżącą ocenę

nie dotyczy

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 7

kryterium spełnione

Uzasadnienie

Zostały stworzone warunki sprzyjające umiędzynarodowieniu kształcenia na kierunku, zgodnie z przyjętą koncepcją kształcenia, tj. nauczyciele akademicki są przygotowani do nauczania, a studenci do uczenia się w językach obcych, wspierana jest międzynarodowa mobilność studentów i nauczycieli akademickich, a także tworzona jest oferta kształcenia w językach obcych, co skutkuje systematycznym podnoszeniem stopnia umiędzynarodowienia i wymiany studentów i kadry.

Umiędzynarodowienie kształcenia podlega systematycznym ocenom, a wyniki tych ocen są wykorzystywane w działaniach doskonalących.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

brak

Zalecenia

brak

Kryterium 8. Wsparcie studentów w uczeniu się, rozwoju społecznym, naukowym lub zawodowym i wejściu na rynek pracy oraz rozwój i doskonalenie form wsparcia

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 8

Wsparcie studentów na ocenianym kierunku prowadzone jest systematycznie oraz ma charakter stały i kompleksowy. Za obsługę administracyjną odpowiada sekretariat Instytutu Filologii Polskiej, który koordynuje przebieg zajęć, kontakt z prowadzącymi oraz obieg dokumentacji praktyk. Sekretariat jest czynny od poniedziałku do piątku, a także w soboty, dzięki czemu mogą z niego korzystać osoby studiujące w trybie niestacjonarnym. Ponadto studenci mogą zgłaszać się do osoby odpowiedzialnej za dany kierunek w Centrum Obsługi Studenta, a w sprawach związanych z rozpatrywaniem wniosków o stypendia i zapomogi – do Działu Spraw Studenckich. Dzięki adresom mailowym w domenie

uken.krakow.pl studenci mają dostęp do oprogramowania w ramach pakietu Microsoft Office. W razie potrzeby mogą również skorzystać z konsultacji podczas dyżurów nauczycieli akademickich, których harmonogram dostępny jest na stronie internetowej.

Wsparciem osób z niepełnosprawnością zajmuje się ogólnouczelniane Biuro ds. Osób z Niepełnosprawnością. Studenci mogą ubiegać się o pomoc asystenta dydaktycznego, tłumacza języka migowego oraz możliwość nagrywania treści na dyktafon. Ponadto możliwe są różnego rodzaju dostosowania, takie jak organizacja zajęć w dostosowanych salach dydaktycznych, zajęcia indywidualne, dostosowanie materiałów dydaktycznych do wybranego formatu cyfrowego, dostosowanie formy zaliczenia zajęć, przyznanie miejsca w domach studenckich w pokojach dostosowanych architektonicznie do potrzeb osób z niepełnosprawnością. Za zgodą Dyrekcji IFP możliwe jest również odbywanie indywidualnej organizacji studiów oraz wydłużenie sesji. Na ocenianym kierunku, ze względu na obecność osoby z niepełnosprawnością ruchową, odbywają się również zajęcia w trybie hybrydowym. Osoba ta uczestniczy w ten sposób w dyskusjach oraz projektach grupowych w trakcie zajęć. Podaje się jednak w wątpliwość, czy taka forma zajęć nie wpływa negatywnie na dynamikę grupy, która odbywa zajęcia stacjonarnie. W Instytucie działa również koordynator ds. osób z niepełnosprawnością.

Zajęcia odbywają się zwyczajowo w sposób skumulowany, dzięki czemu studenci mają jeden dzień wolny, mogą dostosować w ten sposób czas do pracy zawodowej oraz innych obowiązków. Studenci mają również możliwość wnioskowania o zmianę w harmonogramie, składając wniosek do dyrektora Instytutu. Możliwe jest również skorzystanie z urlopu zdrowotnego lub okolicznościowego. W celu rozpatrzenia podań związanych z przebiegiem studiów studenci mogą zgłosić się do zastępcy dyrektora Instytutu ds. studenckich. Rozwiązuje on także konflikty pomiędzy studentami a wykładowcami oraz wydaje zaświadczenia dotyczące kompetencji absolwentów. Oprócz tego bezpośredniego wsparcia udzielają opiekunowie roczników, którzy pełnią rolę pośredników między studentami a dyrekcją, reagują oraz udzielają studentom informacji i pomocy w sprawach związanych z Uczelnią. Studenci wykazują jednak problemy z rozróżnieniem zakresu kompetencji przypisanych tym funkcjom.

Uczelnia aktywnie wspiera studentów w przygotowaniu do wejścia na rynek pracy. Studenci mają możliwość skorzystania ze wsparcia Biura Karier, które zajmuje się organizowaniem indywidualnych konsultacji, warsztatów zawodowych oraz cyklicznych spotkań z absolwentami i pracodawcami. Działania obejmują również współpracę z firmami w zakresie publikacji ofert pracy oraz organizację targów kariery UMEM. Dodatkowo studenci mają możliwość skorzystania z międzynarodowych programów rozwojowych i szkoleń branżowych, co zwiększa ich kompetencje i szanse na rynku pracy.

Studenci mają możliwość uczestnictwa w programie MOST oraz Erasmus+. Systemowym wsparciem studentów w tym zakresie zajmuje się ogólnouczelniane Biuro Współpracy Międzynarodowej, a bezpośredniego wsparcia udziela koordynator ds. programu Erasmus+ w Instytucie Filologii Polskiej.

Studenci są motywowani do osiągania lepszych wyników w nauce i działalności naukowej poprzez szereg konkursów, w tym konkurs na prace dyplomowe, które mogą być później zarekomendowane do druku w punktowanych czasopismach naukowych. Ponadto można wskazać ustawową możliwość ubiegania się o stypendium rektora oraz stypendium ministra, przysługujące osobom, które uzyskały wyróżniające wyniki w nauce lub mają osiągnięcia naukowe, artystyczne lub sportowe co najmniej na poziomie krajowym. Za szczególne zaangażowanie w działalność organizacyjną i promocyjną na rzecz Uczelni oraz w działalność społeczną studenci mogą otrzymywać nagrody w konkursach organizowanych przez Dział Promocji UKEN.

W Instytucie studenci mają możliwość rozwijania swoich zainteresowań poprzez aktywny udział w działalności kół naukowych, takich jak Studenckie Koło Naukowe Polonistów z sekcją filmową czy Koło „COOLturoznawcy” z sekcjami: muzykologiczną i RPG. Działalność kół, obejmująca organizację wykładów otwartych, dyskusji i akcji charytatywnych, jest wspierana przez władze Instytutu oraz opiekunów naukowych. Studenci mogą ubiegać się o dofinansowanie działalności kół na początku roku akademickiego, a także uczestniczyć w konkursie o „Grant rektorski” na realizację projektów badawczych.

Poza stypendium rektora oraz stypendium ministra studenci mają również możliwość ubiegania się o stypendium dla osób z niepełnosprawnościami, stypendium socjalne oraz zapomogę. Wsparciem w zakresie pomocy materialnej zajmuje się Dział Spraw Studenckich.

Studenci mają możliwość zgłaszania skarg i wniosków. W pierwszej kolejności rozpatrywane one są na szczeblu Instytutu. Dyrektor po zapoznaniu się ze sprawą zaprasza strony konfliktu na wspólne lub osobne spotkania. W przypadku niemożności rozwiązania konfliktu sprawa przekazywana jest do prorektora ds. studenckich. Studenci wskazali, że przypadku konfliktu lub chęci złożenia skargi zwróciliby się bezpośrednio do opiekuna roku. W celu zapobiegania konfliktom, organizowane są szkolenia dla osób zatrudnionych w Instytucie Filologii Polskiej. Odbývają się także cykliczne spotkania studentów z opiekunami roku, którzy biorą udział w rozwiązywaniu bieżących trudności. Pomocą służy również Instytutowa Rada Samorządu Studentów.

W Uczelni działa pełnomocnik Rektora ds. równego traktowania oraz Rektorska Komisja ds. Równego Traktowania, w skład której wchodzi m.in. przedstawiciele studentów. Wprowadzono również procedurę przeciwdziałania dyskryminacji oraz Plan Równości Płci. Instytut Filologii Polskiej opracował wewnętrzny zestaw dobrych praktyk w kontaktach z osobami transpłciowymi i niebinarnymi, co zasługuje na szczególne uznanie. Osoby zainteresowane wskazują na skuteczność systemu pomocy oraz wsparcie w tym procesie ze strony administracji oraz kadry akademickiej. Należy jednak zaznaczyć, iż studenci nie potrafili wskazać instytucji pomocowych poza Instytutem ani opisać aktualnych procedur.

Instytut Filologii Polskiej wspiera materialnie i pozamaterialnie Instytutową Radę Samorządu. Na wniosek Rady w przestrzeni Instytutu stworzono Strefę Relaksu. Instytutowa Rada Samorządu Studentów opiniuje nowe plany oraz programy studiów oraz ich zmiany, a także opiniuje kandydatury na zastępcę dyrektora instytutu ds. studenckich, wybiera również spośród siebie przedstawicieli do Rady Instytutu. Ponadto studenci mogą rozwijać swoje zainteresowania i zdolności poprzez działalność w Niezależnym Zrzeszeniu Studentów UKEN, Akademickim Związku Sportowym, Klubie Studenckim „Bakałarz” czy Chórze Mieszanym „Educatus”.

W Instytucie Filologii Polskiej prowadzone są okresowe przeglądy wsparcia studentów, w tym efektywności wykorzystania infrastruktury i narzędzi kształcenia zdalnego, przy aktywnym udziale osób studiujących, poprzez systematyczne ankietyzacje semestralne oraz konsultacje z samorządem studenckim. Zebrane dane, obejmujące ocenę dostępnych form wsparcia, skuteczności systemu motywacyjnego oraz satysfakcję z jakości kształcenia zdalnego, podlegają analizie przez Radę Jakości Kształcenia i są wykorzystywane do ciągłego doskonalenia oferowanego wsparcia.

Zalecenia dotyczące kryterium 8 wymienione w uchwale Prezydium PKA w sprawie oceny programowej na kierunku studiów, która poprzedziła bieżącą ocenę

nie dotyczy

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 8

kryterium spełnione

Uzasadnienie

Wsparcie studentów w procesie uczenia się jest wszechstronne, przybiera różne formy, adekwatne do efektów uczenia się, uwzględnia zróżnicowane potrzeby studentów, sprzyja rozwojowi naukowemu, społecznemu i zawodowemu studentów poprzez zapewnienie dostępności nauczycieli akademickich, pomoc w procesie uczenia się i osiągnięciu efektów uczenia się oraz w przygotowaniu do prowadzenia działalności naukowej lub udziału w tej działalności, motywuje studentów do osiągnięcia bardzo dobrych wyników uczenia się, jak również zapewnia kompetentną pomoc pracowników administracyjnych w rozwiązywaniu spraw studenckich. Wsparcie studentów w procesie uczenia się podlega systematycznym przeglądom, w których uczestniczą studenci, a wyniki tych przeglądów są wykorzystywane w działaniach doskonalących.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

1. Opracowanie wewnętrznego zestawu dobrych praktyk w kontaktach z osobami transpłciowymi i niebinarnymi.

Rekomendacje

1. Rekomenduje się wdrożenie działań informacyjno-edukacyjnych z zakresu bezpieczeństwa, instytucji pomocowych oraz przeciwdziałania zachowaniom niepożądanym.

Zalecenia

brak

Kryterium 9. Publiczny dostęp do informacji o programie studiów, warunkach jego realizacji i osiągniętych rezultatach

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 9

Informacje o studiach na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach są dostępne publicznie dla zewnętrznych i wewnętrznych interesariuszy w sposób przejrzysty i łatwy do zapoznania się, bez ograniczeń związanych z miejscem, czasem, używanym sprzętem czy oprogramowaniem. Strona internetowa jest dostosowana do potrzeb osób z niepełnosprawnościami, istnieje możliwość powiększania tekstu oraz zmiany kontrastu. Strona Instytutu dostępna jest wyłącznie w języku polskim.

Uczelnia, zgodnie z wymogami prawnymi, prowadzi Biuletyn Informacji Publicznej. Na stronie BIP dostępne są wszystkie informacje na temat działalności Uczelni, w tym programów studiów i aktów prawnych. Na stronie Instytutu znajduje się odnośnik do BIP.

Strona internetowa Instytutu charakteryzuje się czytelnym i przyjaznym dla użytkownika układem, a zamieszczone na niej informacje są łatwe do sprawdzenia i zweryfikowania. Na stronie Instytutu podane są informacje o kierunkach. Ponadto Instytut wdraża ogólnouniwersytecką strategię, kierując osoby zainteresowane studiami do dedykowanego serwisu – strony Internetowej Rejestracji

Kandydatów. Znajdują się na niej szczegółowe informacje na temat postępowania kwalifikacyjnego, zasad rekrutacji, wymaganych dokumentów od kandydatów, warunków przyjęcia na studia, kryteriów kwalifikacji, harmonogramu rekrutacji, przyznawanych kwalifikacji i tytułów zawodowych oraz opłaty rekrutacyjnej.

Dla studentów przygotowano sekcje „Student” oraz „Studia”, w których znajdują się informacje dotyczące dyżurów nauczycieli akademickich, pracy dziekanatu, organizacji praktyk, pomocy materialnej, kół naukowych, samorządu studenckiego, programów międzynarodowych i krajowych (Erasmus+, MOST), regulaminu studiów, organizacji roku akademickiego, programy studiów. Dostępne są również procedury związane z zapewnianiem jakości kształcenia, w tym zasady oceniania i zaliczania przedmiotów.

Prowadzone jest monitorowanie aktualności, rzetelności, zrozumiałości, kompleksowości informacji o studiach oraz jej zgodności z potrzebami różnych grup odbiorców. Problemy ze stroną internetową zgłaszane przez studentów i pracowników Uczelni są na bieżąco rozwiązywane przez pracowników sekretariatu lub przez Dział Obsługi Informatycznej. Dodatkowo poziom satysfakcji z funkcjonowania infrastruktury internetowej uczelni jest regularnie oceniany poprzez ankiety kierowane do absolwentów, które zawierają pytania dotyczące działania stron Uczelni oraz dostępności publikowanych informacji.

Zalecenia dotyczące kryterium 9 wymienione w uchwale Prezydium PKA w sprawie oceny programowej na kierunku studiów, która poprzedziła bieżącą ocenę

nie dotyczy

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 9

kryterium spełnione

Uzasadnienie

Uczelnia zapewnia przejrzysty, powszechnie dostępny i zgodny z wymaganiami prawnymi system informowania o studiach na ocenianym kierunku. Strony internetowe Uczelni i Instytutu są nowoczesne, funkcjonalne i przyjazne dla użytkowników, w tym dostosowane do potrzeb osób z niepełnosprawnościami. Udostępniane informacje są łatwe do znalezienia, kompletne i zgodne z potrzebami różnych grup interesariuszy. Regularnie monitoruje się jakość i aktualność treści, a zgłaszane problemy techniczne są na bieżąco rozwiązywane. Istnieje również mechanizm zbierania opinii, m.in. poprzez ankiety absolwentów. Pomimo rekomendacji uzupełnienia danych o sylabusy i losy absolwentów, ogólny poziom dostępności i rzetelności informacji uzasadnia pozytywną ocenę.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

1. Rekomenduje się udostępnienie strony internetowej Instytutu Filologii Polskiej w języku angielskim.

2. Rekomenduje się opublikowanie na stronach internetowych Uczelni sylabusów wszystkich zajęć przewidzianych w programie studiów pierwszego i drugiego stopnia na ocenianym kierunku.
3. Rekomenduje się opublikowanie informacji o losach zawodowych absolwentów kierunku.

Zalecenia

brak

Kryterium 10. Polityka jakości, projektowanie, zatwierdzanie, monitorowanie, przegląd i doskonalenie programu studiów

Analiza stanu faktycznego i ocena spełnienia kryterium 10

Uczelnia dysponuje systemem polityki jakości, umożliwiającym systematyczne oceny programu studiów oparte o wyniki analizy wiarygodnych danych i informacji z udziałem interesariuszy wewnętrznych (w tym studentów) oraz zewnętrznych, mające na celu doskonalenie jakości kształcenia. Funkcjonowanie uczelnianego systemu zapewniania jakości kształcenia opiera się na zasadach określonych w zarządzeniu Rektora w sprawie wewnętrznego systemu zapewniania jakości kształcenia, opisującym zestaw procedur, obowiązków i zadań mających na celu zapewnienie, doskonalenie, monitoring oraz ewaluację jakości kształcenia.

Zgodnie z przyjętymi dokumentami nadzór nad systemem na poziomie Uczelni sprawuje prorektor ds. kształcenia i rozwoju, który przewodniczy Senackiej Komisji ds. Kształcenia. Na poziomie ogólnouczelnianym działa Uniwersytecka Rada ds. Jakości Kształcenia, na poziomie Instytutu nadzór merytoryczny, organizacyjny i administracyjny nad kierunkiem studiów należy do dyrekcji Instytutu Filologii Polskiej, natomiast bezpośredni nadzór nad funkcjonowaniem systemu jakości kształcenia na ocenianym kierunku sprawuje kierunkowa Rada Jakości Kształcenia. W jej skład wchodzi przewodniczący, koordynator kierunku, czterech nauczycieli akademickich reprezentujących dyscypliny, do których przyporządkowany jest kierunek, prowadzący na nim zajęcia, oraz jeden przedstawiciel studentów. Do zadań koordynatora kierunku należą w szczególności: współpraca z kierunkową Radą Jakości Kształcenia, dyrekcją Instytutu Filologii Polskiej oraz Instytutową Radą Samorządu Studentów w zakresie realizacji programu kształcenia na danym kierunku; koordynacja prac zespołu ds. planów i programów studiów oraz kart kursów dla ocenianego kierunku; monitorowanie realizacji harmonogramu studiów oraz inicjowanie rozwiązań na rzecz doskonalenia koncepcji kształcenia na kierunku. Określone zostały także zadania kierunkowej Rady Jakości Kształcenia, które obejmują: ocenę, weryfikację i doskonalenie jakości kształcenia na poziomie Instytutu; regularny przegląd planów i programów, w tym osiągniętych efektów uczenia się; sporządzanie raportów dla władz Instytutu; ewaluację procesu dydaktycznego oraz analizę systemu wsparcia dydaktycznego dla studentów i rekomendowanie zmian o charakterze projakościowym. Do zadań Rady należy także współpraca z przedstawicielami otoczenia społeczno-gospodarczego.

Działania Rady Jakości Kształcenia wspiera dyrekcja Instytutu Filologii Polskiej, która odpowiada za prowadzenie oraz jakość dydaktyki, w tym realizację zajęć przez pracowników Instytutu oraz przeprowadzanie ankietyzacji i hospitacji. Biorąc pod uwagę powyższe, kompetencje i zakres działań poszczególnych osób czuwających nad prawidłowym procesem kształcenia na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach, w tym kompetencje i zakres odpowiedzialności w zakresie ewaluacji i doskonalenia jakości kształcenia na kierunku, zostały określone w sposób przejrzysty.

Zatwierdzanie, zmiana oraz wycofanie programu studiów dokonywane jest w sposób formalny, w oparciu o oficjalnie przyjęte procedury, zgodnie z zarządzeniem Rektora w sprawie zaleceń dotyczących konstruowania i zatwierdzania programów studiów. Opisuje ono zasady projektowania i ewaluacji programów studiów, które podlegają ocenie i aktualizacji z udziałem interesariuszy wewnętrznych (w tym osób studiujących) oraz zewnętrznych.

Określone zostały procedury oraz osoby odpowiadające za przygotowanie dokumentacji niezbędnej do utworzenia nowego kierunku oraz wprowadzania zmian do programu studiów. Zgodnie z tymi zasadami dyrekcja Instytutu, we współpracy z koordynatorem kierunku oraz kierunkową Radą Jakości Kształcenia, dokonuje ewaluacji programu studiów i przygotowuje projekty zmian w programie studiów. Projekt konsultowany jest z centralną jednostką uniwersytecką odpowiedzialną za dydaktykę i jakość kształcenia (Dział Dydaktyki i Praktyk) oraz z Instytutową Radą Samorządu Studentów, a następnie opiniowany przez Radę Instytutu Filologii Polskiej, w skład której wchodzi pracownicy Instytutu oraz reprezentanci osób studiujących. Po zaopiniowaniu przez Radę Instytutu projekt programu studiów kierowany jest do zatwierdzenia przez Senat Uczelni. W roku akademickim 2023/2024 dokonano zmian w programie studiów pierwszego stopnia, polegających na zwiększeniu liczby godzin i punktów ECTS przypisanych zajęciom do wyboru (wprowadzono dodatkowe konwersatoria kierunkowe) oraz zwiększeniu, w odpowiedzi na oczekiwania praktykodawców, liczby godzin praktyk z 60 na 80. Obecnie Uczelnia deklaruje rozpoczęcie prac nad modyfikacją programu studiów drugiego stopnia. Procedury uznać należy za skuteczne.

Przy projektowaniu programu studiów wykorzystywane są w umiarkowanym zakresie innowacje dydaktyczne i osiągnięcia nowoczesnej dydaktyki akademickiej, w szczególności współczesne technologie informacyjno-komunikacyjne.

Przyjęcie na studia odbywa się w oparciu o formalnie przyjęte warunki i kryteria kwalifikacji kandydatów.

Działający w ramach Uczelni system zapewniania jakości kształcenia zakłada systematyczną ocenę programu studiów, której szczegółowy zakres i procedurę określa załącznik do zarządzenia Rektora w sprawie wewnętrznego systemu zapewniania jakości kształcenia. Zgodnie z tym dokumentem priorytetowym działaniem polityki jakości kształcenia jest „monitorowanie i weryfikacja efektów uczenia się na wszystkich poziomach kształcenia i formach studiów”, a analizie i ocenie podlegają programy studiów, procedury monitorowania i weryfikacji osiągania efektów uczenia się, proces dyplomowania, zasoby do nauki oraz środki wsparcia dla studentów, a także systemy informacyjne i publikowanie informacji, ze szczególnym uwzględnieniem procesu kształcenia. W szczególności do zadań kierunkowej Rady Jakości Kształcenia należy cykliczny przegląd osiąganych efektów uczenia w celu doskonalenia jakości kształcenia oraz sporządzenie raportu uwzględniającego: wyniki badań ankietowych dotyczących programu studiów, prowadzących i realizacji poszczególnych zajęć; przegląd programów studiów; ewaluację procesu kształcenia; analizę systemu wsparcia dydaktycznego dla studentów. Raport ten, wraz z analizą mocnych i słabych stron kształcenia oraz harmonogramem działań naprawczych i doskonalących jakość kształcenia, jest przygotowywany po zakończeniu roku akademickiego i przekazywany dyrekcji Instytutu. Na stały monitoring jakości kształcenia składają się: ankietyzacja i hospitacja zajęć, ankietę cyklu kształcenia (tzw. ankietę absolwenta), regularne przeglądy i zmiany w planach i programach studiów.

Przedstawione do wglądu raporty z dwóch ostatnich lat obejmują systematyczną oceną jedynie wyniki ankietyzacji i hospitacji zajęć i ankietę cyklu kształcenia (tzw. ankietę absolwenta), a także obejmują

monitorowanie realizacji praktyk oraz aktualizację literatury w sylabusach. Monitorowaniu nie podlegają jednak efekty uczenia się, ich weryfikacja, treści programowe czy proces dyplomowania. Przeglądem nie został objęty w ostatnich latach program studiów drugiego stopnia, które dwukrotnie nie były uruchamiane ze względu na zbyt małą liczbę kandydatów. Tym samym zasady te nie zostały w pełni wdrożone w odniesieniu do ocenianego kierunku, mimo iż działający w ramach Uczelni system zapewniana jakości kształcenia zakłada ocenę programu studiów, wskazując „elementy procesu kształcenia, które poddaje się analizie i ocenie”, w tym „opracowywanie, monitorowanie oraz aktualizację programów kształcenia, a także tworzenie procedur monitorowania i weryfikacji osiągnięcia zamierzonych efektów uczenia się”. Tak przebiegająca ocena programu studiów, choć jest oparta o wyniki analizy miarodajnych oraz wiarygodnych danych i informacji, nie obejmuje pełnego i koniecznego ich zakresu. Programy studiów podlegają zatem corocznej, systematycznej, ale wybiórczej ewaluacji, realizowanej przez kierunkową Radę Jakości Kształcenia, która dotyczy tylko studiów pierwszego stopnia (również nie w pełni skutecznej, o czym świadczą nieprawidłowości zdiagnozowane w kryteriach 1, 2 i 3).

Przeprowadza się także analizę ankietyzacji studenckiej, która obejmuje ocenę zajęć i ich prowadzących, a także pozwala zgłosić uwagi do programu studiów. Nauczyciele akademicki są informowani przez dyrekcję Instytutu o wynikach oceny zajęć poprzez formularz oceny zajęć dydaktycznych na danym kierunku. Studenci mogą uzyskać informacje zwrotną jedynie na wyraźne życzenie.

W systematycznej ocenie programu studiów biorą udział interesariusze wewnętrzni, pracownicy i studenci wchodzący w skład kierunkowej Rady Jakości Kształcenia, Rady Instytutu, a także organy samorządu studenckiego. Swoje opinie mogą także wyrażać wszyscy studenci w ankietyzacji, a także osoby zdające egzamin dyplomowy w tzw. ankietach absolwenckich. Studenci mają także możliwość przekazywania opinii na temat jakości kształcenia i organizacji dydaktyki podczas cosemestralnych spotkań z opiekunami roku.

Udział interesariuszy zewnętrznych w systematycznej ocenie programów studiów jest ograniczony do uwag formułowanych przez praktykodawców w ankiecie oceniającej realizację praktyk przez osoby studiujące. Odbyły się co prawda dwa spotkania (w 2019 i 2023 r.) z przedstawicielami instytucji reprezentujących sektor kultury, edukacji i reklamy, tzw. „okrągłe stoły”, ale ich wpływ na programy studiów, mimo wielu zgłoszonych postulatów, jest dotąd niewielki (zwiększenie liczby godzin praktyk na studiach pierwszego stopnia z 60 do 80).

Uwzględniając powyższe, należy stwierdzić, iż na ocenianym kierunku nie jest przeprowadzana systematyczna i kompleksowa ocena programu studiów, co przekłada się na niepełną skuteczność w doskonaleniu tego programu na podstawie formułowanych wniosków. Założone mechanizmy projakościowe nie działają zatem w sposób w pełni właściwy i skuteczny, co potwierdzają liczne nieprawidłowości zdiagnozowane w kryteriach 1, 2 i 3, dotyczące m.in. niewłaściwego powiązania koncepcji i celów kształcenia z efektami uczenia się i dyscyplinami naukowymi, do których został przyporządkowany kierunek, ich adekwatności wobec nazwy kierunku, niewłaściwego sformułowania efektów uczenia się, niekompletności katalogu efektów uczenia się w odniesieniu do PRK, a także treści programowych w odniesieniu do ogólnych i szczegółowych efektów uczenia się powiązanych z dyscyplinami, do których kierunek został przyporządkowany; dotyczą także niewłaściwego szacowania nakładu czasu pracy mierzone punktami ECTS w odniesieniu do części zajęć, niezapewnienia odpowiedniego wyboru zajęć na studiach drugiego stopnia, licznych uchybień dotyczących realizacji

praktyk, braku zaliczeń na ocenę wszystkich zajęć, wadliwości metod weryfikacji, w tym procesu dyplomowania.

Jakość kształcenia na kierunku kulturoznawstwo i wiedza o mediach nie podlegała dotąd ocenie Polskiej Komisji Akredytacyjnej ani innym zewnętrznym, cyklicznym ocenom.

Zalecenia dotyczące kryterium 10 wymienione w uchwale Prezydium PKA w sprawie oceny programowej na kierunku studiów, która poprzedziła bieżącą ocenę

nie dotyczy

Propozycja oceny stopnia spełnienia kryterium 10

kryterium spełnione częściowo

Uzasadnienie

Zostały formalnie przyjęte i są stosowane zasady projektowania, zatwierdzania i zmiany programu studiów oraz prowadzone są systematyczne oceny programu studiów oparte o wyniki analizy wiarygodnych danych i informacji, z udziałem interesariuszy wewnętrznych, w tym studentów, oraz interesariuszy zewnętrznych, mające na celu doskonalenie jakości kształcenia. Zastrzeżenia dotyczą niepełnego zakresu tej oceny, nieuwzględniającej studiów drugiego stopnia oraz niepełnej skuteczności w zakresie oceny studiów pierwszego stopnia, w szczególności efektów uczenia się, treści programowych i sposobu ich weryfikacji. O wadliwości funkcjonowania systemu jakości kształcenia świadczą liczne nieprawidłowości wskazane w kryteriach 1, 2 i 3.

Jakość kształcenia na kierunku nie podlegała dotąd cyklicznym zewnętrznym ocenom jakości kształcenia.

Podstawę obniżenia oceny kryterium stanowią następujące nieprawidłowości:

1. Brak systematycznej i kompleksowej oceny programu studiów na obu poziomach kształcenia.
2. Nieskuteczność systemu zapewniania jakości kształcenia, który nie zbiera lub nie wykorzystuje właściwie wniosków z oceny programu studiów do ustawicznego doskonalenia tego programu.

Dobre praktyki, w tym mogące stanowić podstawę przyznania uczelni Certyfikatu Doskonałości Kształcenia

brak

Rekomendacje

1. Rekomenduje się systemowe wprowadzenie komunikacji zwrotnej, przekazującej studentom informację o działaniach podjętych w odpowiedzi na uwagi zgłoszone przez nich w ankietyzacji.
2. Rekomenduje się zwiększenie realnego udziału interesariuszy zewnętrznych w systematycznej ocenie programu studiów na obu poziomach kształcenia.

Zalecenia

1. Zapewnienie systematycznej i kompleksowej oceny programu studiów na obu poziomach kształcenia.

2. Pełne wdrożenie systemu zapewniania jakości kształcenia w odniesieniu do ocenianego kierunku, które pozwoli na skuteczne wykorzystanie wniosków z systematycznej oceny programu studiów do doskonalenia tego programu, w tym usunięcia nieprawidłowości wskazanych w kryteriach 1, 2 i 3.

